

CARTEA stelelor

volumul 3

Chipul Umbrei

ERIK L'HOMME

ERIK L'HOMME

Chipul Umbrei

**Al treilea volum al trilogiei
CARTEA STELELOR**

Rao, 2007

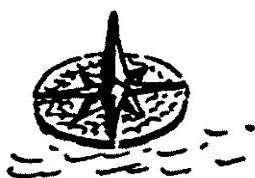
Cuprins

Cuvânt-înainte...

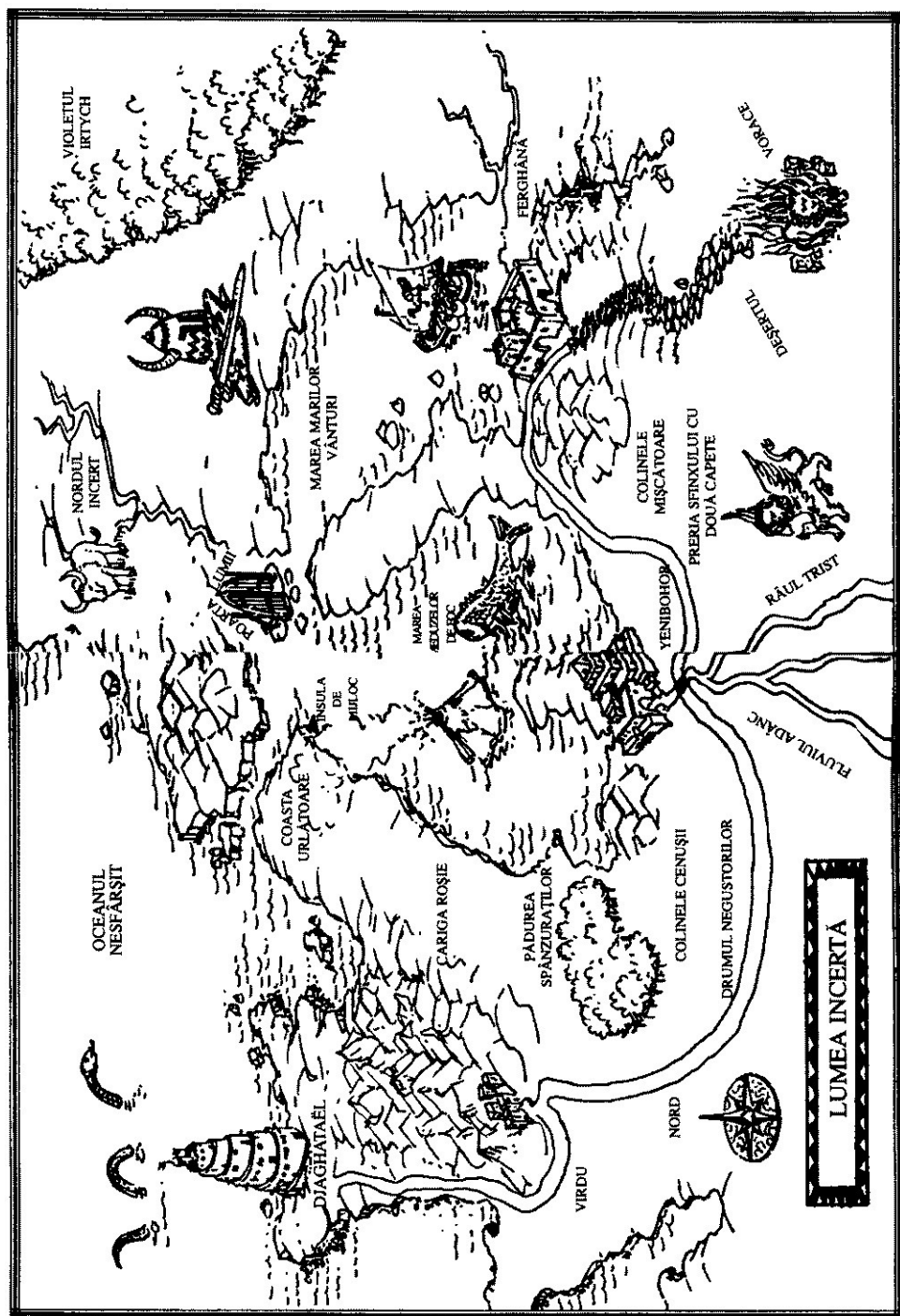
- 1 ULTIMATUM
- 2 LA CÂNTATUL COCOȘILOR
- 3 GUILLEMOT A DISPĂRUT
- 4 TRĂDĂTORUL
- 5 TAVERNA LA CHIORU'
- 6 O DECIZIE NECHIBZUITĂ
- 7 OUL COSMIC
- 8 UN CÂMP DE ARMURI TURCOAZ
- 9 THOMAS PREIA INIȚIATIVA
- 10 COASTA URLĂTOARE
- 11 PRIMA CONFRUNTARE
- 12 PĂDUREA SPÂNZURAȚILOR
- 13 TENEBRELE SE DEZLÂNȚUIE
- 14 YÊNIBOHOR
- 15 URIEN DE TROİL
- 16 ORKI CONTRA CAVALERI
- 17 O DESCURAJARE DE SCURTĂ DURATĂ
- 18 BALANȚA LUMINII
- 19 IZVORUL
- 20 DRUMUL NEGUSTORILOR
- 21 ÎN DRUM SPRE DEȘERTUL VORACE
- 22 ȚESTOASA-LUME
- 23 ÎN JURUL FOCULUI
- 24 COLINELE CENUȘII
- 25 ÎNGRIJORĂRI
- 26 CONSILIU DE RĂZBOI
- 27 SPERANȚA MOARE ÎNTOTDEAUNA ULTIMA
- 28 APA ȘI AERUL
- 29 FOCUL ȘI PĂMÂNTUL
- 30 SE STRÂNGE LAȚUL
- 31 ÎN CARE SE VORBEȘTE DIN NOU DESPRE CAVALERI
- 32 LA PICIOARELE ZIDULUI
- 33 NEPUTINCIOȘI!

34 GEMENELE
35 VRAJA DRAGONULUI
36 ADEVĂRURI ASCUNSE ÎN MANTIA DE UMBRE
37 TEMPLUL
38 POEMUL ÎNȚELEPCIUNII
39 DUPĂ BĂTĂLIE
40 REVERII
EPILOG
Carnetul lui Guillemot

NORD

HARTA ȚĂRII YS

*Mamei mele, zâmbetului ei, tatălui meu,
privirii lui.*

*Pentru Coline, Yoann și Lison, pe insula lor,
lui Anaïs, Juliette și Lorraine, în Cer.*

Cuvânt-înainte...

Guillemot de Troil este un băiat din Țara de Ys, pământ izolat între Lumea Reală și Lumea Incertă, unde se întâlnesc, între sălile de cinema și calculatoare, cavalerii în armuri sau vrăjitorii cu puteri uimitoare.

Din ziua în care Maestrul Qadehar, cel mai faimos Vrăjitor al Guildei, observă la Guillemot înclinații pentru magie, destinul băiatului se schimbă.

Devenit Ucenic Vrăjitor, Guillemot descoperă taina Grafemelor, care a fost revelată Guildei de *Cartea Stelelor*, înainte ca această lucrare să fie furată de Yorwan, un tânăr Vrăjitor. Dar Guillemot își dă seama că Umbra, puterea demonică și nefastă care trăiește în Lumea Incertă, caută să-l răpească, dintr-un motiv pe care nu-l cunoaște...

Când Agathe este răpită în locul lui, Guillemot nu ezită să pătrundă în această lume înspăimântătoare. Trebuie să facă apel la toată magia lui de începător, ca să-i vină în ajutor.

În această trecere periculoasă, îi ia și pe prietenii lui dintotdeauna, Ambre, Gontrand, Romaric și Coralie. Dar o eroare în formularea unei vrăji îi separă pe cei cinci prieteni și îi atrage pe fiecare în aventuri extraordinare, presărate cu capcane, de-a lungul unei lumi populate cu personaje uimitoare.

Guillemot își reîntâlnește prietenii și pe Agathe în celulele închisorii comandantului Thunku, șeful briganzilor din Yâdigâr. Datorită intervenției Maestrului Qadehar, cei șase tineri reușesc să evadeze și să se întoarcă, sănătoși și teferi, în Țara de Ys.

Pentru a încerca să lămurească lucrurile, Guilda, alertată, hotărăște să întreprindă o acțiune în Lumea Incertă. Dar Vrăjitorii, conduși de Qadehar, nimeresc într-o capcană. În acest timp, un bărbat misterios, Seniorul Sha, pătrunde în mănăstirea Guildei și pornește în urmărirea lui Guillemot. Este vorba despre Yorwan, cel care a furat

Cartea Stelelor, aflat în căutarea unui fiu dispărut! Dar Guillemot nu este cel pe care îl caută...

Maestrul Qadehar este condamnat de un tribunal al Vrăjitorilor, care îl consideră vinovat de eșecul expediției. Datorită ajutorului prietenului său, Gérald, fuge, convins că în sânul Guildei se ascunde un trădător aflat în serviciul Umbrei. Dar, înainte de a porni în propria cercetare în Lumea Incertă, îi cere lui Bertram, un tânăr Vrăjitor, să aibă grijă de Guillemot.

La plecarea de la un bal dat la Dashtikazar, apriga Ambre se înfurie pe Agathe și, luând-o pe urmele ei, prietenii ei îngrijorați o urmăresc până în landă. Toți sunt atacați și capturați de Korriganii foarte hotărâți să-i predea Umbrei. În cele din urmă, doar datorită șireteniei lui Guillemot și calmului de care dă dovadă Bertram, reușesc să se elibereze!

Puțin mai târziu, cu ocazia unei întâlniri în lumea reală, Seniorul Sha îi dezvăluie lui Guillemot faptul că tocmai i-a fost furată *Cartea Stelelor*, pe care, de fapt, avea sarcina s-o apere. Guillemot hotărăște să-i destăinuie povestea lui Qadehar și să se întoarcă în Lumea Incertă, însoțit doar de Bertram... Seniorul Sha îi confirmă lui Guillemot și faptul că nu este tatăl lui, chiar dacă a iubit-o pe Alicia.

Guillemot se întoarce în Ys mai descumpănit ca niciodată...

1

ULTIMATUM

Cetatea Yénibohor, cu zidurile impunătoare ce se înălță deasupra Mării Meduzelor de Foc, era, ca în fiecare zi, cuprinsă de o mare agitație.

Un mic grup de preoți, ușor de recunoscut după capetele rase și tunică albă, încadrau niște tineri care mergeau cu frunțile plecate în direcția clădirii unde erau inițiați în cultul lui Bohor, divinitatea malefică stăpână a întunericului.

Ceva mai departe, Orki purtând blazonul Yâdigârului, oraș al briganzilor și al mercenarilor, primeau din mâinile unui preot o pungă plină cu pietre prețioase, ca plată pentru o ambuscadă pe care o puseseră la cale în numele orașului.

Strigătele și gemetele nenumăraților prizonieri închiși în subsoluri se înălțau din gurile de aerisire care se deschideau spre stradă. Mai toți erau oameni săraci, care făcuseră greșeala de a se opune preoților... Yénibohor făcea să domnească teroarea în Lumea Incertă.

Oamenii în tunică albă, elevii, Orkii, prizonierii aveau cu toții ceva în comun: aceeași frică îi cuprindea de fiecare dată când priveau turnul care domina cetatea! Turnul în care trăia Marele Preot al cultului lui Bohor, Stăpânul tenebrelor...

Scribul Lomgo, care mai ținea încă în mână misiva care anunța vestea cea proastă, nu se simțea în largul lui. Era ghemuit la perete și se făcuse cât mai mic cu putință; îl studia cu groază pe stăpânul lui înfuriat și fuioarele de umbră pe care le lăsa în urmă și care se destrămau în contact cu piatra, într-un miros grețos de cenușă.

Dintr-odată, Umbra se întoarse spre el și aruncă o privire de jar asupra scribului, care se ghemui și mai mult.

— Scăpați... Blestemații de Korrigani l-au lăsat să scape... Gnomi idioți... Incapabili... Trădători...

Răzbunarea mea va fi teribilă!

Umbră gemu și își ridică brațele spre cer.

— Atât de aproape, atât de aproape de țel... Am cartea de vrăji... nu-mi mai lipsește decât băiatul... Nu mai pot să aștept... Trebuie să-mi fie adus... Lomgo...

— Da, Stăpâne! răspunse omul aruncându-se la pământ, ca și cum ar fi vrut să-i implore demonului clemență.

— Vreau ca servitorii cei mai fideli... să iasă din umbră... Vreau copilul... cu orice preț... Scrie-le... Vreau copilul aici... în două zile... niciun minut în plus... Sub amenințarea de a-mi cunoaște furia dezlănțuindu-se asupra lor...

Scribul se ridică tremurând și alergă cu pași mărunți, grăbindu-se spre măsuța lui.

În spatele lui, silueta cu mantie de ceață se strădui să-și regăsească calmul. Se îndreptă spre o masă pe care era așezată o carte mare, cu coperta de piele neagră, presărată cu stele. Întoarse o pagină îngălbenită de timp și se adânci în studiul unei vrăji complicate.

2 LA CÂNTATUL COCOȘILOR

Guillemot dormea adânc când mama lui deschise ușa de la camera sa. Primele raze ale zilei începură să răspândească o lumină blândă în cameră. Alicia își privi cu tandrețe fiul adormit. Îi păru atât de mic, de fragil, atât de vulnerabil în patul lui! Brusc, nu-i veni să creadă că făcuse isprăvile ce i se atribuiă. O străbătu un fior, imaginându-și monștrii și brutele sângeroase pe care el le avusese de înfruntat în Lumea Incertă.

Dintr-odată, simți întreaga povară a singurătății. Da, asta era cel mai greu, în cele din urmă: să nu aibă pe nimeni pe care să se bazeze, pe nimeni care s-o încurajeze și s-o susțină. Și apoi, întotdeauna a trebuit să fie puternică. De unde și impresia pe care o lăsa celor din jur...

Înaintă câțiva pași și suspină. Ar putea încerca să fie cea mai bună mamă din lume, își spuse, dar niciodată nu l-ar putea înlocui pe omul care lipsea din casă și de care ar avea nevoie amândoi! Yorwan...

Dar ce i-a trecut, oare, prin cap? Ce l-a apucat să dispară, fără motiv, cu câteva zile înainte de căsătoria lor? Erau atât de fericiți împreună, atât de îndrăgostiți unul de celălalt! Yorwan nu înceta să-i repete cât o iubește și ea vedea limpede în ochii lui că nu mințea. Ceva trebuie să se fi întâmplat. S-a întâmplat ceva care l-a obligat pe Yorwan să fugă și s-o părăsească, în sinea ei, era convinsă de asta, contrar credinței lui Urien, fratele ei, care i-a interpretat dispariția neașteptată ca pe o reacție a unei spaimă de moment, legată de faptul de a se înhăma la o căsătorie. Iar furtul cărții sfinte a Gildiei nu a rezolvat lucrurile...

Se așază pe marginea patului și mângâie obrajii lui Guillemot încă adormit. El era cel care plătea cel mai scump toate aceste încurcături din trecut. Se jucă un

moment cu şuvițele părului castaniu. Apoi îl sărută. Guillemot mormăi, dar nu se trezi. Îl scutură ușor de umăr.

— Guillemot, iubitule... e timpul să te scoli.

— Hm, mormăi el și se strădui să deschidă ochii. Tu ești, mamă?

— Dar cine ai vrea să fie? întrebă Alicia ciufulindu-l.

— Oprește-te! spuse el, ascunzându-se sub pătură. Mai lasă-mă să dorm puțin!

— Nu se poate, Guillemot. S-a luminat și prietenul tău, Bertram, deja te așteaptă jos.

— Bertram? se miră el, scoțând capul de sub pătură. A venit deja? Dar aveam întâlnire la prânz!

— Probabil că era grăbit să te vadă. Mă întreb ce vă pregătiți să mai puneți la cale. Hai, acum grăbește-te!

Alicia se ridică, deschise fereastra pentru a lăsa aerul proaspăt să pătrundă în cameră și ieși.

Guillemot mormăi. Totuși îi dăduse întâlnire lui Bertram la prânz, în conversația lor mentală, în ajun, lângă dolmen! Probabil că Bertram mersese o mare parte din noapte pentru a ajunge atât de devreme. Perspectiva de a se întoarce în Lumea Incertă trebuie să-l fi încântat! În fine, era acolo, iar Guillemot nu avea timp de pierdut. Sări în picioare și se strecură în baie.

Câteva minute mai târziu, îmbrăcat din cap până-n picioare și înarmat cu prețiosul lui sac de Ucenic Vrăjitor, îl întâlni pe Bertram în bucătărie.

— Salut, Bertram! Ești matinal, deci... La cântatul cocoșilor!

— Bună ziua, Guillemot, răspunse tânărul Vrăjitor, strângându-i mâna. Ziua se micșorează din ce în ce mai mult, așa că mi-am zis că e mai bine să ne grăbim...

Bertram, la cei șaisprezece ani ai lui, părea să privească pe toată lumea cu condescendență. Era un stil al lui, sigur, dar care, în unele împrejurări, avea ceva care deranja... Părul de culoarea mierii, tuns până sub ureche, era dat pe spate. Avea ochi căprui și, sub bărbie și deasupra buzei superioare, câteva tuleie se chinuiau, de bine, de rău, să

formeze un barbișon și o mustață.

— Rezervați-vă câteva minute din timpul vostru prețios ca să înghițiți un mic dejun consistent! declară Alicia, pe un ton care nu admitea replică.

Cei doi prieteni nu se lăsară rugați și își devorară tartinele. Odată cana cu ciocolată terminată, se ridicară de la masă.

— O să dăm o raită prin Dashtikazar, o anunță Guillemot pe mama sa. Pe diseară!

— Nu vii să mănânci la prânz acasă?

— Nu, o să mâncăm un sendviș la Anselme.

Alicia nu insistă. Își propusese să călărească în dimineața aceea și putea, fără probleme, să-și prelungească plimbarea până după-amiază. Răspunse băieților cu un gest afectuos și le spuse la revedere, făcându-le un semn cu mâna.

— Acum, povestește-mi totul, începu Bertram, când rămaseră singuri.

— Deja ți-am povestit, răspunse Guillemot. Trebuie neapărat să-i comunic o informație importantă Maestrului Qadehar. Și, cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— Și care este această informație capitală? Nu poți să-mi spui?

— Nu mă deranjează, dar îi rezerv Maestrului întâietatea.

Bertram nu insistă și se puse pe fluierat. Lui Guillemot i se păru că atitudinea lui era ciudată. De obicei, Bertram l-ar fi pisălogit până i-ar fi scăpat câteva frânturi din secret! În dimineața aceea, nu numai că nu insistă, dar nici nu lăsa impresia că intenționează...

— Cum facem să ajungem în Lumea Incertă? întrebă Bertram.

— Cu ajutorul *Galdri* al Deșertului. O să ne scutească să mai mergem până la colina Porților.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă Bertram. Dar cum îl găsim pe Qadehar... pardon, pe Maestrul Qadehar?

— O să alcătuiesc o vrajă de căutare, când o să fim acolo, explică Ucenicul.

Lipsa de entuziasm a prietenului lui începu să-l neliniștească.

— Dar, știi, nimic nu te împiedică să te răzgândești! continuă el. Nu ești obligat să mă însoțești.

— Să mă răzgândesc? Să vedem! răspunse Bertram, mirat.

Guillemot îl observă cu coada ochiului. Călătoria nocturnă de la mănăstirea Gifdu trebuie să-l fi obosit peste măsură pe prietenul lui, ca să-i lipsească replica atât de mult!

Merseră un timp prin landă, în direcția mării. Apoi, după ce se asigurară că nimeni nu-i putea vedea, creară vraja complicată care trebuia să-i conducă în Lumea Incertă. În timp ce își amintea formula *Galdr* și înlănțuirea pozițiilor, Guillemot se gândi la prietenii lui, Ambre, Gontrand, Coralie și Romaric, care, până acum, luaseră parte la toate aventurile lui. Pentru prima oară, nu îi luase cu el. Pe drept sau pe nedrept, nu se simțea în măsură să-i pună din nou în primejdie... îl încercă din nou un puternic sentiment de singurătate, pe care nici prezența lui Bertram nu reuși să-l șteargă...

Când fu gata, îi făcu semn prietenului său, care aprobă din cap. Se prinseră de mâini. Guillemot adoptă *Stadha* celor opt Grafeme care alcătuiau vraja călătoriei, îngânând incantația corespunzătoare.

Bertram îl imită cu sfințenie. Era prima dată când pleca în Lumea Incertă! Deodată, se ivi un fulger, urmat de zgomotul unei porți care se deschide. Și tânărul Vrajitor se simți purtat de un puternic vârtej, înainte de a fi aruncat într-o gaură neagră.

Cei doi băieți părăsiră Ys.

Alicia ieși din casă în ținută de călărie. Tocmai se îndrepta spre castelul lui Urien de Troil și grajdurile acestuia, unde o aștepta o prietenă, când zări o siluetă care se apropia de ea cu pas grăbit. Îl recunoscu imediat pe tânăr.

— Doamnă de Troil, respectele mele admirative și

devotate! Guillemot mi-a dat întâlnire aici, la prânz. Am ajuns ceva mai devreme, dar dorința mea de a-l revedea era atât de... Ceva nu e în regulă, doamnă?

Alicia părea complet dezorientată.

— Păi, mă rog, Bertram, reuși să îngaime, abia ai plecat cu Guillemot spre Dashtikazar, acum o jumătate de oră! Ce înseamnă asta?

— Eu? De o jumătate de oră? Glumiți! răspunse el.

Totuși, vedea limpede că e sinceră și că părea cu totul neîncredătoare.

Dintr-odată, figura Aliciei își schimbă expresia. Râse scurt, ca și cum ar fi râs de ea însăși, și îl amenință pe Bertram cu degetul.

— Înțeleg! Nu e frumos să mă speriați! Unde este Guillemot ca să-i spun ce cred despre glumele lui?

— El... ei, el este... se bâlbâi.

— Bine, bine, nu-i nimic, spuse amabilă Alicia. Ce a mai uitat de data asta? Pariez că jacheta.

— Da, asta e, jacheta.

— Este în camera lui, du-te și caut-o. Sunt în întârziere. Și spune-i din partea mea să-și facă singur comisioanele, să nu-și mai trimită tovarășii!

Alicia o luă în direcția castelului fratelui său, întrebându-se ce-o să mai inventeze Guillemot data viitoare, ca s-o zăpăcească de-a binelea.

Bertram o privi cum se îndepărtează, complet derutat.

„Ce-o vrea să însemne asta? se întrebă tânărul Vrajitor. La naiba! Așadar am venit? Și chiar aș fi plecat cu Guillemot? Fie doamna de Troil a înnebunit, fie se petrece ceva... cu totul anormal!”

Lăsa impresia că se îndreaptă spre casă, dar, imediat ce ieși din raza privirii Aliciei, își luă picioarele la spinare spre Dashtikazar.

3 GUILLEMOT A DISPĂRUT

Bertram căzu în genunchi în praful șoselei. În fața lui se afla Dashtikazar cel Mândru, capitala Țării de Ys, cu casele lui albe. Nu-l mai prinsese pe Guillemot. Logic, ar fi trebuit să-l întâlnească: alergase fără oprire de la Troil, o distanță cât o aruncătură de băț. Plămânii îi luau foc și inima părea să-i sară din piept, atât de repede bătea. Așteptă să-și recapete suflul pentru a se gândi la situație.

Părăsi imediat drumul și reperă ceva mai departe un menhir despicat de trăsnet. Se așează alături.

„Să vedem, își spuse tânărul Vrăjitor, să încercăm să analizăm situația la rece: am sosit după plecarea lui Guillemot și doamna de Troil mi-a spus că m-a văzut deja împreună cu el ceva mai devreme, de dimineață. Ceea ce înseamnă că un individ care îmi seamănă a venit în dimineața asta chiar la Troil! S-a prezentat ca fiind eu și l-a luat pe Guillemot cu el! Guillemot a spus că se duc la Dashtikazar, dar, evident, s-au dus în altă parte. Asta seamănă foarte bine cu o răpire. Chiar o răpire magică, pentru că Guillemot și mama lui s-au lăsat păcăliți de aparența impostorului!”

Raționamentul era corect, dar a ezitat să-l ducă până la capăt. Singur nu putea face nimic. Cine l-ar fi putut ajuta? Maestrul Qadehar era plecat în Lumea Incertă cu Urien de Troil și cu Valentin, majordomul lui, pentru a face lumină în masacrarea Vrăjitorilor de către Orki, la Djaghatel, și să scoată la lumină adevărul.

Cine, deci, în afară de Qadehar, putea să creadă în povestea cu sosia lui și cu răpirea?

Răspunsul se impuse de la sine: prietenii lui Guillemot, prieteni care deveniseră și ai lui, de când îi scăpase din ghearele Korriganilor!

Se așează pe vine, direct pe pământ, și construiește un *Lokk*, o îmbinare magică, în jurul Grafemului comunicării,

Berkana. Trimise mai întâi acest *Lokk* în căutarea lui Guillemot. Lipsa răspunsului îi confirmă temerile: Ucenicul nu se afla în Ys! Apoi, intră în contact cu primul dintre prietenii lui...

„Coralie? Uu! Uu! Coralie, mă auzi?!”

— Hei? Cine-mi vorbește? Cine mă strigă?

— Ei bine, Coralie, te supără ceva? se interesează pe un ton înțepat profesoara de franceză.

Când dădea un exercițiu de făcut, acestei femei severe nu-i plăcea deloc ca vreun elev să tulbure liniștea clasei.

— Trebuie s-o scuzați, doamnă, răspunse o elevă pe un ton batjocoritor, dormea!

— Sau, poate, aude voci! adăugă o altă elevă, pufnind în râs.

— Tăcere! Liniște!

Profesoara trebui să bată de mai multe ori cu linia în catedră, pentru a face liniște.

Coralie nu avea numai prieteni în liceul din Krakal. Foarte drăguță, cu părul ei lung, negru și buclat, cu ochii mari, albaștri, avea destul farmec pentru a monopoliza atenția băieților, ceea ce nu plăcea prea mult celorlalte fete... Ceru iertare profesoarei și promise că n-o să se mai întâmple. O voce de băiat. Totuși, nu era nebună!

„Coralie, sunt eu, Bertram!”

— Bertr... începu ea cu voce tare, înainte de a-și pune mâna la gură, cu ochii cât farfurioarele de ceai.

„Șșt! Nu vorbi! Răspunde-mi numai în gând, concentrându-te foarte tare!”

„Bertram? Dar... cum e posibil?”

„Este magie. Ascultă-mă bine, Coralie: Guillemot a fost răpit! Trebuie neapărat să ne întâlnim la Dashtikazar. O să încerc să-i contactez și pe ceilalți. Ne întâlnim cu toții la *Taverna La Chioru'*. O știi?!”

„Da, o știu. Fac acolo sucuri de fructe foarte bune și...”

„Transmite informația și lui Ambre”, o întrerupse Bertram.

„Nu vrei să vorbești direct cu ea? îl întreabă Coralie.

Acum poți s-o ierți, nu?”

Coralie făcea aluzie la prima întâlnire a lui Bertram cu banda... o primă întâlnire care începuse rău pentru Vrăjitor.

„Nu e vorba de asta, se apără el, chiar dacă păstra încă o amintire vie a loviturii de genunchi pe care Ambre i-o trăsese... Știi bine cum reacționează Ambre când Guillemot este în pericol...”

„Da, ai dreptate. Bine, e momentul să găsec o scuză ca s-o șterg de la ore și să o găsim pe sora mea, o să fim la... ora cinci la tavernă, e bine?”

„Perfect. Pe curând!”

„Te pup, Bertram și...”

Bertram întrerupse grăbit comunicarea mentală. Coralie nu-i era indiferentă și nu era momentul să se lase tulburat!

Pătrunse apoi în gândul lui Romaric care, de surpriză, căzu de pe cal, la ora de exerciții de călărie, în curtea de la Bromotul, la Școala de Scutieri a Confreriei Cavalerilor Vântului. Deși habar nu avea cum o să facă să scape de la Bromotul, Romaric îi promise lui Bertram că va fi la întâlnirea de la *Taverna La Chioru'* la sfârșitul zilei.

Apoi, Bertram îl contactă pe Gontrand, într-o pauză din timpul unei repetiții, la Academia de Muzică din Tantreval, unde băiatul fusese admis cu două luni înainte. Flegmatic ca de obicei, Gontrand nu fu mirat să audă vocea lui Bertram în capul lui. Și el îl asigură că va fi prezent la întâlnire.

Epuizat de cât alergase și de efortul pe care i-l ceruse comunicarea mentală, Bertram se sprijini cu spatele de menhir. Profită de forța telurică pe care o genera megalitul și, pentru a mări acțiunea benefică a curentului, apelă la *Uruz*, Grafemul energiilor terestre, și se abandonează în voia lui.

Când se simți mai bine, încercă să stabilească un nou contact mental. Își construie propriul *Lokk* berkanian și își creă în spirit imaginea fostului lui Maestru, informaticianul mănăstirii din Gifdu.

„Gérald... ești acolo?”

„Unde ai vrea să fiu, Bertram?” răspunse imediat Vrajitorul, cu o voce caldă și calmă, care îl reconforta pe tânăr.

„Nu știi! Poate erai plecat în Lumea Incertă ca Maestrul Qadehar! Sau chiar dispărut, ca Guillemot...”

„Cum așa, dispărut ca Guillemot? S-a întâmplat ceva?”

Bertram îi explică lui Gérald situația și îi expuse teoriile lui asupra unei eventuale răpiri a Ucenicului Vrajitor.

„Dacă ai dreptate, e foarte grav. O să-mi povestești totul în amănunt imediat... în schimb, nu știu dacă este o idee bună să ai încredere în tinerii prieteni ai lui Guillemot. Sunt foarte imprevizibili! Dar cum nu mai poți să dai înapoi... Mă pregătesc și plec la drum. Spui că taverna asta se află în apropierea portului?”

„Da. Trebuie să se întâlnească cu toții acolo, pe seară.”

„O să fiu și eu acolo. Fă în așa fel ca toată lumea să-și păstreze firea. Un Ucenic dispărut este ultrasuficient pentru moment!”

„Mă bucur să te revăd, Gérald!”

„Și eu, Bertram, și eu.”

Comunicarea se întrerupse. Bertram își lăsă capul pe spate, lipit de granitul menhirului. Făcuse tot ce-i stătuse în putință. Și, cu toate glumele lui Agathe în legătură cu puterile lui, din ziua când el, Guillemot și gașca lui de prieteni se treziseră prizonieri în ghearele Korriganilor, el știa că, de data aceasta, se descurcase mai mult decât bine.

4 TRĂDĂTORUL

Bertram și Guillemot apărură în Lumea Incertă chiar în mijlocul Colinelor Mișcătoare. Ucenicul Vrajitor alesese acest loc pentru că era ferit, dar mai ales pentru că stabilise cu mare grijă pe o hartă coordonatele telurice spre care își orientase *Galdre* de călătorie.

Făcu câțiva pași prin iarba cafenie, pe care vântul o culca sub rafalele lui, așa cum mătura spuma pe deasupra mării. I se păru că nu debarcase acolo mai târziu decât data trecută, absolut singur, după ce prietenii lui, în timpul trecerii prin Porți, fuseseră risipiți prin Lumea Incertă.

— Ne aflăm undeva între orașul negustorilor, Ferghânâ, la vest, orașul îngrozitorilor preoți Yénibohor, la est, Marea Meduzelor de Foc, la nord, și Deșertul Vorace, la sud, îi explică el tovarășului său, care nu cunoștea nimic despre această lume bizară și crudă.

Nu primi niciun răspuns. În spatele lui, Bertram se clătina ca un om beat. Guillemot se întoarse.

— Bertram, ce se întâmplă? La naiba, trebuie să fie un efect secundar al trecerii dintre Lumi, cum s-a întâmplat cu Ambre. Trebuie să te lungești și să aștepti să-ți treacă.

Se grăbi să-și susțină prietenul.

Dar abia îl atinse, că Bertram își regăsi întreaga vigoare și îl împinse. Îi făcu o manevră complicată la nivelul gâtului, care aproape că îl sufocă.

— Bertram, ce-i asta? Ai înnebunit... încetează!

Bertram se mulțumi să rânjească și să strângă și mai tare. Când simți că victima era pe cale să leșine, slăbi strânsoarea, atât cât să-l păstreze în viață. Guillemot fu atunci surprins să vadă că trăsăturile lui Bertram se topesc și lasă loc celor ale unui bătrân. Se prăbuși la pământ. Își simți capul zbârnâind. Nu era cu puțință! Ce prost fusese! Încercă să lupte împotriva senzației dezagreabile care îl cuprindea tot mai mult, dar era în zadar. Avu totuși un

ultim reflex de a face să-i apară Grafemele în ceața din capul lui. În clipa când își pierdu cunoștința, *Gebu* și *Wunja*, în formă neclară, începură să strălucească.

— Qadehar... totul e în regulă? se neliniști Urien de Troil văzând că Vrăjitorul se oprește brusc din mers.

Urien de Troil era unchiul lui Guillemot și al lui Romaric. Era un soi de uriaș cu barbă cenușie, care purta cu nonșalanță o halebardă de război pe umăr, alături de un sac voluminos.

— Da, merge. O clipă am crezut că... Nu, e o prostie, adăugă Qadehar scuturând din cap ca pentru a alunga un presentiment rău.

Qadehar era Maestrul Vrăjitor al lui Guillemot. Avea o alură de atlet, ochi albaștri ca oțelul și un aer încrâncenat, care se îmblânzea atunci când zâmbea. Părea să aibă treizeci și cinci sau patruzeci de ani. Un sac de pânză era plin cu tot felul de obiecte pentru drum.

— Ce se întâmplă? întrebă Valentin, majordomul și prietenul lui Urien, un bărbat uscat și musculos, cu părul alb, care purta, ca și stăpânul său, armura turcoaz a Cavalerilor Vântului.

— O clipă am crezut că recepționez un apel de ajutor. O vrajă aruncată la întâmplare, ca și cum ai da drumul unei sticle în mare, înainte de un naufragiu.

— Ai putut stabili cine a trimis-o?

— Nu, Valentin, n-am avut timp, a fost fulgerătoare.

— Ar fi putut fi... un apel de la Guillemot?

— Nu cred: provenea din Lumea Incertă... Haide, s-o lăsăm baltă. La drum!

Cei trei își reluară drumul în direcția orașului Omuleților de Virdu, unde sperau să obțină informații prețioase despre episodul dramatic de la Djaghatael, motivul pentru care călcaseră pe acel pământ neospitalier.

Bătrânul care îi păcălise pe Alicia și pe Guillemot, luând înfățișarea lui Bertram, îl legă și îl strânse zdravăn pe prizonierul lui, care zăcea, inconștient, în iarba de pe Colinele Mișcătoare. Cunoștea darul pe care îl avea

băiatul! Închise apoi ochii și se concentra.

„Stăpâne? Eu sunt, servitorul vostru cel mai zelos! Îl am pe acest Guillemot, copilul pe care îl doriți...”

„Ai copilul... Eusebe de Gri... Bravo... da, bravo... N-o să fii uitat... la momentul triumfului meu... Unde este? Unde este copilul?...”

„Cu mine, Stăpâne. Undeva pe Colinele Mișcătoare.”

„Nu mai spune nimic... te-am localizat... Trimit oameni... să te escorteze până la mine... O să bem o corma... pentru succesul tău...”

„Mulțumesc, stăpâne, mulțumesc.”

Eusebe de Gris, Magul unei mănăstiri a Guildei din Landa Amară și dușman declarat al lui Qadehar în sânul Ordinului Vrajitorilor, așteptă ca discuția mentală să se încheie, pentru a-și permite să se lase străbătut de emoție. Chiar îndepărtată, vocea demonului cu mantie de tenebre reușea să-i înghețe sângele! Verifică încă o dată legăturile care îl strângeau pe Guillemot, apoi începu să aștepte nerăbdător sosirea oamenilor Stăpânului.

5 TAVERNA LA CHIORU'

Bertram sosi mai devreme în portul din Dashtikazar. Pentru a-și amăgi așteptarea, se plimbă puțin printre velierele familiilor bogate din oraș și bărcile solide ale pescarilor.

Strigătele stridente ale păsărilor care se luptau cu briza se amestecau cu pocniturile pânzelor prost fixate și cu zgomotul hobanelor ce se loveau de mal.

Bertram simți cum îl copleșea tristețea. Portul îi amintea de un altul, undeva în Lumea Reală, unde mergea în vacanțe cu părinții, când era foarte mic. Își amintea plaja, pe tatăl lui jucându-se împreună cu el cu mingea, în timp ce mama lui se bucura de soare, lungită pe un prosop alb... Toate astea erau atât de departe! Se gândea ca la o altă viață, pe care o trăise înainte de accidentul care provocase moartea părinților lui, înainte de a fi repatriat în Țara de Ys, de către nașul său, Gérald.

Un nod i se puse în gât și clipi. Își reproșă slăbiciunea, scoase o batistă din buzunar și se șterse la nas. Apoi se îndreptă cu pași mari spre locul de întâlnire.

Taverna La Chioru', contrar a ceea ce lăsa numele să se înțeleagă, nu avea nicio legătură cu un cuib de pirați. Dimineața, pescarii și marinarii discutau despre pescuit, la un pahar de vin din fructe din Munții Aurii. La prânz, negustorii din cartier se întâlneau la o corma, la o farfurie de fructe de mare sau de calcan înăbușit cu capere, pentru a discuta despre afaceri. După-amiaza, tinerilor studenți din Dashtikazar le plăcea să se așeze în separeurile din sala mare, pentru a lucra sau a flecări, tratându-se cu sucuri de fructe sau cu cafea. Seara se aduna o mulțime amestecată de obișnuiți ai locului, care filosofau despre lume, înainte de a începe să fredoneze cântece de petrecere.

Așadar, la ora când Bertram împinse ușa localului, îl întâmpinară privirile curioase ale unui grup de studenți. Aceștia n-aveau des ocazia să vadă un om al Guildei, îmbrăcat în respectata mantie întunecată și dotat cu misteriosul sac.

Două perechi de ochi, mai ales, îl fixară cu uimire, înainte de a se ascunde după perdeaua unui separeu, de unde imediat se auziră exclamații înăbușite.

Bertram, căruia îi scăpase această manevră curioasă, arătă cea mai desăvârșită indiferență și se instalează la o masă rotundă, pe care o alesese în apropierea intrării.

Pendula de deasupra tejghelei indică ora cinci fix, când două tinere își făcură intrarea în tavernă. Aveau vreo treisprezece ani și semănau ca două picături de apă, în afară de un amănunt: una purta părul scurt, iar cealaltă avea părul lung.

— Ambre, Coralie! le strigă Bertram, agitând mâna.

— Bună, Bertram! Ce plăcere să te revedem, exclamă frumoasa Coralie, aplicând două pupături sonore pe obrajii Vrajitorului, care roși ușor.

— Salut, spuse serioasă Ambre, întinzându-i mâna. S-ar zice că ai prins culoare!

Ambre era sora geamănă a lui Coralie, căreia îi cedase de bunăvoie cochetăria. În ceea ce o privea, sportivă și cu un caracter integru, reprezenta teroarea băieților pe care Coralie îi fermeca. Dar carapacea ei nu era fără fisură: reușea, când lăsa garda jos, ca sentimentele ei pentru Guillemot să o transforme într-o fată la fel de frumoasă ca și celelalte...

— E bine, sunteți punctuale, îi tăie vorba Bertram. I-am contactat pe Romaric și pe Gontrand și nu erau siguri că ajung la timp la întâlnire. Dar mi-au promis că vin.

— Bun, începu Ambre așezându-se, spune-ne ce se întâmplă.

— Mai întâi să comandăm, propuse Coralie, ridicând mâna ca să atragă atenția unui chelner. Ce luați? Ambre? Bertram?

— O ciocolată fierbinte.

— O corma.

— Și un nectar de pere pentru mine, anunță Coralie.

— Și încă o corma, vă rog.

Bertram, Ambre și Coralie se întoarseră spre omul care gâfâia, transpirat tot, și care i se adresase chelnerului.

— Gérald! exclamă Bertram, manifestându-și încântarea.

Gérald era un bărbat scund, cu pânțelele rotunjit de plăcerile mâncării. Capul chel ascundea o mare inteligență și, în spatele ochelarilor, ochii strălucitori dovedeau un spirit liber și vioi. Părea să aibă în jur de patruzeci, patruzeci și cinci de ani și purta mantia întunecată și sacul Vrajitorilor din Guildă. Era un foarte bun prieten al Maestrului Qadehar.

Bertram se grăbi să facă prezentările:

— Gérald, ți le prezint pe Ambre și pe Coralie, prietenele lui Guillemot. Ele sunt din Krakal. Fetelor, vi-l prezint pe Gérald, Maestrul meu Vrajitor și naș. Dată fiind gravitatea situației, mi-am permis să-l invit la adunarea noastră...

Ambre și Coralie se ridicară politicoase.

— Încântate să vă cunoaștem, domnule.

— Și eu la fel, fetelor, răspunse Gérald ștergându-și fruntea. Vă rog, să ne așezăm. Călătoria m-a epuizat. Și cred că, în felul acesta, am atras destul atenția asupra mea!

Conversațiile pe seama lor, care se opriseră o clipă, se reluară și mai însuflețit. Doi Vrajitori, în aceeași zi, în *Taverna La Chioru'*: iată într-adevăr ceva ieșit din comun.

Chelnerul aduse băuturile. Ciocniră.

După ce luă câteva înghițituri din excelenta bere cu miere din Ys, Gérald suspină de plăcere.

— Acum mai merge! exclamă el. Călătoria de la Gifdu m-a terminat... De fapt, Bertram, n-ai spus că trebuie să vină toți prietenii tăi?

— Da, dar Romaric trebuie mai întâi să scape din școala-fortăreață din Bromotul, iar Gontrand, de la Academia din Tantreval! Nu e chiar așa de simplu...

Hotărâră să-i aștepte pe cei doi întârziați, înainte de a aborda problemele serioase. Ambre fu nevoită să fie

răbdătoare... Discutară vrute și nevrute, iar Coralie se dovedi expertă la asta. În fine, când nu mai sperau să-i mai vadă venind, Romaric și Gontrand își făcură apariția vijelioși în tavernă.

Romaric, care făcea studii în vederea formării ca Scutier, era vărul lui Guillemot și mai mare decât el cu câteva luni. Avea treisprezece ani și jumătate, dar părea mai matur. Era un băiat robust și musculos, curajos și voluntar. Părul blond, ca și ochii de un albastru intens făceau din el, fără nicio îndoială, un adevărat Troil...

Gontrand era de-o seamă cu Romaric, îi despărteau câteva zile, și era cel mai bun prieten al lui. Înalt, mai degrabă slab, avea ochii căprui și era brunet, cu părul pieptănat cu grijă. Dotat cu un umor acid și cu un calm remarcabil, se dăruise muzicii.

Cei doi băieți se scuzară în fața prietenilor că avuseseră nevoie de multă abilitate ca să-și păcălească profesorii și paznicii! Fură fericiți să-l cunoască pe Gérald, faimosul naș care îl repatriase pe Bertram în Ys. Comandară de băut suc de coacăze rece și luară loc la masă.

— Foarte bine, începu Bertram, pentru că toată lumea e prezentă...

— În fine! se plânse Ambre, foarte neliniștită de când aflase că i s-a întâmplat ceva lui Guillemot.

— Calm, Ambre, mormăi Romaric.

El și prietenii lui nu uitaseră scena pe care o făcuse în landă, când Korriganii îl prinseseră pe Guillemot.

— Bine, nu pot să scot niciun cuvânt? se supără Bertram. Vă amintesc totuși că Guillemot a dispărut și că a fost răpit cu adevărat!

Calmul reveni. Toți erau foarte atenți. Bertram recapitulă evenimentele așa cum se petrecuseră și expuse concluziile la care ajunsese. Micul grup era îngrozit. Într-un asemenea hal, încât nimeni nu-și dădu seama că discuția lor interesa în mod deosebit pe cei doi indivizi ascunși într-un separeu apropiat, doi oameni care asistaseră, cu ochii cât cepele, la sosirea lui Bertram...

— Pot confirma un lucru, declară Gérald, faptul că

Guillemot nu se află în Ys. Și eu am încercat să-l contactez mental, dar n-am reușit.

— Umbra! exclamă Coralie. Nu poate fi decât ea!

— Este posibil, este chiar foarte probabil, recunosc Guérald.

Nu se putu împiedica să se gândească la trădătorul care se ascundea - așa cum Qadehar și el presupuseseră - în rândurile Guildei.

— Oricum, este vorba de cineva care stăpânește suficient arta vrăjitoriei pentru a-și putea schimba înfățișarea, adăugă el.

— Este posibil așa ceva? se miră Romaric.

— Bineînțeles! răspunse Bertram, pe un ton superior. E nevoie doar...

— Problema nu este să știi cum, i-o tăie Gontrand, nici cine, ci unde! Unde a fost dus?

— În Lumea Incertă, cu siguranță, răspunse Guérald, pentru că Bertram nu l-a întâlnit pe drumul care ducea la Dashtikazar și, de acolo, spre colina Porților. Or, *Galdre* al Deșertului, pe care știți că îl folosește Maestrul Qadehar, permite să ajungi din Ys în Lumea Incertă.

— În acest caz, declară Romaric, ce mai așteptăm și nu plecăm?

— Oho, oho! exclamă Guérald pe un ton autoritar, însoțindu-și cuvintele cu un gest prin care le cerea să nu se ambaleze. Nu plecați nicăieri! Situația este și așa destul de încurcată. N-o mai complicați! O să vă întoarceți frumușel acasă. În ce mă privește, o să merg imediat la înaltul Magistrat. El va decide ce trebuie făcut.

Guérald se ridică. Ambre era gata să se revolte împotriva spuselor Vrăjitorului, dar Romaric îi făcu un semn.

Guérald plăti nota și îi salută pe tineri.

— Bertram, spuse el în încheiere, contez pe tine pentru ca acest grup să nu facă vreo prostie. De acord? Bun, la revedere!

— La revedere, răspunseră în cor.

Imediat ce Vrăjitorul părăsi taverna, se priviră unii pe alții.

— Știți la ce mă gândesc, nu? întrebă Romaric, făcându-se că-și studiază unghiile.

Un surâs lumină imediat fața fiecăruia dintre prieteni, cu excepția lui Bertram...

6

O DECIZIE NECHIBZUITĂ

— Ei, ce-aveți de zis? întrebă Romaric, după ce își expuse planul.

— Îmi convine, spuse Ambre dând din cap. Îmi convine de minune.

— Guillemot este în pericol, nu putem sta așa, fără să mișcăm un deget! confirmă Gontrand.

— Oh... eu, atâta vreme cât sunt cu voi... se mulțumi Coralie să spună, aruncând o privire spre Romaric.

Se întoarse spre Bertram, care nu scoase niciun cuvânt.

— Și tu, Bertram? întrebă Romaric.

— Dezolat, dar planul tău are o fisură, răspunse tânărul.

— Ah, da? Care?

— Ca să ajungi în Lumea Incertă, trebuie să deschizi Poarta Lumii Incerte. Vă trebuie, deci, un Vrăjitor...

— Și, poate, tu nu ești Vrăjitor? îi aruncă Ambre.

— Ba da, răspunse el, sunt Vrăjitor. Dar cine v-a spus că accept să vă ajut? Nașul meu mi-a cerut să am grijă să nu faceți prostii. Ideea asta de a merge să-l căutați pe Guillemot în Lumea Incertă seamănă foarte tare a prostie!

— Trădător, i-o trânti Gontrand.

— Trădător? Trădător, da! strigă Ambre fulgerându-l cu privirea.

— Gura! interveni Romaric. Bertram are dreptate: fără ajutorul lui, rămânem închiși aici.

— Ce trebuie să facem ca să-ți schimbi părerea? întrebă Ambre încăpățânată, întorcându-se spre tânărul Vrăjitor. Să te implorăm, poate?

— Recunosc că nu mi-ar displacea, răspunse el cu un surâs în colțul gurii. Dar e inutil: planul lui Romaric este prea periculos, punct.

— Și dacă te-aș săruta? propuse Coralie. Doamnele drăguțe îi sărută întotdeauna pe eroi, pentru a le reda curajul.

— Asta mi-ar dispăcea cu atât mai puțin! spuse Bertram cu o mică strălucire malițioasă în priviri. Dar...

— Hai! Lăsați-o baltă, suspină Romaric, dându-i un picior discret lui Gontrand. Oricum, planul ăsta este complet ridicol...

— Ridicol? Cum așa, ridicol! se repezi Ambre. Cred că este chiar contrariul...

— Am spus clar, ridicol, repetă Romaric întrerupându-o cu brutalitate, pentru că este evident că, și dacă ar vrea, Bertram ar fi cu totul incapabil să deschidă Poarta Lumii Incerte!

Bertram sughiță de uimire.

— Observ, adăugă Gontrand, după o privire complice cu Romaric, că nu e capabil de nimic: nu-i este dat oricui să deschidă Porțile de pe colină.

— Dar... dar eu...

— Este adevărat, reluă Romaric, întotdeauna am auzit că numai Vrajitorii de prim rang au capacitatea magică de a realiza acest tur de forță.

— Bertram este un Vrajitor de prim rang! îl apără Coralie.

— Exact! exclamă Bertram. Sunt perfect capabil să deschid Poarta Lumii Incerte. La naiba! O să v-o dovedesc chiar în după-amiaza asta!

— Bravo! aplaudă Gontrand, înainte ca exaltarea Vrajitorului să se spulbere.

— În sfârșit, te recunosc. Să ridicăm paharele în cinstea eroului nostru!

— Pentru Bertram! Și pentru Guillemot, pentru care plecăm în Lumea Incertă!

Ciocniră paharele, iar Bertram se umflă în pene ca un păun.

— Bun, spuse Ambre, nu e timp de pierdut. Să pornim la drum cât mai repede. Guillemot este, probabil, într-un pericol foarte mare.

— Adevărat, aprobă Romaric ridicându-se de la masă. Să mergem!

În aceeași clipă, auziră o voce în spatele lor:

— Ne pare rău, băieți, dar...

— ... nu plecați nicăieri fără noi!

Făcură stânga-mprejur. Iviți din separeul unde se aflau ascunși, Agathe de Balangru și Thomas de Kandarisar se postară în fața lor cu un aer hotărât.

Agathe era o fată înaltă, puțin cam slabă, cu ochii și părul negru, cu gura puțin prea mare. Ca și însoțitorul ei, Thomas, se pregătea să-și serbeze a paisprezecea aniversare. Înainte, era cea mai mare dușmancă din liceu a lui Guillemot, înainte de a fi răpită de Gommoni și dusă în Lumea Incertă... și înainte ca Guillemot și prietenii lui s-o salveze... De atunci, era cuprinsă de un fel de pasiune pentru Ucenicul Vrajitor, ceea ce nu era chiar pe placul lui Ambre.

Thomas, băiatul zdravăn și îndesat, roșcat, mai degrabă morocănos, era cel mai bun prieten al lui Agathe. Guillemot îl salvase din ghearele unui monstru și, după acel episod, îi purta o recunoștință fără limite.

— Thomas? Agathe? Ce căutați aici? se miră Romaric.

— Uneori, întâmplarea aranjează bine lucrurile! răspunse Agathe. Aveam un colocviu la istorie, azi după-masă. Nu eram chiar pregătiți, nici eu, nici el, așa că a fost mai înțelept să-l evităm și să chiulim... Și, ca să nu se bage de seamă, ne-am refugiat în *Taverna La Chioru*.

— Agathe l-a recunoscut pe Bertram când a intrat, adăugă Thomas.

— Ne-am dat seama că se întâmplă ceva, așa că am hotărât să așteptăm, continuă ea.

— Și nu ne-am înșelat! reluă Thomas. Am auzit povestea voastră!

— Uite, spuse Agathe încrucișând brațele într-o atitudine provocatoare: ori ne luați cu voi, ori povestim tot ce știm gărzilor înaltului Magistrat.

Urmă o perioadă de tăcere, când toți se măsurară din priviri. Apoi, văzând că Agathe și Thomas nu păreau că glumesc, Romaric se reaseză și invită pe toată lumea să facă la fel.

— Țin să vă previn, începu Romaric, există riscuri, este

periculos.

— Guillemot n-a ezitat niciodată să ne vină în ajutor, chiar dacă era primejdios, răspunse Agathe. Nu-i așa, Thomas?

— Așa e, răspunse roșcatul. În ziua când ne urmăreau Gommonii pe plajă, ar fi putut să se salveze: dar a făcut cale-ntoarsă pentru a ne veni în ajutor... Nimic nu-l obliga s-o facă.

— Bun, de acord, conveni Romaric. Toți avem o datorie față de Guillemot.

Ambre se strâmbă.

— Motivele lui Agathe nu mi se par foarte limpezi... anunță ea.

— Ascultă, Ambre, răspunse fata cea înaltă, roșind ușor, recunosc că m-am comportat urât, atunci, la sărbătoarea de Samain, la Dashtikazar. Dar am jurat, și sunt martori toți prietenii, că eu... în fine, că Guillemot... nu mă mai interesează.

— Este adevărat, confirmă Coralie, a jurat.

— Să privim lucrurile în față, interveni Gontrand, care până atunci rămăsese în afara discuției: n-o să fim mai mult de șapte ca să-l salvăm pe Guillemot din ghearele răpitorilor!

— Gontrand are dreptate, spuse Thomas. Să terminăm cu cearta. Ceea ce contează este viața lui Guillemot.

— De altfel, am impresia că nu suntem chiar pregătiți să ne petrecem timpul în Lumea Incertă, spuse Agathe. Am face bine să trecem mai întâi pe la mine pe-acasă, ca să ne echipăm.

— Bertram? E în regulă? întrebă Coralie.

— Da... mormăi el. Să zicem că... hmm... deschiderea Porții este un lucru dificil, și... nu știu dacă voi fi în stare să trec dincolo șase persoane...

— Îți acordăm toată încrederea, Bertram Vrăjitorul, spuse Ambre, bătându-l prietenește pe umăr.

— Ești cel mai puternic! adăugă Coralie, clipind des din pleoape.

— Sub protecția ta, sunt sigură că o vom putea învinge

pe Umbră, continuă Agathe, cu un zâmbet seducător.

— La naiba! exclamă Bertram, ridicându-se, dintr-odată însuflețit. Ce mai așteptăm ca să plecăm?

7 OUL COSMIC

Guillemot își recapătă cunoștința pe dalele reci ale unei încăperi întunecoase. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină. I se păru că vine de foarte de departe, și simplul fapt de a reîncepe să gândească i se păru dureros. Ce se întâmplase? Bertram venise să-l ia de acasă, la Troil, și plecaseră în landă. Dar chiar era Bertram?... Dacă nu, de fapt, despre cine era vorba? Și ce voiau să facă? Ah, da, voiau să meargă în Lumea Incertă, în căutarea Maestrului Qadehar. Dar s-a întâmplat ceva... Dintr-odată, întreaga scenă îi reveni în minte: Bertram l-a sugrumat, Bertram care se transformase într-un bătrân care rânjea!

Cu prețul unui efort colosal, reuși să se așeze în capul oaselor. Își lăsă ochii să se obișnuiască cu penumbra. Se afla într-o încăpere mare, rotundă și goală, cu excepția unei rogojini, a unei cuverturi și a unui urcior cu apă. O lucarnă, protejată de gratii, lăsa să pătrundă lumina slabă a zilei și dădea o idee despre grosimea zidurilor, făcute din enorme blocuri de piatră cenușie. În sfârșit, o ușă solidă din lemn, ferecată, era singura ieșire din celulă!

Dintr-odată, o voce se înalță în liniștea încăperii.

— Podeaua închisorii tale nu e cumva prea tare?

Guillemot sări în picioare și se întoarse spre ușă.

Era întredeschisă. Un bărbat, pe care nu-l văzu imediat, stătea în cadrul ușii. Îl recunoscuse pe bătrânul care împrumutase trăsăturile lui Bertram.

Magul de Gri scuipă și rânji.

— Nu mi-aș ierta niciodată că nu l-am tratat cum se cuvine pe marele Guillemot, idolul Vrajitorilor din Guildă, elevul iubit al imbecilului de Qadehar!

Guillemot făcu un efort să se țină pe picioare. Capul îl durea mai puțin și senzația de amețeală dispăruse.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Înainte de toate, sunt servitorul credincios al celui

care este stăpânul acestei lumi. Și al Țării de Ys, continuă el cu sarcasm, joc rolul de Mag în mănăstirea de Gri...

— Sunteți un Vrăjitor? exclamă Guillemot. Ați făcut apel la magie ca să luați aspectul lui Bertram? Dar cum...

Magul de Gri îl întrerupse cu un gest batjocoritor.

— Prostuțule... îți imaginezi că știi totul despre vrăjitorie, după șase luni de Ucenicie? *Raidhu* nu este numai Trăsura călătoriei, este și Calea spre transformare! *Dagaz* permite mascarea identității, *Fehu* te ajută să-ți faci o altă imagine și *Uruz* s-o fixeze. Restul nu este decât o problemă de cum să le combini...

— Știu deja toate astea! răspunse Guillemot, ridicând din umeri. Mă întrebam doar de unde ați știut că Bertram trebuie să vină la mine.

Magul de Gri făcu o pauză, vizibil uimit. Cuvintele Ucenicului și calmul cu care le pronunțase îl derutară puțin. Ce aplomb, ce siguranță dovedea acest tânăr! Maestrul avea dreptate! Guillemot de Troil era capabil să pătrundă tainele ultimelor vrăji din Marea Carte.

— Am interceptat conversația voastră mentală, ieri-seară, explică laconic Magul. Nu eram pregătit în mod special să ascult, dar tu ai proiectat *Lokk* spre Bertram cu atâta forță, încât n-am avut altceva de făcut decât să-l ascult! Dar, destul, spuse deodată, lăsând impresia că vrea să plece. Maestrul nu va întârzia să vină să te vadă. În ce mă privește, trebuie să mă întorc în Țara de Ys și să-mi reiau cuminte rolul de Mag la Gris, ar fi păcat ca Guilda să intre la bănuieli!

Scoase un răs sec.

Apoi, ușa se închise în urma bătrânului Vrăjitor și Guillemot se trezi din nou singur. Se simți dintr-odată foarte abătut. Se străduise mult să se țină tare în fața Magului de Gri. Acum că Vrăjitorul plecase, putea să se relaxeze. Îl cuprinse dintr-odată disperarea. De data aceasta, jocurile erau făcute. Era cu adevărat prizonierul celui pe care Magul îl numea stăpânul lui și care nu era altcineva decât Umbra, însăși Umbra! Nimeni nu știa unde era: nimeni nu-i va veni în ajutor. Era pierdut. Atunci,

cuvintele lui Kor Mehtar, regele Korriganilor, îi reveniră în minte și i se făcu frică: „Nu-ți invidiez soarta, care va fi mai rea decât moartea”, îi spusese când, în landă, hotărâse să-l trimită Umbrei... Ce voia de la el această creatură diabolică? Și, mai ales, ce o să-i facă? Înghițindu-și lacrimile, Guillemot se îndreptă spre rogojină și se lăsă pe ea. Apoi închise ochii și speră din tot sufletul că nu este vorba decât despre un oribil coșmar.

Trecu un timp până deschise din nou ochii. Zăcu într-un somn de moarte, din care se smulgea cu greutate. O privire în jur îi confirmă, din nefericire, că nu era vorba despre un vis urât...

Se forță să se ridice în picioare. „Curaj!” Nu scăpase de Gommoni, nu-i înfruntase pe Orki, nu-l păcălise pe Thunku doar ca să aterizeze prostește în gaura asta, în ghearele Umbrei. Trebuia să facă ceva. Nu conta cum, totul era să acționeze. Chiar dacă era fără speranță...

Se gândi la Maestrul lui și asta îi dădu curaj. Mai reflectă puțin, recunoscuse singur că nu era chiar lipsit de resurse. De când practica magia, reușise adevărate tururi de forță. Remarcase și Bertram, și chiar Gérald. Guillemot reușise chiar să-i țină piept Seniorului Sha, datorită unui *Lokk* inventat de el! Umbra o să aibă ceea ce-și dorește! Dar... De unde să înceapă?

Guillemot hotărî să facă lucrurile în ordine, dar fără să piardă timpul. Elabor   un *Lokk* de comunicare și îl proiect      direcția lui Qadehar, a cărui figură și-o formase    minte. *Lokk* i se întoarse brutal    plină fa   și i se sparse cu un pocnet    minte.

Surprins, Guillemot reluă manevra de mai multe ori, înainte să   nteleg  : zidurile celulei lui erau impregnate cu o vrajă destinată să blocheze comunicarea. Chiar dacă Maestrul lui știa că este    Lumea Incertă și încerca să-l localizeze, n-ar fi reușit.

„Bine, măcar e limpede, își spuse Ucenicul: știu că nu trebuie să contez decât pe mine!”

  i veni apoi    mod firesc ideea de a se plasa sub

protecția Armurii lui *Elhaz*, o protecție de tip Guillemot, combinată cu Coiful Terorii. Intuitiv, știa că nu va fi suficient: Umbra dispunea, fără nicio îndoială, de puteri teribile! Dar, până la urmă, era ceva. Merse în centrul celulei, având grijă să ia cu el cuvertura și urciorul.

— Dacă protecția funcționează, o să am nevoie de apă ca să rezist asediului! Își spuse cu voce tare.

Ca și în ziua când fusese nevoit să fugă de seniorul Sha, traversând subsolurile mănăstirii din Gifdu, faptul de a vorbi tare și de a-și auzi vocea îl reconforta.

Se gândi apoi să traseze pe jos, pe pietre, Grafemele vrăjii; bineînțeles că îi luaseră sacul de Ucenic și, deci, și Ristir, pumnalul de gravat, care se afla înăuntru. Din fericire, bătrânul Mag de Gri nu se gândise să-i scoată și centura. O desfăcu și-i scoase catarama de metal. Apoi gravă în jurul lui și al obiectelor pe care le luase, străduindu-se să-l facă cât mai bine, de șase ori, *Lokk* al Coifului Terorii. Când termină, pronunță incantația care îl pune la adăpost, sub un perete de energie invizibilă:

— *Prin puterea lui Elhaz, Erda și Kari, Rind, Hir și Loge, AEGishjamur înainte, AEGishjamur înapoi, AEGishjamur la stânga, AEGishjamur la dreapta, AEGishjamur deasupra, AEGishjamur dedesubt, AEGishjamur, apără-mă! ALU!*

Aerul fremătă în jurul lui Guillemot, spre marea lui mulțumire.

— Perfect! Se pare că funcționează! Aici, la Umbră, nu sunt urme de magie de blocare, ca în grota Korriganilor.

Începu să se simtă ceva mai bine. Nu era cu totul vulnerabil! Dar trebuia să găsească o protecție și mai puternică decât Armura și Coiful, pentru a-i ține piept Umbrei...

— Bun. Trebuie să-mi spun că *Galdr* nu este decât o primă linie de apărare. Meterezele sunt ridicate, îmi trebuie acum un donjon. Asta e, un donjon! Ce ar putea forma un donjon?

Își stoarse mintea cât putu mai bine, dar nu îi veni nimic în cap. Era pe punctul de a renunța și de a se mulțumi cu protecția oferită de Armură, când, printre cele douăzeci și

patru de Grafeme, pe care le chemase și care se aliniaseră în mintea lui, trei dintre ele începură să scânteieze slab. La fel cum *Thursaz* i se impusese lui Guillemot pe plaja din Ys și cum *Isaz* acționase parcă în pofida lui sub rulota falsului magician Gordogh la Ferghânâ, Grafemele *Odaia*, *Hagal* și *Mannaz* se manifestară absolut independent.

— *Odaia*, Grafemul posesiei, protectoarea locuinței... De ce nu m-am gândit mai devreme la asta ca să-mi întărească Armura?

Se grăbi să graveze între fiecare *AEgishjamur*, respectând aspectul incert al Grafemelor, forma lui *Odaia*. Apoi murmură o formulă destinată să-l facă să funcționeze:

— *Tu, Moștenirea, harul Serii, tu, care guvernezi locurile sacre, pentru că sub ocrotirea ta vulturul este în siguranță, ajută-mă să-mi întăresc meterezele! OALU!*

Când al șaselea desen fu gata și cercul se închise, reprezentarea lui *Odaia* străluci cu o lumină puternică și proiectă raze de un albastru translucid pe peretele de energie, până atunci invizibil. Lui Guillemot i se păru că protecția se triplase ca grosime. Această impresie îl încântă.

— Bun, acum că am niște metereze demne de acest nume, să ne ocupăm de donjon!

Ucenicul chemă al doilea Grafem, care se manifestă timid și care era, poate, cel mai puternic: *Hagal*. Maestrul Qadehar îi spusese într-o zi că toate misterele multiversului se găsesc, poate, între cele opt brațe ale lui! Vrajitorii îl numeau cu drag Bunica sau Steaua. *Hagal* va face în acest caz un donjon perfect...

Trasă un singur, dar enorm, *Hagal* pe toată suprafața goală a incintei Armurii. Apoi se așează în centrul Grafemului și îi invocă protecția:

— *Tu, Grindină, tu cea Roșie, fiica lui Ymir, pentru că Hropt iubește Lumea Veche, mă dau în mâinile tale! HALU!*

Pământul tremură ușor sub picioarele lui Guillemot. Apoi, cele opt brațe ale Grafemului se împletiră și, curând, flăcări roșii și reci începură să tremure în fața lui.

„Perfect! se bucură Guillemot în gând. Acum, Umbra poate să vină!”

Eliberă Grafemele din spiritul lui. Toate se estompară, în afară de ultimul, care luminase slab câteva minute mai înainte: *Mannaz*. Această ciudăţenie îl uimi pe Guillemot. Însemna ceva de care trebuia să țină cont. Să vedem, a construit o apărare şi un donjon; ce-ar fi putut să facă mai mult?

Răspunsul ţâşni atunci ca o certitudine: îi lipsea un adăpost, o cămăruţă secretă în inima donjonului! Un ultim refugiu, o ultimă ascunzătoare! Îngenunche şi gravă, în mijlocul lui *Hagal*, *Mannaz*, al douăzecilea Grafem, oul cosmic, legătura între Om şi Puteri. Apoi şopti pentru a activa Grafemul, aşa cum trebuia să facă atunci când mai multe semne magice erau invitate să acţioneze împreună sau alăturate:

— *Tu, Legătura, frate al lui Mani, Oul stelar, Strămoşul a o sută de medici, visul şi inconştientul, unitate a timpului, deoarece puternică este strângerea şoimului, mă încredinţez ție! MALU!*

Nu se petrecu nimic spectaculos, dar *Mannaz* se afundă câţiva centimetri în piatra pe care era gravat.

Guillemot avu atunci sentimentul că făcuse tot ce putea face. Se simţi cuprins de o sete teribilă. Bău cu lăcomie din urcior, apoi se strădui să se odihnească: acum, că elaborase o adevărată declaraţie de război Umbrei, trebuia să-şi economisească modestele resurse.

8

UN CÂMP DE ARMURI TURCOAZ

Palatul înaltei Magistraturi se înălța pe una dintre cele șapte coline care confereau orașului Dashtikazar, așezat în golf, un relief aparte. Gérald traversă piața mare, locul ceremoniilor și al sărbătorilor, și urcă scările monumentale până la clădirea unde locuia și lucra cel mai important personaj din Ys.

Gérald era cu adevărat nerăbdător. Făcu un semn Cavalerului care era de gardă în fața porții de la intrare, care îl salută respectuos, apoi o luă pe coridoarele ce duceau spre biroul celui care era, în același timp, primar în Dashtikazar și prefect al întregii țări.

Înaltul Magistrat era un bărbat destul de în vârstă, înalt. Își purta părul alb pieptănat pe spate. Avea privirea încă vie. Când era mai tânăr, fusese Qamdar, un șef de clan înțelept și respectat, ceea ce făcuse să fie ales de marea majoritate a locuitorilor. Înaltul Magistrat era alături de Comandorul Confreriei, Delegatul Negustorilor și al Artizanilor și de Marele Mag al Guildei personajul cel mai puternic din Ys. Și cu cea mai mare legitimitate, pentru că fusese, spre deosebire de ceilalți, ales de popor! Dar era și cel mai vulnerabil, pentru că oamenii din Ys doar îi încredințaseră puterea și, prin urmare, tot ei puteau să-l destituie și să-l înlocuiască, în cazul în care o altă majoritate o dorea și aducea argumentele necesare...

Înaltul Magistrat, prevenit de un secretar de sosirea lui Gérald, veni el însuși să-i deschidă. Vrajitorul informatician nu părăsea foarte des Gifdu, dar atunci când o făcea avea întotdeauna un motiv întemeiat...

— Intră, Gérald. Ți faci apariția prea rar în oraș! Te rog, așază-te.

Gérald se lăsă să cadă în fotoliul de piele pe care i-l indicase înaltul Magistrat, în timp ce gazda lui se întoarse să ia loc în spatele biroului.

— Te ascult, Gérard. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, înălțimea Voastră, că s-a petrecut ceva de care ne temeam mai tare: Guillemot a fost răpit în dimineața aceasta și acum se află în Lumea Incertă.

Un semn de profundă mirare apăru pe fruntea Magistratului.

— Cum a fost posibil așa ceva? Qadehar nu era cu el?

— Cred că e de datoria mea să vă explic câteva lucruri, înălțimea Voastră... îl anunță Gérard stânjenit.

Îi povesti Magistratului, rămas consternat, proiectul Guildei de a ataca Umbra în bârlogul ei, masacrul care urmase drumului la Djaghatael, procesul care îl condamnase pe Qadehar, fuga Maestrului Vrajitor la Troil și plecarea lui cu Urien și cu Valentin spre Lumea Incertă.

Când sfârși, Magistratul dădu frâu liber mâinii:

— Cum? De cine și-au bătut joc? Cum de evenimente atât de importante s-au putut petrece fără să fiu avertizat? Îți dai seama, Gérard? E foarte grav!

— Știu toate astea, înălțimea Voastră, spuse el, încercând să-l calmeze pe Magistrat. Sunt perfect conștient că Guilda a mers prea departe. Dar regretele sunt inutile. Trebuie acționat, și repede!

— Nu-mi ascunde nimic, Gérard. Care sunt riscurile dacă Guillemot cade în mâinile Umbrei?

— Ca să vă spun deschis, nu știu nimic, fu de acord Vrajitorul.

— Cum adică, nu știi nimic? se miră Magistratul.

— Acesta este adevărul, înălțimea Voastră, continuă Gérard, privindu-l drept în ochi. Dar acum sunt sigur de un lucru: magia acestui copil este excepțional de puternică. Nu e nicio îndoială că Umbra îl vrea pe Guillemot din acest motiv, ca să-i folosească puterile, în scopuri malefice, desigur. Este foarte important să-l găsim înainte ca asta să se întâmple!

Magistratul reflectă un moment. Apoi se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Este o responsabilitate prea mare pentru mine, anunță el. Vreau să convoc Marele Consiliu la fața

locului...

— Nu faceți nimic, vă implor! strigă Vrăjitorul.

Magistratul rămase pe loc și îi aruncă lui Gérald o privire stupefiată.

— Explică-te, Gérald, îi porunci Magistratul, cu voce seacă.

— Qadehar și cu mine credem că unul sau mai mulți trădători se ascund în Guildă...

Magistratul continuă să-l fixeze, cu gura căscată.

— Din ce în ce mai bine! reuși să articuleze. Atunci, ce propui?

— Înălțimea Voastră, începu Gérald după un timp de gândire, nu văd decât o soluție: aveți încredere în Comandorul Confreriei?

— După mine, e un om dintr-o bucată și integru, puțin dotat pentru subtilitățile politicii, dar drept și cu totul devotat misiunii lui de Cavaler. Da, am încredere în el.

— Guilda și Confreria s-au stimat întotdeauna, dar rareori s-au înțeles și s-au iubit și mai puțin, spuse Gérald. În momentul acesta, am o convingere: cred cu adevărat că, în ceea ce privește Confreria, spre deosebire de Guildă, aceasta a rămas străină de manevrele Umbrei.

— Perfect, conchise Magistratul, deschizând ușa și făcând semn Cavalerului de gardă pe culoar să se apropie. Vreau să vină imediat Comandorul, în cea mai mare discreție.

— Să vină repede! îl imploră Gérald. Vă repet: este urgent! Țara de Ys își joacă, poate, propria supraviețuire în această afacere.

— Mă tem, spuse înaltul Magistrat întorcându-se spre el, că nu e nimic de făcut până mâine dimineață. Este deja târziu și organizarea unei operațiuni de anvergură nu se poate face așa.

Vrăjitorul suspină. Timpul lucra împotriva lui.

Înfășurat în mantia sa, Gérald sărea pe loc ca să se încălzească. Abia se crăpase de ziuă și era partea cea mai rece a nopții.

Înaltul Magistrat se dovedi eficient: în jur de două sute de Cavaleri se adunaseră cu arme și bagaje pe colina Porților, iar lumina zilei ce se năștea lăsa să se vadă un adevărat câmp de armuri turcoaz. Înaltul Magistrat și Comandorul se apropiară de Vrăjitor.

— Iată bărbații pe care îi vom însoți în Lumea Incertă, anunță cu voce aspră cel care comanda oamenii Confreriei. Este tot ce pot să fac: ar fi o greșeală să golim Țara de Ys de toți Cavalerii ei. Umbra ar putea profita...

Comandorul era un colos care îl egala în înălțime pe Urien de Troil. Ca și Gérald, era trecut de patruzeci de ani. Fața, parcă sculptată în piatră, era acoperită de cicatrice. Era un Cavaler valoros, care făcuse dovada vitejiei lui pe câmpul de luptă. Magistratul continuă:

— Comandorul va conduce operațiunile. Dar o să-i fiți sfătuitor și nu va întreprinde nimic fără să vă consulte.

— Este foarte bine așa, răspunse Gérald, aruncând o privire deschisă spre colos. Știu că pot avea încredere în dumneavoastră, Comandorule. V-ați dovedit de nenumărate ori loialitatea în timpul incursiunilor Umbrei în Ys. Oamenii dumneavoastră vă respectă. O să fac și eu la fel.

Cavalerul păru impresionat de cuvintele prietenești ale lui Gérald și, cu multă franchețe, îi întinse mâna. Vrăjitorul o strânse și îi mulțumi că ia parte direct la operațiuni.

— Este rolul meu și sunt onorat să fiu în prima linie cu oamenii mei, aproape că se scuză Comandorul.

— Bine, interveni înaltul Magistrat, ca să taie din scurt politețurile. Gérald, ce mai așteptăm?

— Să treci prin Poartă două sute de oameni nu e un lucru simplu, explică el cu un zâmbet amuzat. Am cerut singurului Vrăjitor disponibil, în care am încredere totală, să vină să mă ajute. O să apară în curând...

Câteva momente mai târziu, o siluetă se zări în depărtare, pe coline. Imediat, deslușiră, cățarat în spinarea unui măgar care abia sufla, un bătrân îmbrăcat în mantia întunecată a Gildei. Înainta spre ei gâfâind din greu, ca și măgarul.

— E pentru ultima oară când mai fac drumul de la Gifdu pe un animal atât de încăpățânat! spuse el apropiindu-se.

— Qadwan! Ce plăcere să te revăd! exclamă Gérald dându-i o palmă ușoară pe spate.

Qadwan era Maestrul sălii de gimnastică de la Gifdu. Era un om bătrân, dar, pentru vârsta lui, era foarte vioi.

— Așadar, te-ai hotărât? îl întrebă Gérald.

— Crezi că am stat mult pe gânduri? Ideea de a-l ști pe Guillemot în primejdie mi-a făcut părul măciucă încă de aseară! Și apoi, când un prieten are nevoie de ajutor...

— O să ai ocazia să mi-l dai, crede-mă. N-o să fie nicio plăcere să pui în mișcare nenorocita asta de Poartă!

Cei doi Vrăjitori, urmași de înaltul Magistrat și de Comandor, se apropiară de Poarta Lumii Incerte, sub privirile curioase și, în același timp, îngrijorate ale Cavalerilor.

Gérald și Qadwan se așezară fiecare de câte o parte a stâlpilor Porții monumentale. Apoi, Gérald se adresă Cavalerilor:

— O să ne străduim să deschidem Poarta, nu doar s-o întredeschidem, cum făceam de obicei! Nu trebuie să pierdem timpul: o să vă țineți unul după altul, fără să șovăiți, în pas alergător! Ca parașutiștii din Lumea Reală, care sar dintr-un avion.

Oamenii râseră și se relaxară puțin.

— Bun, cine vrea să treacă primul? întrebă Qadwan.

— Eu, Maestre Vrăjitor, spuse un Cavaler blond și subțire, făcând un pas înainte.

— Și eu! făcu un altul, brunet și puțin cam îndesat, alăturându-i-se.

— Amber și Bertolen! comentă Comandorul, cu un mic zâmbet. Asta nu mă miră.

— Plecăm? întrebă Gérald, chestionându-l din priviri pe înaltul Magistrat.

— Da, răspunse acesta cu o voce emoționată. Fie ca Grafemele să vă ocrotească, Maestre Vrăjitor! Fie ca vântul landei să vă fie alături, Comandor! Și, mai ales, noroc!

— O să avem nevoie, suspină Gérald chem nd la el Grafemele.

9

THOMAS PREIA INIȚIATIVA

— Mi-e foame!

— N-aveai decât să mănânci mai bine la prânz.

— Nu mi-a fost foame. Romaric, fii drăguț! Oricum, e ora gustării, dă-mi un sendviș.

— Dar, Coralie, se spune că în Lumea Incertă nu se mănâncă decât o dată. Haide, puțin curaj...

— Vă grăbiți și voi? interveni Ambre, cu un aer disperat, întorcându-se spre sora ei și spre Romaric, aflați la coada grupului.

— E în regulă, am ajuns, gâfâi Coralie. Nu e vina mea că sacul pe care îl car în spate cântărește o tonă! Măcar dacă era ăla cu sendvișuri... Și, în cele din urmă, de ce nu-l cerți pe Bertram? E și mai departe de noi!

Bertram, de fapt, târa puțin piciorul și arunca niște priviri de câine bătut spre prietenii lui. Nu părea foarte grăbit să-i prindă din urmă...

— Poți să mărești puțin pasul, Bertram? Mulțumesc! urlă Ambre, disperată.

— Da, da, sosesc, mormăi Vrajitorul, fără ca totuși să se grăbească.

Mica echipă părăsi Dashtikazarul după-amiază. În ajun, Agathe îi dusesese în somptuoasa casă pe care părinții ei o aveau într-un cartier rezidențial al capitalei. Scotocise prin garderoba tatălui ei pentru a găsi haine călduroase pentru băieți și o deschisese pe a ei pentru gemene. Apoi, devalizase frigiderul și cămara, înainte de a ataca debaraua unde se afla echipamentul de munte și pentru camping.

Odată echipați, constataseră că se făcuse noapte. Dormiseră pe covorul gros din camera mare a lui Agathe, înfășurați în pilote și păaturi luate din debara.

În afară de Bertram, care rămăsese în colțul lui, toți

evocaseră îndelung aventurile lor în Ys și în Lumea Incertă, pe care le împărțiseră cu Guillemot...

Evident că se treziseră târziu și, după un mic dejun zdravăn, pe care numai Coralie îl refuzase, au luat drumul colinei cu Porți...

— În curând, o să zărim Porțile, îi preveni Gontrand, coborând puțin vocea. Ar fi prudent să facem cât mai puțin zgomot.

— Ai priceput? își întrebă Ambre sora, săgetând-o cu privirea.

Aceasta făcu semn că și-a cusut buzele, pentru a sugera că va rămâne mută ca un pește.

Înaintară în liniște până la stâncile după care unii dintre ei stătuseră ascunși și vara trecută, așteptând ca Guillemot să neutralizeze gărzile. Apoi cercetară împrejurimile: un singur Cavaler păzea amândouă Porțile.

— E un fleac! jubilă Ambre. Bertram va invoca Grafemul care oprește timpul și le facem festa: o să trecem prin fața gardianului, ca și cum am fi invizibili! Nu-i așa, Bertram?

— Hmm...

— Cehmm?

Tânărul Vrăjitor înghiți cu greu.

— Ei bine, eu... n-am mai făcut-o niciodată și nici știu dacă...

— Liniștește-mă, Ambre, spuse Romaric: ești sigură că Bertram este cel care se presupune că deschide Poarta spre Lumea Incertă?

— Da. Ți jur c-o s-o facă!

— Calm, calm, să apără el. Cu Poarta este... este mai simplu!

— Ți bați joc de noi? întrebă Agathe.

— Nu, suspină el. Nu știu cum să vă explic, dar a folosi un Grafem în gol este mai complicat decât să activezi un Grafem gravat pe o Poartă.

— Am impresia că nu ne-ai spus tot... continuă Gontrand bănuitor.

— Da, mă rog, nu! se bâlbâi Vrăjitorul. Sunt sigur că

sunt în stare să activez Grafemele Porții... Dar nu știu dacă *Önd* pe care o am, energia mea interioară, va fi suficientă ca s-o deschidă.

— Și când o să știi? îl întrebă Ambre, încercând să-și stăpânească furia.

— Când o să ating Poarta...

— Și vraja cu Cavalerul, întrebă Coralie, știi, trucul cu care îl transformi în statuie? Chiar nu funcționează? Credeam că e excelent!

— Cred că... cred că e mai bine s-o lăsăm baltă, murmură Bertram, lăsând ochii în jos.

— Nici nu se pune problema! se rățoi Romaric. Nu se cuvine să terminăm înainte de a începe!

— Ai altă propunere de făcut? replică Agathe, pe un ton înțepat. Singura noastră speranță era Vrăjitorul care, cu siguranță, nu e bun decât în situațiile care se rezolvă cu o armă. Și nu o mai are, a aruncat-o în mare!

— Ești dură și nedreaptă cu el! strigă Coralie. Totuși, să nu uităm că ne-a salvat viața, a luptat împotriva Korriganilor...

— Taci și lasă-l pe Romaric să vorbească, îi porunci sora ei.

Jenat, Romaric ridică mâinile în semn de neputință. Pentru moment, nu avea de oferit nicio soluție.

Atunci, interveni Thomas:

— Trebuie să tăbărâm asupra lui și să-l legăm ca pe un cârnat.

— Ce spui? îi scăpă lui Gontrand, uluit.

— Nu sunt de acord! spuse Coralie, roșie de indignare. Bertram nu merită să...

— Vorbeam de Cavaler, preciză Thomas.

— Propui ca... Nu, n-ar fi corect! reacționează Romaric dezgustat.

— Oh, încetați cu discuția asta, replică Thomas ridicându-se. Poate că Guillemot e în pericol de moarte și voi refuzați să faceți ceva!

— Are dreptate, aprobă Ambre. Thomas, sunt alături de tine.

— Hei, Ambre, calmează-te! încercă Romaric s-o facă să gândească. Cum se pronunță numele lui Guillemot, cum îți pierzi complet capul!

— Ce mai așteptăm ca să acționăm? întrebă Agathe, ridicându-se și ea.

— Da, pentru Dumnezeu, săriți pe Cavaler! adăugă și Bertram, alăturându-li-se, foarte fericit că nu se mai punea problema magiei.

Cei patru temerari ieșiră din spatele stâncii și se aruncară urlând în direcția nefericitului Cavaler, care nu-și credea ochilor. Îi privea cum se grăbesc spre el, rămânând cu gura căscată. Se întrebă de-a ce se jucau acești copii.

— Haide, suspină Romaric, nu mai avem de ales, acești imbecili au nevoie de ajutor.

Urmă de Gontrand și de Coralie, se luară pe urmele prietenilor lor.

— Noi de ce nu țipăm? întrebă Coralie.

— Pentru că... mă rog... Ascultă, țipă, dacă asta îți face plăcere, răspunse Romaric, dezarmat.

— IAHAIAAAAAAAAAA!

Stupefiat, Cavalerul nu se feri când cei șapte tineri tăbăriră pe el. Și, când îl prinseră de picioare, se prăbuși la pământ. Nu avu nici măcar reflexul de a se apăra.

— Eu îi țin piciorul drept! urlă Bertram, când victima lor se află pe spate.

— Eu pe stângul! spuse Romaric.

— Și eu! adăugă Coralie.

Thomas era de-a dreptul cățarat în spinarea lui.

— Dar, mă rog... ce se petrece... în cele din urmă! se mulțumi să repete Cavalerul, care avea cu ușurință vârsta la care le putea fi tată.

În cele din urmă, Ambre scoase o sfoară și un ciorap din bagajul ei. Ajutată de Agathe, îl legă pe Cavaler și îi astupă gura cu ciorapul.

— N-ai de ce să faci mutra asta, e curat! îl asigură Ambre.

Apoi îl abandonară pe bietul Cavaler legat și se apropiară de Poarta Lumii Incerte.

— Dacă Bertram dă greș, suntem pierduți, n-o să mai fie nimic de făcut, mormăi Agathe.

— O să încercăm să-i prezentăm scuze bietului Cavaler... replică Romaric.

— O, gata! i-o tăie Ambre. Știi foarte bine că nu aveam de ales!

— Tăceți! interveni atunci Coralie. Bertram are nevoie de liniște ca să se concentreze! Dacă reușește să deschidă Poarta cândva, aș prefera, de data asta, să facem călătoria împreună!

Bertram se apropie de Poarta monumentală care ducea spre Lumea Incertă. Era ca și cea care ducea spre Lumea Reală, foarte înaltă și foarte lată. Pe lemnul de stejar erau gravate sute de Grafeme. Vrajitorul atinse cu o mână tremurătoare semnele care activau vraja trecerii. Spre marea lui surpriză, erau calde și se luminau fără dificultate! De unde ar fi putut să știe că, cu doar câteva ore înainte, două sute de cavaleri trecuseră prin Poartă și lăsaseră încă deschisă trecerea spre cealaltă Lume? Bertram simți o imensă ușurare. Se întoarse spre tovarășii lui și spuse, regăsindu-și aplombul.

— Cred că nu vor fi probleme...

10 COASTA URLĂTOARE

Călătoria oamenilor Confreriei între cele două lumi se desfășură fără complicații. Cavalerii, puțin familiarizați cu tainele magiei, se dovediră curajoși, dar, evident, se simțiră ușurați când puseră piciorul pe pământul sigur al Insulei de Mijloc. În ceea ce-i privește pe Maeștrii Vrăjitori, ei erau epuizați; deschiderea și apoi faptul de a păstra deschisă Poarta spre Lumea Incertă ceruseră un efort considerabil din partea lor. Prin urmare, se odihniseră puțin, și Comandorul profitase de asta pentru a explica oamenilor lui miza operațiunii la care participau...

Preocupat, de fapt, să evite orice grabă, lucru ce i-ar fi putut alerta pe spionii Umbrei în Ys, înaltul Magistrat îi recomandase Comandorului cea mai mare discreție și, prin urmare, Cavalerii nu știau că Guillemot fusese răpit. Atunci când o aflară din gura șefului lor, reacționară cu indignare...

— Să ia un copil! mormăi unul dintre ei.

— Nici nu contează care! adăugă Bertolen.

El îl luase pe Guillemot pe crupa calului, ca să-l ducă la Bromotul, unde mergea să-și vadă vărul, acum ceva vreme.

— Dacă îmi cade în mâini, n-o să-i fie bine Umbrei, bombăni și Amber, tovarășul lui Bertolen.

— Ce mai așteptăm ca să plecăm și să-l smulgem pe Guillemot din ghearele demonului? lansă un altul, care se vedea că clocotea de nerăbdare.

— Cavaleri, răspunse Comandorul, făcând gesturi liniștitoare, vă înțeleg emoția și furia. Dar trebuie să ne păstrăm mintea limpede: în acest moment, ne aflăm într-o lume periculoasă, în care Umbra este atotputernică. Să nu ne lăsăm antrenați! Numai în acest fel vom putea fi eficienți și vom putea cu adevărat să-l ajutăm pe Guillemot.

— Comandorul are dreptate, confirmă Gérald preocupat, ceea ce îi făcu să-și revină. De altfel, nici nu știm măcar

unde să-l căutăm pe Guillemot!

— Cum o să facem, atunci? îl întrebă Bertolen pe Vrăjitor.

— Trebuie să începem prin a părăsi această insulă, unde, evident, Guillemot nu se află, și unde libertatea noastră de mișcare este foarte redusă, răspunse Gérald.

— Mă ocup eu de asta, spuse Comandorul. Amber, Bertolen, la mine! Ceilalți fiți gata de plecare!

Insula de Mijloc semăna cu un nufăr foarte mare. Întinsă și stâncoasă, lovită de valuri și răscolită de vânt, ar fi trebuit să rămână nelocuită. Totuși, era ocupată de un mic grup de pescari, în cea mai mare parte adunați într-un sat lipsit de fortificații. Din cauza Meduzelor de Foc, de care Romaric abia reușise să scape cândva, insula se afla, de fapt, sub stăpânirea Gommonilor și a altor monștri marini! În lipsa oricărei forme de vegetație, pescarii trăiau din ceea ce le dăruia marea: alge și pește din belșug.

Comandorul își lăsa oamenii să se adune și porniră în direcția satului, ca să discute despre drumul lor spre coaste.

Gérald se întoarse spre Qadwan, căruia îi era foarte greu să se urnească.

— Uf! se strâmbă bătrânul Vrăjitor. Toate astea nu sunt pentru vârsta mea!

— Niciodată n-aș fi reușit să-i fac să treacă pe toți acești Cavaleri fără tine, îi mulțumi Gérald și îl prinse afectuos de umăr.

— În schimb, pretind o vacanță pe cheltuiala ta, în Munții de Purpură! glumi Qadwan.

— Vei renunța la sala de gimnastică și la zarva Ucenicilor?

— Pe spiritele din Gifdu, bineînțeles că nu! mormăi el. Bine, mai lasă-mă câteva minute ca să-mi revin pe deplin.

— Cerere aprobată. Oricum, am nevoie de timp ca să intru în legătură cu Qadehar... Ce idee bună a avut să vină aici cu Valentin și Urien... în aventura asta, avem nevoie de toată lumea. Iar de el mai mult decât de oricine!

Gérald închise ochii și construi în jurul lui *Berkana*, o vrajă de comunicare mentală, având grijă să cheme Grafemele sub forma lor din Lumea Incertă. Încă obosit de eforturile făcute ca să deschidă Poarta, întâmpină destule greutateți ca să-l întâlnească pe Maestrul Qadehar... care nu-și crezu urechilor când recunoscă vocea lui Gérald. Prietenul lui Vrăjitor îi făcu o rapidă dare de seamă asupra situației și îl informă despre dispariția lui Guillemot.

Qadehar nu lăsă să-i scape nimic din furia și din îngrijorarea care îl cuprinseră. Propuse cu calmul lui dintotdeauna să se alăture armatei Cavalerilor, în tovărășia lui Urien și a lui Valentin, și să-și unească forțele.

Gérald se simți ușurat să știe că-l vor avea alături pe cel mai puternic Vrăjitor al Guildei; Lumea Incertă nu trebuia tratată cu superficialitate! Cum Qadehar și cei doi tovarăși ai lui erau deja în Gariga Roșie, deciseră să se întâlnească cu ceilalți pe înălțimile Coastei Urlătoare.

Puțin mai târziu, Comandorul reveni cu o veste bună: ademeniți cu câteva pietre prețioase – aflate din abundență în cuferele înaltei Magistraturi din Ys și cu care, din fericire, Cavalerii fuseseră dotați – pescarii acceptară să pună la dispoziția armatei ivite de nicăieri toate bărcile care le erau necesare.

Doar cât a fost nevoie să încarce vreo douăzeci de bărci mari cu oamenii și cu materialele, și armata turcoaz părăsi coastele.

Traversarea s-ar fi desfășurat fără incidente, dacă nu ar fi apărut un banc de Meduze de Foc care stârniră mare emoție printre Cavaleri, străini de lumea mării și de pericolele ei. Gérald se întrebă pentru prima dată cu uimire de ce Ys nu avusese niciodată flotă. Răspunsul veni repede, cât se poate de clar: pur și simplu pentru că niciun dușman nu venise vreodată de pe un ocean în mijlocul căruia era izolată Țara de Ys!

La sfârșitul traversării, care păru Cavalerilor fără sfârșit, debarcară, în cele din urmă, la extremitatea de nord-est a Coastei Urlătoare. În formație de marș, conduși de către cei doi Vrăjitori, cei două sute de Cavaleri

părăsiră fără regrete malul și o luară spre est. Briza puternică și înghețată care îi lovi în față în ciudata Garigă Roșie reuși să le redea buna dispoziție: se simțeau din nou pe un teren cunoscut, aproape ca acasă, în vântul înviorător al landei.

Se opriă ca să-și refacă forțele la adăpostul unei ridicături de pământ. Gérald le vorbi despre Lumea Incertă, în timp ce ei își morfoleau rația de pâine. Porniră din nou la drum și merseară întins o parte din după-amiază, încurajându-se și cântând cântece din Țara de Ys.

Qadwan zări primul fumul unui foc, în depărtare.

— Trebuie să fie Qadehar, îi spuse Gérald Comandorului.

Ca să nu riște nimic, hotărâră să aștepte și să trimită oameni în recunoaștere. Aceștia nu întârziară să se întoarcă.

— Trei oameni, dintre care doi poartă armura Confreriei, iar unul arborează mantia Guildei, anunță șeful comandoului. Sunt așezați în jurul unui foc. Zona este stâncoasă, pustie.

— Qadehar, Urien și Valentin! exclamă fericit Gérald. Totul e în regulă, Comandorule!

Câteva minute mai târziu, armata venită din Ys se alătură celor trei bărbați. Regăsirea fu plină de bucurie. Urien de Troil împărți cu generozitate palme pe umerii veteranilor și ciupi obrajii celor mai tineri, amuzându-se singur de propriul răs tunător. Valentin strânse îndelung mâna Comandorului, care fusese elevul lui în sala de arme din Bromotul, iar Qadehar își îmbrățișă emoționat cei doi discipoli de la Gifdu.

— Mulțumesc, mulțumesc, prieteni, că ați reacționat atât de repede! Cu ajutorul Cavalerilor, avem mai multe șanse să-l salvăm pe Guillemot...

Gérald îi adresă un zâmbet încurajator. Dar îl cunoștea bine pe Qadehar și vedea cât de mult era îngrijorat pentru Ucenicul lui.

— În noaptea asta o să ne instalăm tabăra aici, spuse Comandorul. Amber, organizează schimbul gărzilor, Bertolen, pune să se ridice tabăra! Eu mă voi așeza lângă

foc, cu prietenii noștri.

Tabăra Cavalerilor, sub paza vigilentă a gărzilor, fu repede ridicată. Fiecare avea în echipament o bucată de pânză care, unită cu cea a unuia sau a mai multor tovarăși, reprezenta o parte a cortului.

Comandorul, Urien și Valentin, Amber și Bertolen, Qadehar, Gérald și Qadwan se adunară în jurul focului, în mijlocul taberei. Bertolen trecu mai departe o butelcă de vin dulce, din care băură, pe rând, câte un gât.

— Vi-i prezint pe Amber și pe Bertolen, cei mai viteji dintre Cavalerii mei, spuse Comandorul, arătându-i. Vor fi căpitani mei în timpul acestei campanii. Nu mai e nevoie să vi-i prezint pe Urien și pe Valentin: toată lumea din Confrerie cunoaște legenda faimosului Don Quijote!

Toți izbucniră în râs, iar Urien și Valentin chicotiră penfundate, auzindu-și porecla din vremea când încă erau Cavaleri în activitate.

— Acum, urmă Comandorul, să trecem imediat la esențial. Maestre Qadehar, Maestre Gérald, Maestre Qadwan, vă ascultăm.

Qadehar, cu fața întunecată, era pierdut în gândurile lui. Gérald își drese vocea și luă cuvântul:

— Guillemot a fost răpit nu departe de Troil, de un individ care stăpânea practicile magiei și care a luat înfățișarea elevului meu, Bertram. Totul duce spre ideea că este vorba chiar de Umbră sau, cel puțin, de una dintre creaturile ei. Dacă am insistat pe lângă înaltul Magistrat să declanșeze operațiunea la care participați astăzi, o operațiune care n-a mai existat în istoria Țării de Ys, este pentru că prevăd un mare pericol. Un mare pericol pentru Guillemot. Și e mare primejdie pentru noi toți...

Cuvintele Vrăjitorului fură întâmpinate în liniște. Că Guillemot putea fi în pericol, nu se îndoia nimeni: nu mai încercase Umbra de-atâtea ori să pună mâna pe băiat? Și, dacă o ființă atât de malefică cum era Umbra îl dorea în asemenea măsură, nu o făcea doar ca să-i ofere o ciocolată caldă! Fiecare dintre ei, și chiar Urien, fără să fie nevoie s-o spună, era conștient că destinul lor și cel al tânărului

Ucenic erau strâns legate...

— Tot e un lucru bun că prietenii lui Guillemot nu sunt implicați în aventură! mormăi Valentin.

— Am avut grijă personal ca ei să rămână acasă, cuminți, confirmă Gérald cu un aer mulțumit. Copiii ăștia sunt în stare să intre în cele mai incredibile încurcături!

— Și acum? se neliniști Agathe, aruncând priviri curioase în jurul Porții prin care pătrunseră în Lumea Incertă.

— Acum trebuie să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea, răspunse Romaric susținându-l pe Bertram.

Tânărul Vrăjitor era epuizat de efortul pe care îl făcuse ca să deschidă trecerea magică.

— Sunt niște case, acolo, pe malul apei, propuse Gontrand.

— Sigur sunt case de pescari, fu de acord Romaric. Să mergem! Bertram trebuie să se odihnească...

— De fapt, nici nu pare prea odihnit! confirmă Coralie.

— Aveți haz, mormăi abia auzit tânărul Vrăjitor. Aș fi vrut să vă văd pe voi... Data viitoare, o să vă descurcați singuri...

Micul grup merse în direcția satului pe care îl indicase Gontrand.

Fură întâmpinați de câțiva pescari destul de neîncrezători. Când își dădură seama că nu era vorba decât de niște copii, se liniștiră. Femeile, în ceea ce le privea, nu se putură abține să nu lanseze cuvinte foarte dure la adresa mamelor care își lăsaseră progeniturile să vagabondeze aiurea. Și le pregătiră, negreșit, o masă copioasă pe bază de pește și scoici.

— N-am mai văzut niciodată atâta lume la Poartă, spuse un pescar scuipând pe pământ.

Era mic, uscat și părea a fi șeful satului.

— Și n-ai mai câștigat niciodată atâtea pietre prețioase! sări încântat un altul.

Pescarul rânji.

— Vreți să spuneți că au venit și alte persoane din Ys

înaintea noastră? se miră Romaric.

— Nu știu de unde veneau, dar erau al naibii de mulți. În jur de două sute. Și n-a fost ușor! Trebuie spus că, în armură fiind, aveau ceva greutate!

Ceilalți pescari chicotiră.

— Genial! se entuziasmă Coralie. Asta înseamnă că Gérald l-a convins pe înaltul Magistrat! Cavalerii Vântului sunt aici, în Lumea Incertă, și o să-l elibereze pe Guillemot!

— Fără îndoială că ai dreptate, spuse Ambre, care, cu toate acestea, părea puțin decepționată. S-ar putea spune că e genial...

Nu părea prea convinsă.

Răspunseseră cu entuziasm acestei propuneri a lui Romaric, fiind convinși că nimeni altcineva nu va porni în ajutorul lui Guillemot. Deci, într-un fel, se simțiseră datori să acționeze. Or, două sute de Cavaleri, conduși de un Maestru Vrajitor, le-o luaseră înainte, făcând lipsită de valoare epopeea lor...

— Ce e de făcut? întrebă Thomas.

— Sunt două soluții: fie plecăm imediat înapoi în Ys și lăsăm în seama Cavalerilor rezolvarea acestei probleme, fie încercăm să îi ajutăm...

— Pentru că tot suntem aici, să alegem a doua soluție, propuse Romaric.

— Sunt de acord, spuse Gontrand, în timp ce ceilalți aprobau zgomotos. Dar ce ajutor putem să dăm noi Cavalerilor?

Ambre avu timp să-l întrebe pe șeful satului, apoi se întoarse spre tovarășii ei:

— Sunt cu aproape o zi înaintea noastră. Să așteptăm până mâine ca să-l contactăm pe Gérald prin magia lui Bertram! O să vedem exact cum reacționează.

— Oricum, Bertram nu este în stare astă-seară să deschidă din nou Poarta sau să vorbească în minte cu cineva! spuse Agathe, făcând un semn cu capul în direcția tânărului Vrajitor, care era adormit într-un colț al cămăruței pe care o luaseră pentru noapte.

— Și dacă Gérald se înfurie foarte tare? se neliniști Coralie.

— O să-l facem să creadă că au apărut paraziți pe linia magică, că nu se aude foarte bine și că se închide, spuse Ambre cu convingere. Apoi, o să dirijăm lucrurile după placul nostru. Ca și Coralie și ca voi toți, și eu cred că prezența Cavalerilor în Lumea Incertă este o veste excelentă! Dar ceva îmi spune că lucrurile nu vor fi chiar simple...

— Ai dreptate, se ambală Thomas. Romaric, Gontrand, Coralie și cu tine cunoașteți Lumea Incertă mai bine decât Gérald și decât oricare dintre Cavaleri. Mai degrabă, Guillemot poate avea nevoie de experiența voastră decât de forța Confreriei!

— Știi că nu ești prost?! spuse Ambre băiatului roșcat, dându-i un brânci prietenesc. Atâta vreme cât pescarul cu care am vorbit este de acord să ne conducă cu barca lui, pe câteva pietre prețioase, în locul unde i-a lăsat pe oamenii Confreriei...

Pe loc, propunerea lui Ambre fu supusă la vot. Întruni majoritatea, în afara unui singur vot, cel a lui Bertram, pe care amicii nu reușiră să-l trezească.

11

PRIMA CONFRUNTARE

Guillemot încerca să măsoare timpul care trecea, dar, în cele din urmă, renunță. Lumina care se filtra prin lucarnă era prea slabă ca să-și dea seama dacă venea de la soare sau dacă era o lumină artificială. Pereții albaștrui ai Armurii lui *AEgishjamur*, savant modificate de el, și flăcările roșietice aruncate de ramurile de *Hagal* inundau celula cu o lumină blândă și ciudată. Guillemot era aproape convins: cine spunea lumină spunea farmece în stare de funcționare!

Dar se simțea din ce în ce mai cuprins de neliniște și începu să-și imagineze toate scenariile posibile. Umbra va dezlănțui asupra lui, cu siguranță, toate resursele infinite ale puterii ei magice. Și, admitând că nu va reuși să treacă de apărarea lui, ce ar împiedica-o să-l înfometeze, așa cum se face cu armatele care asediază orașele?

Ceva îi spunea totuși că Umbra ar fi incapabilă să aștepte. Încercase să-și reprezinte dușmanul, dar nu reușise decât să întrezărească o pată transparentă, fără formă precisă. Fără să știe de ce, bănuia că Umbra era nerăbdătoare. Era sigur de asta! Din acest motiv, nu fusese decât pe jumătate surprins când o văzuse pătrunzând în cameră...

La început, Guillemot nu distinse nimic. Auzi cum se deschide și se închide ușa. Pereții cețoși ai apărării lui magice îl împiedicau să vadă mai bine. Apoi zări câte ceva, foarte aproape, de cealaltă parte a Armurii lui *AEgishjamur*. O umbră. Un vâl de tenebre care se zăreau în semiîntunericul camerei și pe care lumina părea că-l evită.

Un șușotit înspăimântător îl făcu să tremure din cap până-n picioare:

— Bine ai venit acasă... băiatul meu... băiatul meu drag...

Vocea era cavernoasă, puternică. Guillemot rămase fără grai. Trebui să facă apel la întregul lui curaj pentru a articula un răspuns:

— Sunteți... Sunteți Umbra?

Silueta de umbre rânji. Guillemot observă că se mișcase. S-ar fi zis că plutește. Umbra se învârti în jurul protecției magice. Căuta o fisură în vrăjile lui!

— Este numele... care mi se dă... acolo de unde tu vii...

Guillemot văzu Umbra pipăind de-a lungul peretelui translucid. În locul pe care ea îl atingea, lumina scădea în intensitate. Simți că îl cuprinde un val de panică.

— Ce doriți?

Guillemot țipă. Pentru o clipă, Umbra rămase nemișcată. Avea un aer mulțumit.

— Bine... bine... Ți-e frică... și încerci să afli... Poate n-ar trebui... să-mi pierd timpul... cu vrăjile tale...

Umbra dădu înapoi. Vederea lui Guillemot se tulbură în mod curios și nu o mai văzu. O simțea. Îi recepta prezența malefică, așa cum se percepe umiditatea sau faptul de a fi închis într-o cameră. Nu putu să se abțină să tresară când îi auzi din nou vocea.

— Băiatul meu... băiatul meu drag... De ce ne înfruntăm... Ai încredere în mine...

— Mi-ați atacat țara! Ați omorât oameni! M-ați răpit!

Guillemot continua să strige. Simțea foarte clar că, dacă ar fi încercat să vorbească normal, cuvintele i-ar fi sugrumat gâtul.

— Țț țțț... șuieră Umbra cu un strop de ironie. Vorbești... de detalii... Asta pentru că... nu știi... ce am să-ți ofer...

— Nu vreau nimic de la dumneavoastră! Mă dezgustați!

— Haide... dragul meu băiat... îți pun cele Trei Lumi... pe o tavă...

— Tăceți! Tăceți!

Guillemot se așeză pe vine și-și astupă urechile cu amândouă mâinile, ca să nu mai audă acea voce care se insinua în el și care îi îngheța măruntaiele.

— De ce ți-e teamă de mine?... Eu, care îți ofer puterea... care îți propun o alianță...

Într-o ultimă încercare de apărare, Guillemot urlă:

— Niciodată! Niciodată! Vă detest! Sunteți mai rău decât un Ork!

Umbra păru atinsă în punctul sensibil. Avansă și, cu un gest de furie, aruncă asupra Armurii un ghem de umbre care părea ivit din neant. Umbrele întunecate se sparseră de peretele de energie și începură să se zbârcească. În mod curios, acest atac imprevizibil al Umbrei îl sperie mai puțin pe Guillemot decât vocea ei cavernoasă.

— Tânăr imbecil... Nu mă provoca... Și să nu mă insulti niciodată... în niciun fel... O să fii al meu... Ca aliat... sau ca sclav... Gândește-te la propunerea mea... Reflectează bine... O să revin curând...

Ușa celei se deschise și se închise la loc. Umbra plecase.

Guillemot închise ochii și încercă să-și domolească bătaile inimii. Tremura din tot corpul. Niciodată până atunci nu-i mai fusese atât de frică. Umbra degaja o asemenea putere! Își dădu seama că propria voință era esențială pentru a contracara planul malefic al Umbrei: dacă nu rezista, aceasta avea să-i măture apărarea cu un dos de palmă și să-l oblige să facă tot ceea ce voia ea. Dar Guillemot bănuia că n-ar fi avut niciodată forța să reziste la nesfârșit... Se ghemui din nou și, în fața neputinței sale, izbucni în hohote.

Dând frâu liber lacrimilor, se mai liniști; puțin câte puțin, panica și teama se potoliră. Curând, Guillemot se simți relaxat și putu să-și revină în fire. Se ridică și bău o gură de apă. Apoi se apropie de locul unde ghemul de umbre lovise Armura lui *AEgishjamur*.

Se încruntă și observă atent ultimele fuioare de întuneric. În contact cu protecția magică, acestea dispăreau încet, încrețindu-se.

Speranța îi reveni cu putere și ceea ce văzu îl făcu să se clatine: apărarea lui era intactă! Nimic, nicio zgârietură! Ceea ce însemna că... Umbra făcuse înconjurul Armurii și îi încercase rezistența. Apoi, îi propusese o alianță. Nu din amabilitate îi făcuse propunerea: nu era sigură că poate

veni de hac protecției lui. Umbra aproape că reușise să-l convingă să dea înapoi... Dar, enervându-se și trimitând împotriva lui acea vrajă nereușită, îi oferise dovada că nu era atotputernică și că jocurile nu erau încă făcute.

Se întoarse să se așeze pe *Mannaz*, înseninat, și, de data aceasta, aproape mulțumit de el.

12 PĂDUREA SPÂNZURAȚILOR

În zori, tinerii prieteni ai lui Guillemot se trezără foarte greu. Avură nevoie de ceva timp ca să-și amintească faptul că se aflau în Lumea Incertă, pe Insula de Mijloc, în inima unui sat de pescari, și de un timp și mai lung ca să iasă de sub pături. Luară o gustare frugală, așezați pe stânci, la malul apei. Bertram se simțea odihnit și avea o mină mult mai bună decât în ajun. Când încercă să-l contacteze pe Gérald prin intermediul unei vrăji de comunicare, fu cuprins de o durere de cap care îl împiedică să-și facă magia.

— Nu e grav, spuse Ambre. În orice caz, planul B prevede că trebuie luată inițiativa.

O barcă îi conduse până la Coasta Urlătoare, chiar în locul unde debarcaseră în ajun Cavalerii.

Coasta Urlătoare își datora numele prezenței a numeroși Gommoni, acele creaturi crude, în aparență umanoizi, cu părul de alge și pielea solzoasă, cărora le plăcea să acompanieze mugetul valurilor, în nopțile cu furtună, cu urletele lor înspăimântătoare...

Agathe îi plăti pescarului cu pietrele prețioase pe care le găsisese la părinții ei. Apoi, fără întârziere, părăsiră malul.

Urmele lăsate de oamenii Confreriei erau perfect vizibile.

— O să fie un joc de copii să ne luăm după ele, mormăi Thomas.

Tatăl lui era vânător, așa că și el era cunoscător în materie de urme.

Studiară harta Lumii Incerte pe care Ambre o scoase din sac. O copiasse după cea a lui Guillemot, cu o vară în urmă, și avusese prezența de spirit s-o ia când părăsise Krakal, în drum spre Dashtikazar. Nu era nicio îndoială: Cavalerii se îndreptau spre sud.

Porniră la drum printre ierburile aspre din garigă, care

scârțâiau și trosneau sub pașii lor.

— Crezi că Maestrul Qadehar o să fie furios pe noi? întrebă Coralie, care mergea alături de Gontrand.

— Qadehar, nu cred. Dar Gérald, da, cu siguranță! răspunse băiatul cu voce înceată.

De fapt, Bertram îi informase de prezența în Lumea Incertă a Maestrului Qadehar, pe care toată lumea îl credea încă prizonier la Gifdu, alături de Urien de Troil și de Valentin. Tot Bertram emisese și ipoteza conform căreia Cavalerii, de curând plecați din Ys, se grăbeau să-l contacteze pe Qadehar și să-l întâlnească... Această veste îi încurajă și îi neliniști în același timp.

La prânz, se hotărâră să facă un popas ca să ia masa. Bertram se trânti pe pământ.

— Uf! gemu el. E îngrozitor, nu încetez să mă gândesc la Maestrul meu. Sper că n-o să-mi poarte pică, atunci când va descoperi prezența noastră...

— E normal să fie nemulțumit, spuse Coralie. Ți-a încredințat o misiune, cea de a ne ține la Ys, și tu i-ai trădat încrederea.

— Mulțumesc pentru susținerea morală, Coralie! se strâmbă Bertram.

— Dar eu, eu nu sunt de plâns, nu? spuse Romaric.

— Viteazul meu Scutier! exclamă Coralie.

— Chiar asta e problema, spuse el, dezorientat o clipă de intervenția fetei și de râsetele prietenilor, chiar sunt Scutier! Or, eu am șters-o de la Bromotul, eu... am agresat, nu am alt cuvânt, un Cavaler lângă Poartă. Și acum? Iată-mă pe cale să alerg după cei pe care bunul-simț mă sfătuiește să-i evit cu orice preț: unchiul meu și jumătate din Confrerie! Cum vi se pare? îmi spuneți?

— Pari unul căruia nu i se poate întâmpla ceva mai rău, socoti Ambre.

— În afară de a fi numit de o fată „viteazul meu Scutier”, în fața a două sute de Cavaleri, îl ironiză Gontrand.

— Idiotule! reacționează frumoasa brunetă. Ești gelos, asta-i tot.

— Mi-ar plăcea foarte mult să mă considere cineva

viteazul lui, afirmă visător Thomas.

— Vezi, Gontrand? triumfă Coralie. Mai există băieți romantici!

— Și prea puține fete cu mintea la cap, suspină Ambre. Bine, trebuie să prindem forțe, încă mai avem de mers...

La apropierea serii, Vrăjitorii și Cavalerii văzură în zare o pădure cu aspect sălbatic și neliniștitor, care făcea să ți se ridice părul măciucă și să-ți bată inima mai repede.

— Pădurea Spânzuraților, îi anunță Maestrul Qadehar.

Prietenii lui se adunară în jurul hărții pe care acesta o ținea în mâini.

— Ai dreptate, confirmă Urien. Uite Insula de Mijloc, Coasta Urlătoare, unde am debarcat, și Gariga Roșie pe care tocmai am traversat-o.

După un timp, pătrunseră în pădure, în urma cercetașilor, aruncând în jur priviri neîncrezătoare.

Arborii nu erau înalți, dar trunchiurile erau groase, și ramurile, acoperite de un frunziș des, se contorsionau ca niște tentacule. S-ar fi zis că sunt o încrucișare între stejar și salcie plângătoare. Un mușchi cenușiu rodea trunchiurile.

— Brrr! Nu e un loc prea plăcut! spuse Urien.

Valentin se întoarse spre el:

— Dar nu există ceva mai bun pentru a ascunde o armată! îi spuse, făcându-i cu ochiul.

Curând ieșiră la loc deschis, într-un fel de luminiș, acoperit de o ciudată iarbă maronie. După ce le ceru sfatul lui Gérald și lui Qadehar, Comandorul dădu ordin să fie instalată tabăra.

Imediat ce se așezară cu toții în jurul unui foc, Cavalerii se adresară Vrăjitorilor:

— Maeștri Vrăjitori, acum ce planuri aveți?

— Este nevoie, înainte de toate, să ne punem la adăpost și să ne apropiem de părțile locuite ale Lumii Incerte, răspunse Qadehar întinzându-și picioarele. Pe Coasta Urlătoare eram prea expuși și, mai ales, prea departe de centru.

— Asta vrea să spună că o să rămânem aici? întrebă Valentin.

— Până descoperim unde a fost dus Guillemot, îl asigură Gérald.

— Pădurea asta este deasă și nimeni nu se aventurează aici de plăcere, reluă Qadehar. Se povestește că preoții din Yénibohor aveau cândva obiceiul de a-și spânzura dușmanii în pădurea asta. Astăzi, toată lumea crede că este bântuită de toate fantomele celor spânzurați.

— Fan... Fantome? se neliniști din nou Urien.

— Nu-mi spune că ți-e teamă de fantome! îl luă peste picior Qadwan, care se lipise de un copac ca să-și aline durerea de spinare.

— Nu, hm... bineînțeles că nu! Dar de ce să așteptăm? Dați-mi cincizeci de oameni, tună dintr-odată bătrânul senior de Troil, și nu-mi vor trebui decât trei zile ca să obțin de la secăturile astea care populează Lumea Incertă informațiile care ne lipsesc!

— Este exact genul de strategie care duce direct la catastrofă, comentă ironic Qadehar. Cu cât o să fim mai discreți, cu atât o să avem mai multe șanse...

— Ți-e fiică de Umbră? întrebă Comandorul. Am înfruntat-o o dată, în Ys, în Munții Aurii. Și am învins-o cu Cavalerii mei.

— În Lumea Incertă este altfel, explică Maestrul Qadehar. Fără să intrăm în detalii, magia nu funcționează exact ca la noi. Poate, din acest motiv, Umbra este mai puternică aici decât în Ys. Și, cât am fost Vrajitor Urmăritor, n-am avut niciodată ocazia s-o întâlnesc. Dar, dacă asta se întâmpla, fără îndoială că n-aș fi făcut prea multe parale...

Această mărturisire a celui mai puternic Vrajitor al Gildei aruncă oamenii prezenți în jurul focului într-o liniște stânjenitoare. Ce se va întâmpla, când va veni momentul, dacă omul cel mai bine pregătit dintre ei își mărturisea neputința?

— Să vorbim mai puțin, dar să vorbim ce trebuie, propuse Valentin. Ce strategie se adoptă pentru găsirea lui

Guillemot?

— Ne gândim să-l localizăm cu ajutorul unei vrăji, răspunse Gérald. Dar, vai, n-o să reușim: se pare că răpitorul lui s-a gândit la toate...

— Mă tem că va trebui, continuă ursuz Qadehar, să ne hotărâm să folosim mijloace mai tradiționale. Și anume, să trimitem spioni în principalele orașe ale acestei lumi în căutarea tuturor informațiilor care ne pot conduce pe urmele lui Guillemot.

— Totuși, avem timpul măsurat, suspină Gérald.

— Știu. Dar nu văd altă solu...

Hărmălaia neașteptată îl întrerupse pe Maestrul Qadehar.

Se dădea o luptă în apropierea luminișului.

Toți se ridicară dintr-odată.

— Fantomele! gemu Urien. Vin fantomele!

— Mai taci, dobitoc fără pereche! îl bodogăni Valentin. Nu vezi că e vorba doar de un intrus?

De fapt, hărmălaia încetase și, sub privirea trează a Cavalerilor, care se regroupaseră, gărzile de pază din partea de nord-est a luminișului înaintară ținând cu mână de fier un bărbat care nu încerca în niciun fel să scape.

Un bărbat înalt și robust, care purta o mantie largă, roșie...

Una dintre gărzi dădu la o parte gluga prizonierului.

— Yorwan! exclamă Maestrul Qadehar, descoperind fața cunoscută.

— Yorwan? urlă Urien, aruncându-se spre el cu pumnii strânși. Blestemat să-ți fie numele!

— Comandor! strigă Qadehar. Țineți-l pe Urien!

Dintr-o mișcare, Comandorul interveni între prizonier și bătrânul Cavaler furibund.

— Lasă-mă! urlă Urien, zbatându-se.

Amber și Bertolen se grăbiră să-și ajute șeful ca să-l stăpânească.

Strigătele lui Qadehar, apoi ale lui Urien, provocară totuși o vie emoție printre Cavaleri, care păstrau ca pe o cicatrice arzândă amintirea trădării lui Yorwan. Qadehar,

dimpotrivă, se simți copleșit de speranță. Ca să potolească agitația, se cățăără pe un trunchi căzut la pământ și ceru liniște:

— Ascultați-mă! Urien are dreptate: acest om, care în Lumea Incertă își luase numele de Seniorul Sha, este chiar Yorwan, tânărul Vrajitor, renegatul hoț al *Cărții Stelelor*! Va trebui, fără îndoială, judecat pentru asta. Dar, sigur, nu aici, și cu atât mai puțin acum! Căci Yorwan a venit la noi de bunăvoie și nu s-a apărat atunci când l-am prins, cu toate că stăpânește la perfecție magia din această lume! Cred că are un motiv serios ca să acționeze astfel. Să lăsăm deoparte resentimentele și să ascultăm ce are atât de important de spus.

Argumentele Maestrului Vrajitor făcură liniște și Urien însuși se potoli, pregătindu-se, ca și ceilalți, să asculte atent ce avea de spus prizonierul.

— Știu unde se află Guillemot, spuse simplu Seniorul Sha.

Romaric, Ambre, Gontrand, Coralie, Agathe, Bertram și Thomas hotărâră să-și petreacă noaptea în garigă. Le amintea de landa din apropiere de Dashtikazar, unde le plăcea să se plimbe în serile de vară. De asemenea, ciudățenia acestei lumi și curioasele animale care semănau cu niște pisici mai mari, pe care le zăriseră de mai multe ori în timpul zilei, nu-i speriau în niciun fel și nu se temeau să se fie singuri în mijlocul necunoscutului.

Adunară toate crenguțele căzute pe care le găsiseră și aprinseră focul. Apoi se așezară și devorară puținele provizii pe care le mai aveau puse deoparte.

— Urmele pe care mergem sunt din ce în ce mai proaspete, anunță Thomas. Mâine ar trebui să-l întâlnim pe Gérald...

— Cu atât mai bine, spuse Coralie. Nu mai e mare lucru de mâncare! În afară de câteva cutii de conserve...

— Prezinți foarte bine drama majorității concetățenilor noștri, Coralie! o ironiză Gontrand. Iată-te gata să sacrifici parfumul amețitor al libertății pentru confortul burții tale!

— Tu o să fii cel pe care o să-l sacrific, dacă o ții tot așa! se apără fata, jignită. Chiar dacă nu e mare lucru de mâncat de pe corpul tău slăbănog...

— Asta îmi amintește de o fabulă a lui La Fontaine, pe care am învățat-o în Lumea Reală, spuse Bertram, visător. Voi l-ați studiat pe Jean de La Fontaine în Ys?

— Ne crezi inculți sau ce? răspunse Agathe.

— E fabula cu Lupul și Câinele, continuă tânărul Vrăjitor. Lupul, care crăpa de foame, îl invidia pe câine, întotdeauna bine hrănit. Se lasă convins de noul lui prieten să se transforme în câine. Dar, atunci când a înțeles că nu va mai putea alerга după pofta inimii, a șters-o...

— ... preferând să trăiască cu burta goală, mai bine liber decât ghiftuit și legat, încheie Ambre. Da, o știu, e o poveste frumoasă...

Contemplară un timp flăcările, fără să spună nimic. Fiecare înțelegea, simțindu-și stomacul ghiorăind ușor, cruda dilemă a lupului.

13

TENEBRELE SE DEZLÂNȚUIE

Guillemot deschise ochii brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Aruncă o privire prin cameră, apoi studie atent colțurile întunecate, dar nu observă nimic. Se străduie să se liniștească. I se păru, totuși, în toropeala lui, că aude deschizându-se ușa celulei.

De câte ori se trezise astfel, gâfâind, ieșind dintr-un somn foarte adânc, ca și cum un nod încerca disperat să iasă la suprafață? Din cauza așteptării, era pe punctul de a-și pierde mințile.

— Băiatul meu...

Guillemot tresări violent și scoase un strigăt. Umbra! Umbra era acolo, foarte aproape! Nu visase. Era încordat ca un arc. Era oboseala. De câtă vreme nu mai mâncase? De câteva zile? Poate o săptămână...

— ȚȚ ȚȚ... Ești agitat... mult prea agitat...

Șoaptele cavernoase se mișcă. În sfârșit, Guillemot zări silueta de umbre, alături de Armura lui *AEgishjamur*. Abia o distingea. Dar o auzea respirând și i se păru că simte pe față un suflu înghețat. Începu să tremure ca o frunză.

— Așadar, băiete... te-ai gândit... la propunerea mea...?

Guillemot nu răspunse imediat. Curaj! Trebuia cu orice preț să se calmeze! Să înceteze să tremure! Închise ochii și chemă, ca și cum s-ar fi rugat, ajutorul lui *Isaz*, Grafemul care ajuta la concentrarea și la întărirea voinței. În interiorul lui, *Isaz* se luminează și își răspândește căldura în tot corpul.

Când Ucenicul privi din nou Umbra, tremura mai puțin.

— M-am gândit. Răspunsul meu este nu.

Umbra se enervă.

— Îndrăznești să-mi spui mie nu... mie...

Umbra se dădu înapoi și scoase un geamăt îngrozitor care, deși *Isaz* era prezent în el, îl îngrozi pe Guillemot.

— Cu atât mai rău... Tu ai hotărât-o singur... Tu nu vrei să devii aliatul meu... Vei fi, deci, sclavul meu...

Guillemot înțelese că înfruntarea era inevitabilă. Verifică dintr-o ochire rapidă dacă toate protecțiile erau la locul lor și se așază grăbit pe *Mannaz*.

La capătul a ceea ce părea un braț, Umbra făcu să apară o bulă întunecată, asemănătoare cu aceea pe care o aruncase în timpul primei sale vizite. Apoi o proiectă cu putere în zidul magic de apărare.

Vraja se zdrobi de Armura lui *AEgishjamur*. Ca și ultima dată, începu să se zbârcească.

Umbra reluă operația. Avu același insucces.

„De ce s-o fi încăpățânând? se întrebă Guillemot neliniștit. Vede bine că bulele lui nu reușesc să-mi distrugă Armura!”

Privirea îi fu atrasă spre podea. Observă că *AEgishjamur* gravat pe pietre strălucea intens. Bulele de umbră le mobilizau energia! Și câtă vreme *AEgishjamur* lupta contra lor, ele nu puteau să... Guillemot făcu ochii mari. Începea să înțeleagă tactica Umbrei! Încercă să se asigure, trecând degetele peste flăcările roșii ale lui *Hagal*.

În timp ce douăzeci de bule malefice se agățară de pereții lui *Galdre*, Umbra înaintă, sigură de ea, în direcția lui Guillemot. Atinse Armura și trecu un braț prin ea, așa cum ar trece o mână prin apă. Rânji și încercă să spargă peretele de energie.

În aceeași clipă, Grafemele *Odaia*, pe care Guillemot le desenase între fiecare *AEgishjamur* pentru a întări apărarea, începură la rândul lor să sclipească. Brațul pe care Umbra îl trecuse prin bariera magică fu imediat atacat de mii de steluțe arzătoare. Gemu de durere.

— O dublă protecție... Bine jucat, băiete... Nu mă dezamăgești... Oh, nu, nu mă dezamăgești...

Silueta Umbrei psalmodie o vrajă într-o limbă necunoscută lui Guillemot. Steluțele se stingeau pe măsură ce incantația creștea în volum și în putere.

— *Pon choktu gher na gher noa magari gudaz bashztnoa...*

Reprezentările lui *Odaia* pe pământ pierdură din intensitate. Cu un strigăt de suferință, Umbra pătrunse în interiorul Armurii lui *AEgishjamur*. Guillemot se stăpâni să nu urle. Dușmanul forța apărările lui și-i lua cu asalt donjonul!

Abia apucă Umbra să învingă *Galdur*, că uriașul Grafem al *Hagal*, pe ale cărui opt ramuri tremura un foc rece, se acoperi cu un halou roșiatic și îl puse pe Guillemot la adăpostul unui nou perete de energie.

Umbra înțepeni descoperind această nouă vrajă.

— Te-am subestimat, băiete... Toți te-am judecat greșit...

Încercă barajul transparent care îl izola pe băiat. Era foarte aproape, și Guillemot distingea acum o vagă formă umană sub mantia de umbre. Fără să poată spune de ce, începu să-i fie mai puțin frică.

— Este impresionant... de-a dreptul impresionant...

Umbra se lipi de peretele roșu și întinse brațele.

Un val de umbră îl aruncă pe Guillemot în întuneric; instinctiv, se ghemui. Cu un urlat, Umbra chemă puterile Lumii Incerte. Și tenebrele se dezlanțuiră...

Niciodată până atunci Guillemot nu mai asistase la o asemenea desfășurare de magie. Răsărind din neant, forme spectrale cu contururi neclare veneau și plecau, dând lovituri violente în donjonul lui *Hagal*, urlând de furie și pornind din nou la asalt. Umbra le încuraja cu o voce înspăimântătoare. Guillemot începu să urle. De groază. Poate de nebunie. Până când protecția lui *Hagal* se rări. Se fisură. Plesni într-o ploaie de stele roșii.

Umbra accentuă spărtura grohăind. Se împletici. Spectrele dispărură așa cum apăruseră. Vizibil sfârșită de eforturile pe care tocmai le făcuse, Umbra se apropie cu pas șovăitor de Guillemot, care suspina, întunericul care îl înconjura era mai puțin compact.

— Acum ești al meu... Ești al meu, băiete...

Întinse brațul ca să-l apuce.

Sub Guillemot, pământul tremura ușor. *Mannaz* era activat. Într-o fracțiune de secundă, Grafemul îl înfășură pe ucenic cu o strălucire alb-lăptoasă, care schiță conturul

unui ou imens. Oul cosmic. Ultimul refugiu...

Umbra își opri gestul dintr-odată. Ezită, apoi dădu înapoi, clătinându-se, într-o mișcare de retragere. Guillemot, observând-o printre lacrimi, înțelese atunci că nu se mai temea deloc: Umbra își consumase toate forțele împotriva lui *AEgishjamur*, *Odaia* și *Hagal*. Nu mai avea destulă energie să-l atace și pe *Mannaz*!

Ușa celulei se deschise brusc, și un bărbat cu craniul ras, îmbrăcat într-o tunică deschisă la culoare, intră în încăpere. La vederea lui Guillemot așezat într-un ou translucid, se arată puțin surprins, apoi se prosternă în fața Umbrei.

— Maestre... Iertați-mă, Maestre, dar... o armată străină s-a instalat la porțile orașului!

Umbra își reprimă o mișcare de furie.

— Deja... Sunt deja aici... Ce veste proastă mi-ai adus... Lomgo... Prea devreme... Este prea devreme...

— Din nefericire, trebuie să te părăsesc... dar încă n-am terminat cu tine... Mai sunt și alte metode... Da, alte metode...

Umbra părăsi încăperea mormăind, urmat de Lomgo, care înainta cu bustul aplecat și cu capul înclinat într-o parte.

Guillemot încercă să lupte împotriva freamătului care îi invadă sufletul, dar în zadar. Epuizat de emoții, slăbit din cauza lipsei hranei, își pierdu din nou cunoștința.

14 YÉNIBOHOR

— Acum, ce facem? întrebă Bertram.

Tinerii contemplau cu un aer perplex impozantele metereze ale oraşului Yénibohor, care se înălţau în depărtare. Era pentru prima oară când vedeau celebrul oraş şi erau foarte impresionaţi. De fapt, dinspre Yénibohor se răspândea ceva teribil şi neliniştitor.

Un turn gigantic se ridica în mijlocul oraşului, mărink şi mai mult impresia ameninţătoare pe care o inspira.

— Iată bârlogul acestor preoţi care au băgat groaza în toată lumea! îi scăpă lui Gontrand, ignorând întrebarea lui Bertram.

— Wal, Paznicul Obiectelor Poporului Mării, mi-a povestit lucruri îngrozitoare în legătură cu ei... spuse Coralie.

— Sunt poveşti adevărate, confirmă Romaric, cu un aer grav.

În timpul ultimei vizite în Lumea Incertă, Romaric avusese ocazia să întâlnească oameni care îl avertizaseră în legătură cu preoţii lui Bohor.

— Sigur, trebuie să fie mişto să cauţi necazul cu lumânarea, suspină Agathe.

— Trebuie să recunoaştem că, pentru moment, cel mai convenabil este să ne ţinem după Confrerie, răspunse Ambre pe un ton laconic. Nu e vina noastră că ne-au condus până aici!

De fapt, tinerii prieteni ai lui Guillemot meraseră pe urmele Confreriei, traversând Gariga Roşie. Şi, în cele din urmă, îi descoperiseră pe Cavaleri, în formaţie de luptă, în faţa zidurilor din Yénibohor. Hotărâseră de comun acord să lase pe mai târziu momentul revederii şi... pe cel al explicaţiilor. Niciunul dintre ei nu ţinea să se grăbească! În anumite împrejurări, a rămâne pitiţi în pădure, cu lupii, prezenta unele avantaje...

Se îndreptară spre înălțimi, în realitate doar niște coline – numite Colinele Cenușii din cauza unor roci teșite –, nu departe de oraș. Acest punct de observație le oferea o vedere generală, la distanță, asupra scenei care se pregătea.

— Bun, și acum ce urmează? repetă Bertram.

— Facem ce fac și ei în câmpie, răspunse Romaric fără ezitare, așteptăm...

Într-o atitudine cavалerească și aproape ridicolă, date fiind împrejurările speciale, linia platoșelor turcoaz sfida puternicul oraș Yénibohor. În spate, cu un plan aproximativ al orașului sub ochi, Comandorul ținea consiliu de război cu Amber, Bertolen, Urien și cu Valentin.

— Comandorule, repetă pentru a zecea oară Urien de Troil, nu înțeleg de ce îl lăsați pe acest trădător de Yorwan să dirijeze operațiunea!

Valentin lăsă să-i scape un suspin de exasperare.

— Din cauză că tu ai hotărât că nu pricepi nimic, răspunse el în locul șefului Cavalerilor. Urien, te implor... în primul rând, spune-ți că Yorwan nu conduce nimic: ne dă sfaturi, asta e tot. Ce a făcut în trecut e una; ce face astăzi, adică să ne ajute să-l găsim pe Guillemot, este altceva.

— Insinuezi că fapta lui bună este de ajuns să șteargă greșeala trecutului? întrebă Amber. Nici nu se pune problema!

— Nu e vorba de asta, mormăi Urien. Nu e nicio faptă bună, ci o capcană. O capcană în care ne aruncăm cu capul înainte! Dacă Yorwan nu era sub protecția acestor blestemați de Vrăjitori, l-aș fi sugrumat cu mâinile mele, ca să-l împiedic să facă rău în continuare!

— Vă reamintesc, interveni Comandorul pe un ton sever, că suntem aici pentru a organiza cucerirea orașului. Așa că, mai bine reflectați la asta, în loc să faceți speculații gratuite! Yorwan spune că acolo, la Yénibohor, Guillemot este ținut prizonier. Dacă Maestrul Qadehar și Gérald ne spun că se poate avea încredere în informațiile lui Yorwan,

înseamnă că sunt corecte. Nu noi trebuie să judecăm...

Urien nu răspunse, dar strânse pumnii până i se albiră încheieturile.

Mai departe, așezați pe iarba scurtă, Qadehar, Gérald și Qadwan stăteau în jurul lui Yorwan, care era înfășurat în mantia lui roșie de Senior Sha. Cine îi vedea discutând deschis și prietenește n-ar fi putut spune că unul era prizonierul celorlalți trei...

— Nu-mi vine să cred că am ratat chemarea de ajutor a Ucenicului meu, se văicări Qadehar.

— Pentru că ești mai puțin sensibil decât mine la Grafemele Incerte, răspunse Yorwan.

— Totuși, l-am auzit, insistă Maestrul Vrajitor. Slab, dar am recunoscut foarte limpede un apel de ajutor! Doar că provenea din Lumea Incertă. Cum aș fi putut ști că este vorba despre Guillemot?

Se învinovăța grozav că nu acordase mai multă atenție vrăjii greu de localizat pe care o interceptase, în timp ce mergea alături de Urien și de Valentin, cu câteva zile înainte, în direcția Virdu.

— Esențialul, îl încurajă Gérald, este că Yorwan a captat acest apel și, mai ales, că a avut prezența de spirit să-l localizeze pe Guillemot și să facă o legătură mentală.

— I-am pierdut urma în Yénibohor, continuă Yorwan. Cu siguranță că este încă acolo! Totuși...

— Totuși ce? întrebă Qadwan cu o voce slabă.

Bătrânul Vrajitor era încă slăbit. Recupera cu greu trecerea în Lumea Incertă.

— Totuși, reluă Yorwan, este nevoie de multă atenție. Preoții din Yénibohor sunt de temut! Ei practică o formă de magie puternică, care își are originea în cultul închinat lui Bohor, Maestrul Obscur. Se zice că Marele Preot care îi conduce nu are formă umană și că a fost trimis în Lumea Incertă de însuși Bohor... Oricine ar fi, trebuie să arătăm mult mai multă prudență.

Aruncă o privire dezaprobatoare Cavalerilor instalați prea la vedere, în fața orașului.

Qadwan suspină.

— Așa este Confreria, mândră și nesăbuită. Trebuie să-i iei așa cum sunt. Dar oamenii sunt valoroși, nu au egal în niciuna dintre lumi!

— Cavalerii n-au nicio șansă împotriva preoților, se încăpățâna Yorwan.

— Ce propui? se neliniști Qadehar.

— Viclenie sau negociere. În niciun caz forța.

— Știu că mă repet, spuse Gérald, dar n-avem prea mult timp! Oricine ar fi cel care l-a răpit pe Guillemot, Umbra, Marele Preot sau Bohor în persoană, o să obțină repede de la el ceea ce dorește. Și dacă, în plus, este aceeași persoană care a furat din turnul tău *Cartea Stelelor*, așa cum ne-ai povestit, atunci se poate paria pe faptul că se pregătesc lucruri de temut...

— Trebuie să mă credeți, spuse insistent Yorwan. *Cartea Stelelor* mi-a fost furată cu adevărat de la Djaghatael, în timp ce eu alergam după Guillemot prin coridoarele de la Gifdu!

— Un jefuitor jefuit, iată ceva amuzant, dacă situația nu ar fi atât de dramatică! îi scăpă lui Qadwan.

Yorwan întoarse o privire tristă spre cei trei Vrăjitori.

— De câte ori mai trebuie să v-o spun? Nu am furat vechea carte de farmece, eu am pus-o la adăpost! Dacă n-aș fi procedat așa, chiar împotriva intereselor mele, situația ar fi fost astăzi mult mai gravă.

— Poate că spui adevărul. În orice caz, mi-ar plăcea să te cred... Dar o să vedem asta mai târziu, conchise simplu Qadehar, după un moment de tăcere. Pentru moment, să ne ocupăm de Guillemot!

Lăsându-l pe Yorwan sub paza lui Qadwan, Qadehar și Gérald se îndreptară spre grupul de bărbați adunați în jurul Comandorului.

— Maestre, noi ce facem?

— Pentru moment, nimic...

Silueta de umbre îi contempla din vârful turnului său pe oamenii Confreriei, care îl sfidau de la baza zidurilor orașului.

— Nimic, Maestre? se miră Lomgo. Dar...

— Am prevăzut asta... Era inevitabil... Numai că au ajuns prea devreme...

Șoaptele Umbrei încetară. Reflecta.

— Adu-l pe prietenul nostru... Acum...

Lomgo se înclină și dispăru pe scări.

După un timp, suflând ca un animal și bombănind împotriva înălțimii donjonului, un bărbat își făcu apariția pe acoperiș. Era un colos chel, păros în rest ca un diavol, îmbrăcat într-o armură neagră, îndoită de lovituri.

— Sper... că oamenii tăi sunt pe poziții... Thunku...

— Acolo sunt, Mare Preot, răspunse comandantul Thunku cu o voce tunătoare.

— Bine, foarte bine... O să dau dispoziții... Și o să așteptăm să atace...

— Credeți că au venit ca să ne atace? îl întrebă Thunku.

Aruncă o privire plină de dispreț spre Cavaleri.

— Nu sunt mai mult de o mână!

— Crede-mă, Thunku... vor ataca... îi cunosc bine... Vor ataca...

Umbra rânji, și Thunku, al cărui rictus monstruos înspăimânta nu puțină lume, îl acompanie în râsul lui groaznic.

Pe câmpie, în pofida curajului care le stăpânea inimile, Cavalerii nu-și putură reprima un tremur.

15 URIEN DE TROÏL

Propunerea de negociere a lui Yorwan, pe care Qadehar și Gérald o raportaseră statului-major al Cavalerilor, fu departe de a fi pe plac durilor oameni de acțiune, cu excepția, poate, a lui Valentin, cel mai înțelept dintre ei...

— Ce? exclamă Urien. Vreți să stați de povești cu acești nebuni?

— Ar fi o ocazie să apreciem forțele de care dispune orașul, încercă Maestrul Qadehar să se justifice în fața bătrânilor Cavaleri, care, cu toții, simțeau că explodează de furie.

— Nu ai încredere în valoarea Confreriei? îl întrebă Comandorul, ușor jignit, pe Vrajitor.

— Problema nu este asta, interveni Gérald. Maestrul Qadehar nu pune în discuție curajul vostru! Dar, după părerea lui Yorwan, preoții din Yénibohor dispun de puteri magice care...

— Yorwan! ricană Urien. Ideea unei atitudini atât de lașe nu putea veni decât de la el! Ceea ce mă miră, Qadehar, este că te lași manipulat de acest individ, atâta vreme cât el ne-a trădat.

— Destul, Urien! îl repezi Qadehar sec.

Atitudinea uriașului de Troil îl făcuse să-și piardă răbdarea.

— Insinuările tale sunt inadmisibile! reluă el.

— Ei bine, eu, răspunse urlând Urien, eu nu accept să mă supun Guildei și acestor blestemați de Vrajitori!

Insultat, Qadehar făcu un pas spre Urien, amenințător. Gérald, Comandorul și Valentin interveniră imediat între cei doi bărbați. Amber și Bertolen, cei doi căpitani, păreau derutați și uluiți. Șovăiala se făcu simțită și în rândurile Cavalerilor. Se aflau mobilizați în fața îngrozitorului oraș Yénibohor, adăpostindu-se de nu se știe ce amenințare, iar șefii lor se certau... Situația li se părea cel puțin

neobișnuită.

— E destul! mormăi Urien.

Se eliberă din strânsoarea lui Valentin și a Comandorului și dădu câțiva pași înapoi.

— Știu ce am de făcut!

Colosul se îndreptă cu pas iute spre o enormă stâncă ascuțită. Se cățără pe ea și se adresează cu voce tunătoare Cavalerilor stupefiați:

— Cavaleri! Răpitorul nepotului meu se află în acest oraș! Un oraș ocupat de o mână de preoți morți de frică! Și ce ne propun Vrajitorii Guildei, după sfatul trădătorului Yorwan? Să negociem!

Un urllet de dezaprobare agită oamenii, captivați de discursul războinic al lui Urien de Troil.

— Nu sunteți voi cei mai buni luptători din cele Trei Lumi? continuă uriașul, a cărui privire strălucea de pasiune și de violență. Nu vă simțiți în stare să cuceriți orașul?

De data aceasta îi răspunse un urllet entuziast. Bărbații fluturară spre cer săbiile și scuturile, pe care era bătut blazonul familiei lor.

— Atunci, încheie Urien, ridicând securea de război, la atac! Să cadă capul celor care îndrăznesc să sfideze Țara de Ys și Confreria!

— Uraaaaaa!

Strigătele sălbatice ale celor două sute de Cavaleri răsunară în câmpie. Urien merse în frunte și se grăbi, spumegând, în direcția porților orașului, larg deschise. Cavalerii se aruncară pe urmele lui.

— Este o nebulie, gemu Qadehar, care asista, neputincios, la scenă.

Comandorul avea fața descompusă.

— Îmi pare rău. Nu pot face nimic. Pentru Cavaleri, Urien este o legendă. Erau cu toții prea nerăbdători să treacă la atac...

Amber și Bertolen, înflăcărați ca și ceilalți de discursul lui Urien, porniră primii.

Comandorul se îndreptă, la rândul lui, spre oraș.

Valentin se luă după el.

— Sunt oamenii mei, se scuză Comandorul. Nu pot să-i abandonez!

— Merg cu voi! se hotărî brusc Qadehar. Dacă preoții folosesc magia, o să aveți nevoie de mine!

— Și asta este tot o nebunie... spuse Gérald pe un ton reprobator.

— Știu, prietene, recunosc Marele Vrăjitor cu tristețe. Dar mi-am mai abandonat o dată tovarășii în fața orașului Djaghatael. Astăzi, o să împart soarta cu ei, oricare ar fi ea. Dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută, refugiați-vă în Pădurea Spânzuraților! Și plecați repede înapoi, în Ys!

Gérald, Qadwan și Yorwan îl priviră cum se aruncă spre Yénibohor, pe urmele Cavalerilor. Erau încremeniți.

— Cred, anunță Yorwan cu o voce prevestitoare de rău, că ar trebui să plecăm imediat la drum spre Pădurea Spânzuraților...

Urmat de cei două sute de Cavaleri ai Confreriei Vântului și de Valentin, Qadehar și Comandor, ceva mai în urma lor, Urien pătrunse în oraș. Locurile din jurul porții monumentale erau goale. Mai alergară încă o sută de metri, apoi trecură un pod de piatră care unea malurile unei ape mari. Urien bătu pasul pe loc în mijlocul unui drum larg și înjură. În spatele lui, războinicii în armură turcoaz se opriră și începură să șușotească. Nu era nimeni. Iar liniștea care domnea era o liniște de moarte. Putea fi vorba despre o capcană...

„Ce să fac? Pe toți sfinții, ce să fac?” se lamentă în gând Urien, venindu-și puțin câte puțin în fire, deoarece situația avu asupra lui efectul unui duș rece.

— Stânga-mprejur! urlă imediat către tovarășii lui. Să ieșim din această cursă, repede!

Dar, în aceeași clipă, porțile grele se închiseră brusc, cu un pocnet sinistru, care răsună ca un zgomot de sfârșit de lume. Acela fu momentul când, răsărind de pe străduțele din jur, creaturile se aruncară cu zecile, urlând, asupra Cavalerilor...

Erau Orki, acei monștri umanoizi, puternici și înspăimântători, cu chip asemănător celor al șopârelor, cu pielea tare și solzoasă, îmbrăcați în pânză și piele! Aveau atârinate pe piepturi pandantive cu simbolul orașului Yâdigâr, un leu răgind, înconjurat de flăcări.

Qadehar, puțin mai în spate, recunosc blazonul. Păli.

— Oamenii lui Thunku! Iarăși! exclamă el.

— Ca șobolanii! constată cu multă amărăciune Comandorul, văzând grupurile de monștri răspândindu-se pe drum și ocupând podul, prinzând Confreria ca într-o menghină.

— Trebuie să ne retragem și să fugim! spuse Valentin, încercând să-și păstreze calmul. Este singura noastră șansă...

— Eu mă ocup de poartă, anunță Qadehar, întorcându-se din drum.

Dar, în aceeași clipă, un Ork gigantic îi tăie drumul. Instinctiv, Vrăjitorul lansă contra lui Grafemul *Thursaz*. Acesta rămase fără efect.

„Asta-i bună! se miră Qadehar. Am chemat totuși forma incertă a Grafemului!”

Încercă încă o dată să-și supună adversarul cu Grafemul, sărind în același timp într-o parte, pentru a evita o violentă lovitură de pumn. Cauză pierdută...

„Yorwan a avut dreptate! Înțelese imediat. Există aici o magie care o anihilează pe a mea!”

Vrăjitorul pară o nouă lovitură a Orkului și se aruncă asupra lui. Reuși să-l lovească în gât, apucându-i în același timp arma, o sabie grea, dințată ca un fierăstrău. Apoi se întoarse spre tovarășii lui, care erau în luptă cu monștrii. Bătălia era generală.

Un alt Ork îl zări și, cu un grohăit plin de ură, se aruncă pe el învârtindu-și bâta ghintuită. Vrăjitorul suspină și așteptă lovitura cu sabia ridicată...

16

ORKI CONTRA CAVALERI

Orkul care se aruncase asupra lui Qadehar era cu aproape două capete mai înalt decât el. Dar nu îl tulbură prea tare pe Maestrul Vrăjitor, care se mai luptase și altădată cu cele mai malefice creaturi din Lumea Incertă! Îl lăsă să se apropie și, în ultimul moment, făcu un pas în lături. În timp ce monstrul nimeri cu măciuca în praf, Qadehar îl lovi în burtă. Fără să arunce nicio privire spre adversarul lui care agoniza, se pregăti pentru atacul unui al treilea Ork. Pară o primă lovitură cu sabia, sări cu suplețe în aer pentru a-l evita pe al doilea; apoi, revenind, izbi cu toată puterea cu piciorul în genunchiul monstrului. Acesta pocni scurt, într-un trosnet îngrozitor, și Orkul se rostogoli pe pământ, gemând de durere. Maestrul Qadehar abia avu timp să-și recapete răsufierea, că prietenii săi îl și chemară în ajutor.

Peste tot se dădeau lupte. Reputația Cavalerilor era salvată: unul contra trei, se luptau cu curaj, iar săbiile lor erau roșii de sângele monștrilor. Când unul dintre tovarășii lor mușca țărâna sub loviturile creaturilor dezlănțuite, furia lor creștea și loveau și mai puternic. Urien de Troil, spate în spate cu Valentin, care îl acoperea, rămânea cel mai impresionant: cu sabia într-o mână, cu securea de război în cealaltă, cu barba plină de praf și cu buzele înspumate, pune la pământ Orkii unul după altul, cu o forță titanică. Comandorul dădea și el lovituri mortale în rândurile dușmanilor. Lovea cu brațul dur, metodic și precis. Cicatricele care îi brăzdau fața de veteran luceau în soare. Amber și Bertolen, spate în spate, precum majoritatea Cavalerilor, obișnuiți cu luptele în echipă, se băteau și ei ca niște lei. Dar, o știau cu toții, bătălia era pierdută dinainte. Adversarii lor păreau fără număr și fiecare Ork căzut era înlocuit de altul...

— Comandorule! îi șuieră Maestrul Qadehar șefului

Cavalerilor. Magia mea este neputincioasă! Trebuie să încercăm să ne retragem. Nu mai rezistăm multă vreme!

Vrăjitorul înclină vârful săbiei sale spre gâtul unui monstru. Auzi un horcăit înăbușit.

— Vezi vreun loc unde să ne retragem? îl întreabă Comandorul, deviind o lovitură de topor și zdrobind cu cotul nasul unui Ork.

— Am zărit o clădire, foarte aproape. Am putea încerca să ne refugiem...

— De acord, aprobă el.

Dădu imediat câteva ordine scurte.

Cavalerii se ascuseseră cât mai bine cu putință în spatele scuturilor, se regrupară cât de cât, și bătură încet în retragere. Comandorul și Qadehar, urmați curând de Amber și de Bertolen, deschideau drumul. Urien și Valentin îl închideau. Duhoarea iute a bătăliei le stătea luptătorilor în gât.

— Aproape am ajuns! strigă Vrăjitorul, pentru a le reda oamenilor curajul, luând-o pe o mică stradă perpendiculară.

Curând, reușiră să înainteze mai repede. Casele îi protejau de atacurile laterale și doar cei din spate mai erau acum hăcuți de Orki.

Ajunseră lângă clădirea pe care o zărise Qadehar, o construcție mare, pătrată, din piatră cioplită, care depășea în înălțime casele învecinate și care părea a fi templul cartierului. Poarta era bine închisă, dar un Cavaler găsi repede o scară, într-o curte, de-a lungul unui zid. Unul după altul, bărbații în armură turcoaz urcară pe acoperiș și îl ocupară ca pe o poziție militară.

— E rândul nostru să jucăm, îi spuse Urien lui Valentin, rămași printre ultimii pentru a-și apăra tovarășii care urcau.

Colosul se întoarse și apucă scara. Dar nu observă un Ork care venea din cealaltă parte a străduței și care se năpusti asupra lui, aruncând înainte o lance de lemn.

— Urien! Atenție! strigă Valentin interpunându-se între prietenul lui și monstru.

Șocul fu violent. Lancea se înfipse în platoșă, la nivelul abdomenului, iar Valentin se prăbuși la pământ, încet, fără un zgomot.

— Valentin! urlă Urien, sărind jos de pe scară. Valentin!

Dintr-o lovitură de topor îl respinse pe Ork, care încerca să se arunce asupra lui. Apoi îl ridică pe prietenul său. O impresionantă pată roșie murdărea pământul. Urien rupse lancea de lemn la nivelul platoșei. Îl săltă pe majordomul lipsit de viață pe umeri și se cățăără pe acoperiș.

O sută de Cavaleri reușiră să ajungă pe acoperișul clădirii salvatoare și se răspândiră în așa fel încât să împiedice cât mai bine accesul. Ceilalți luptători rămăseseră pe câmpul de bătălie, morți, răniți sau prizonieri. Comandorul răsuflă ușurat. Chiar dacă pierderile erau grele, ar fi putut fi mult mai rău...

Maestrul Vrăjitor se agita la capul lui Valentin, alături de Urien, care plângea cu lacrimi fierbinți, în hohote, ca un copil.

— Eu l-am ucis, repeta uriașul prăbușit, eu sunt cel care i-am omorât pe toți... Este vina mea, da, este vina mea... Din orgoliul meu și din nebunia mea...

— Nu folosește la nimic să ne lamentăm, spuse Qadehar cu asprime. Ce-a fost a fost, și gestul acesta iresponsabil va fi judecat mai târziu. Mai bine, ajută-mă!

Îl dezbrăcară pe bătrân, care li se păru și mai slab fără armură. Vârful de lance era adânc înfipt în pântecul lui.

— A pierdut mult sânge, spuse Qadehar, neliniștit.

Vrăjitorul căută în buzunarul mantiei sale și scoase o mână de ierburi uscate, pe care le înmuie cu salivă și le puse cu grijă de jur împrejurul rănii.

— E o rană urâtă, îi anunță el.

— Trebuie salvat! gemu Urien. Trebuie!

— Dacă aș avea cea mai mică putere aici, răspunse Qadehar punând o mână care se dorea încurajatoare pe umărul uriașului, aș putea să-ți promit. Dar fără Grafeme, care să întărească și să completeze efectul plantelor vindecătoare... mă îndoiesc serios de rezultat. Trebuie să așteptăm, Urien. Nu pot face nimic mai mult.

În acel moment, Orkii dădură atacul asupra acoperișului, folosind vreo zece scări asemănătoare celor care le permisese Cavalerilor să se refugieze. Fură respinși cu ușurință. Apoi, câteva săgeți trase de pe o clădire învecinată se zdrobiră de acoperiș. Cavalerii se adăpostiră în spatele scuturilor și, curând, tirurile încetară. Era clar, hoardele de Orki nu erau eficiente decât în lupta corp la corp! Dar Cavalerii nu-și făceau iluzii...

— N-au decât să aștepte, mormăi Bertolen. N-avem nici hrană, nici apă!

Dar intenția stăpânilor din Yénibohor era alta. Cățărat pe un acoperiș, nu departe de Cavaleri, un bărbat foarte înalt li se adresă cu voce de stentor:

— Orice rezistență este inutilă! Sunteți condamnați! Aș putea să aștept ca timpul să-și facă treaba dar... de felul meu, sunt nerăbdător!

— Este comandantul Thunku, le dezvălui Qadehar, tiranul din Yâdigâr. A lui este armata cu care tocmai ne-am luptat.

Vestea se răspândi printre Cavaleri ca o dâră de pulbere.

— Într-un fel, îi spuse Amber prietenului său Bertolen, prefer să fie așa. Mi s-ar fi părut îngrijorător dacă niște simpli preoți ar fi putut pune la pământ oamenii Confrației...

— Dar ce se întâmplă? se miră Bertolen, văzând vreo douăzeci de oameni în armuri turcoaz, legați, apropiindu-se de Thunku, sub amenințarea Orkilor înarmați până-n dinți.

Thunku luă cuvântul din nou:

— Cum vedeți, am luat câțiva prizonieri! Vă cer să depuneți armele și să vă predați! O să număr până la două sute: la fiecare al zecelea număr, o să omor pe unul dintre ai voștri! Până o să vă supuneți! Unu... doi...

— Comandorule, îl grăbi Amber, trebuie să ne predăm! Oricum, suntem pierduți! E inutil să ne lăsăm tovarășii să moară pentru nimic!

— Ai dreptate, bineînțeles, aprobă acesta, înainte de a se

întoarce spre Thunku și de a striga: Oprește! Ne predăm!

Thunku numărase până la nouă și un Ork agita deja un topor deasupra capului Cavalerului pe care îl făcuse să îngenuncheze. Stăpânul din Yâdigâr făcu semn monstrului să se retragă și lăsa prizonierul să se ridice.

— Înțeleaptă decizie, Comandorul! Lăsați toate armele pe acoperiș și coborâți, unul câte unul, în stradă!

— Suntem pierduți! Și chiar nu văd ce ne-ar putea scoate din... suspină Qadehar către Comandor.

Îmbracă armura lui Valentin și își masca fața, mânjind-o cu un amestec de praf și de sânge.

Pentru Thunku, el era Azhdar, demonul, iar bruta îi purta o ură fierbinte. Era mai bine să nu-l recunoască...

O DESCURAJARE DE SCURTĂ DURATĂ

— E îngrozitor! gemu Coralie, ascunzându-se după umărul lui Romaric, care încerca s-o încurajeze neîndemânatic.

— Dacă Maestrul Qadehar...? abia îndrăzni Ambre, aruncând spre Gontrand o privire neliniștită.

— Și unchiul meu? adăugă Romaric, cu voce tremurătoare. Și Urien?

— Suntem prea departe, răspunse Gontrand, care era instalat pe o stâncă, de unde avea cea mai bună vizibilitate. E imposibil de spus ce se întâmplă...

Tinerii din Ys, de pe colinele pe care se refugiaseră, asistaseră, nu la bătălia care se dăduse în spatele zidurilor – deși zgomotul care venise dinspre oraș le dovedise imediat violența luptelor –, ci la episodul de pe acoperiș și la înfrângerea Confreriei...

— Nu erau preoți cei care i-au așteptat pe amicii noștri în această capcană, nu-i așa? întrebă Agathe.

— Nu, recunosc Gontrand. Este vorba despre Orki. Probabil, mercenari chemați de preoți ca întărire, ceea ce se practică în mod obișnuit în Lumea Incertă.

— Cine ar fi crezut, spuse Thomas gânditor, că putea pierde Confreria o bătălie?

— Orkii erau mult mai numeroși, se hazardă Romaric.

— Și apoi, adăugă Bertram, poate preoții au intervenit cu puterile lor...

— Orki sau preoți, se amestecă Ambre, ce importanță mai are acum, dacă toți Cavalerii sunt morți sau prizonieri...

— Fii calmă, Ambre, spuse Bertram. Doar vorbim, asta-i tot...

— Da, e tot, și tocmai asta vă reproșez!

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă Agathe, ca să pună capăt disputei.

— Habar nu am, sfârși Ambre prin a fi de acord. Habar nu am...

— Ce e de făcut? întrebă Yorwan.

Era ascuns în spatele unei stânci împreună cu cei doi tovarăși ai lui. Și ei asistaseră la scena de pe acoperiș.

Gérald nu răspunse. Se întoarse spre Qadwan, care făcu un gest de neputință.

— Singurul lucru cu adevărat rezonabil, ezită Gérald, ar fi... să ne întoarcem în Ys!

— Și să-l abandonăm pe Guillemot? exclamă Qadwan și scutură din cap neîncredător.

— Este singura soluție pe care o avem, încercă să se justifice Vrăjitorul, ștergându-și ochelarii. Odată ajunși în Ys, o să-l avertizăm pe înaltul Magistrat, care va convoca, fără îndoială, Marele Consiliu și...

— ... Și în șase luni va fi luată o decizie! Nu, nici gând. Va fi prea târziu.

— În principiu, ai dreptate, admise Gérald. Dar, în realitate... eu nu văd altă soluție decât cea a întoarcem în Ys.

— Eu, am eu una, anunță atunci Yorwan.

Seniorul Sha crezuse că o să-i fie ignorată părerea, dar, văzând fețele întoarse spre el, înțelese faptul că Vrăjitorii erau gata să se agațe de cea mai mică speranță...

Se adăpostiră în așa fel încât să nu fie văzuți din oraș, și Yorwan începu:

— Apartin de la cea mai fragedă vârstă unei frății secrete, care există în cele Trei Lumi: Societatea Urșilor. Această societate este foarte veche. S-a născut când *Cartea Stelelor* a ajuns în Ys. Se crede că aceiași oameni care au adus *Cartea* sunt și cei care au creat societatea. Apoi, societatea s-a răspândit în Lumea Reală și în Lumea Incertă. Ea are ca unic scop supravegherea *Cărții Stelelor* și metodele prin care s-ar putea face asta... Pentru că vechea carte de farmece are taine de temut! Nu suntem prea numeroși cei care facem parte din rândurile Urșilor. Dar influența noastră e mare, iar susținătorii noștri,

importanți. Mai ales în Lumea Incertă, unde se ȋes de multă vreme principalele comploturi împotriva *Cărtii...* Vreau să-l anunț pe șeful Urșilor și să-i cer ajutorul. Nu știu dacă acest ajutor va fi suficient pentru a lupta contra puternicilor preoți din Yénibohor, dar... nu costă nimic să încerc!

Propunerea lui Yorwan fu primită cu o tăcere uluită.

— Este de necrezut! exclamă în cele din urmă Qadwan. N-am auzit vorbindu-se niciodată de această Societate a Urșilor! Totuși, de obicei, toate secretele trec pe la Gifdu!

— O societate secretă, înființată tot de către cei care au adus *Cartea Stelelor...* reflectă cu voce tare Gérald. O putere și o contraputere... Un leac și un antidot pentru situația în care leacul se transformă în otravă... Este logic, foarte înțelept!

— Dar tu ce rol ai printre Urși? îl întrebă Qadwan pe Yorwan, încruntând sprâncenele.

— Înainte eram corespondent secret al societății pe lângă Guildă, în Ys. Astăzi, sunt ochii și urechile Urșilor în Lumea Reală...

— Adică... Adică plecarea ta din Ys cu *Cartea Stelelor* are o legătură cu Urșii? întrebă Gérald, cu ochi strălucitori.

Vrăjitorul începea să înțeleagă.

— Da, murmură Yorwan cu un strop de tristețe în voce, coborând privirea. Dar o să vă povestesc asta mai târziu. Timpul ne presează și, pentru că sunteți de acord, trebuie să-mi contactez prietenii în Lumea Incertă...

În acest timp, pe coline, Ambre scoase un strigat de triumf. Tocmai îi venise o idee!

— Cavalerii au lansat atacul împotriva preoților, pentru a-l elibera pe Guillemot și au eșuat în tentativa lor... declară ea.

— Cum poți fi atât de sigura că Guillemot se află în Yénibohor? o întrerupse Agathe.

— Cei din Confrerie au asediat orașul și n-au făcut-o din cauză că este sezonul reducerilor! replică Agathe, ridicând

din umeri.

— Continuă, Ambre, o încurajă Romaric.

— Eșecul Cavalerilor, așadar, ne obligă ca, la rândul nostru, să acționăm.

— Cu atât mai mult, adăugă Gontrand serios, cu cât graba Confreriei nu poate însemna decât un lucru: dispunem de puțin timp pentru a-l elibera pe Guillemot...

— Dar cum? se miră Agathe. Cum putem reuși noi acolo unde două sute de Cavaleri au eșuat?

Ambre îi trimise un zâmbet radios.

— Avem amici în Lumea Incertă! Nu-i așa, prieteni? Gontrand, mă gândesc la Tofann, uriașul tău din stepe! Coralie, la Wal și la Poporul Mării! Și, apoi, Guillemot ne-a vorbit destul despre Oamenii Nisipurilor și despre datoria pe care o au față de el!

Fața lui Gontrand se luminează dintr-odată.

— Ai vrea să-i găsim pe acești prieteni și să le cerem ajutorul?

— Exact! aprobă Ambre, încrucișând brațele cu un aer triumfător.

— Da, dar noi nu cunoaștem pe nimeni! interveni Thomas.

— Este adevărat, confirmă Bertram.

— E simplu, răspunse Ambre, foarte hotărâtă să ia problema în mâini. Pentru că avem timpul măsurat, cum a spus Gontrand, care are cu siguranță dreptate, nu putem căuta toți odată. Așadar, o să facem echipe. Coralie și Romaric, voi o să mergeți să vă căutați prietenii din Poporul Mării. Agathe va pleca cu Gontrand pe urmele lui Tofann. Thomas, Bertram și cu mine o să ne întoarcem în Deșertul Vorace.

— Și dacă nu găsim pe nimeni? se neliniște Coralie.

— Lumea Incertă nu e chiar așa de mare. Și, apoi, voi știți unde să căutați! În schimb, o să stabilim o zi în care va trebui să ne întâlnim, indiferent care va fi rezultatul căutărilor noastre...

Propunerea lui Ambre fu din nou supusă la vot. Fu acceptată în majoritate, fără rezerve, în afară de un singur

vot, cel al lui Bertram, care nu mai dormea, dar afișa un zâmbet enigmatic.

— N-o să merg cu tine, Ambre, anunță el.

— Ce?

— Am o altă idee! Am nevoie să acționez singur...

— Să vedem, explică-te, Bertram! îl obligă fata.

— Inutil. Vă cer, pur și simplu, să aveți încredere în mine.

Îl priviră cu toții cu îndoială și, cu toate eforturile, nu reușiră să-l facă să-și schimbe părerea.

Tânărul Vrajitor își strânse lucrurile și se pregăti de plecare, argumentând că nu trebuia să întârzie, dacă voia ca proiectul lui să aibă o șansă de reușită.

Așadar, Cavalerii fuseseră predați de către Orki, unul câte unul, lui Thunku, care aștepta la picioarele templului în care încercaseră să se refugieze. Fuseseră dezarmați, maltratați și legați, înainte de a fi conduși în subsolul clădirii și aruncați în celule umede.

— Toată lumea e bine? se interesă Comandorul, printre barele celulei sale, unde fusese închis împreună cu zece dintre oamenii lui, imediat ce Orkii plecaseră.

Primi un răspuns pozitiv din toate celulele, în afară de cea din fața sa.

— Valentin e pe moarte, anunță trist Qadehar.

Ascuns sub armura turcoaz a unui Cavaler, Vrajitorul nu fusese descoperit nici măcar de Thunku, atunci când trecuse prin fața lui. Din fericire, obținuse de la Orki dreptul de a-l căra pe majordomul grav rănit pe umerii săi, ceea ce îl ajutase să treacă neobservat... Preoții din Yénibohor, oameni slabi cu craniul ras, îmbrăcați în alb, îl căutară totuși printre ei pe Vrajitorul Guildei. Avuseseră senzația că îl zăriseră luptând și activaseră imediat puterile care neutralizau magia stelelor.

Qadehar își abandonase mantia de vrăjitor într-o adâncitură a terasei și nu regretase! Decepționați, preoții renunțară în cele din urmă...

Comandorul făcu inventarul trupelor: erau o sută

douăzeci de Cavaleri supraviețuitori, dintre care patruzeci erau răniți ușor, din cei două sute pe care îi număra compania înainte de luptă...

— Este înfrângerea cea mai costisitoare pe care a suportat-o Confreria de la fondarea ei, spuse simplu Comandorul lui Amber, care era închis împreună cu el.

— Am pierdut o bătălie, nu războiul! exclamă aprig căpitanul.

— Poate, făcu un altul, sceptic. Doar că noi nu mai suntem în stare să purtăm acest război!

— Care sunt șansele noastre, Comandorule? întrebă o voce dintr-o altă celulă.

— Sunt modeste, nu v-o ascund, răspunse acesta. Dar există! Gérald și Qadwan, cei doi Maeștri Vrajitori, sunt liberi, afară: nu mă îndoiesc nicio clipă că și-au făcut un plan. După părerea mea, au luat calea spre Ys, de unde o să aducă întăriri.

Chiar dacă ascundeau multe incertitudini, cuvintele Comandorului îi încurajară pe Cavaleri.

18 BALANȚA LUMINII

Guillemot ieși din coma în care zăcuse după ce îndurase dezlănțuirea tenebrelor, cu capul vâjâind și gâtul arzând. Apoi își potoli setea bând cu lăcomie.

Se simțea mai bine. Constată cu surpriză și cu ușurare că barierele magice tulburate de Umbră își reluasera locul. Armura lui *AEgishjamur*, întărită de *Odaia*, Grafemul protector al spațiului închis, strălucea cu lumina ei albastră, încurajatoare. Cele opt brațe ale lui *Hagal*, Bunica, sclipeau liniștit cu flăcările lor reci și roșii. În fine, îl simțea sub el, adâncit bine în piatră, pe *Mannaz*, legătura cu Puterile, oul stelar care l-a pus la adăpost de dușmanul lui...

Ucenicul putea presupune după asalturile Umbrei și ținând cont de starea de slăbiciune în care se afla, că protecțiile magice erau distruse. Dar *Önd*, suflul vital, fusese, cu siguranță, cel care schimbase în energie Grafemele care stăteau la temelia vrăjilor!

Un Vrăjitor puternic făcea o magie puternică, unul slab, una slabă. Era ciudat: s-ar fi zis că Grafemele trăiau o existență proprie și că regenerau vrăjile, fără să aibă nevoie de el! S-ar fi zis chiar că Grafemele îl protejau...

Guillemot nu-și risipi forțele nici mirându-se, nici căutând o explicație: era foarte bine așa. În starea lui, n-ar fi putut rezista unui alt atac al implacabilului său adversar, fără ajutorul Grafemelor...

În momentul când intră din nou în cameră, Umbra se arătă surprinsă descoperind barierele magice, care erau cât se poate de puternice.

— Bine... foarte bine, băiatul meu... Sper că ai cheltuit multă energie... ca să-ți refaci vrăjile...

În șoaptele Umbrei se citea un fel de bucurie care îl neliniști pe Guillemot mult mai mult decât furia pe care o manifestase ultima dată.

— Presimt un atac astăzi... O victorie... cheamă o altă victorie... nu-i așa, fiul meu...

— Ce vreți să spuneți? Întrebă Guillemot cu o voce slabă, care păru să-l încânte pe adversarul lui.

— Îmi place să văd cum mor florile turcoaz... pe câmpurile de praf...

Cuvintele Umbrei erau și mai greu de descifrat decât de obicei, și Ucenicul nu mai insistă.

— N-ar trebui să-ți faci... să-ți faci tot acest rău cu barierele tale... reluă Umbra imediat. Chiar tu, curând... tu vei fi cel care le vei face să dispară... ca să te arunci în brațele mele...

— Socoteală greșită! strigă Guillemot cu voce spartă.

Umbra rânji. Se rezemă de un perete al celulei sau cel puțin așa i se păru lui Guillemot; de la distanța aceasta, abia o distingea.

— Să stăm puțin de vorbă, vrei... Avem atâtea să ne spunem...

Vocea cavernoasă devenise mângâietoare. Guillemot simți că i se face rău.

— Spune-mi, băiatul meu... Vorbește-mi despre părinții tăi... Ce mai fac?...

Inima lui Guillemot bătu și mai tare.

— N-am nimic de spus! Viața mea nu vă privește!

— Dimpotrivă, fiul meu... dimpotrivă... Spune-mi... mama ta este la fel de frumoasă?... Blonda Alicia... cu pielea atât de fină...

Guillemot căscă gura de uimire. De unde... de unde știa? Și ce însemnau aluziile acestea?

— Tăceți! urlă el.

Vocea Umbrei deveni și mai blândă.

— Am tot dreptul, fiul meu... Mai ales dreptul să-ți vorbesc despre mama ta...

— Nu! Nu despre mama!

În mintea lui Guillemot gândurile se îmbulzeau, se contraziceau unul pe altul. Îi scăpau. Avea impresia că o mână cu unghii ascuțite i se strecurase în piept și acum se distra zgâriindu-i inima.

— Să vorbim despre tatăl tău, atunci...

— De tata? De ce despre tata?

Guillemot simți că e gata să izbucnească în lacrimi.

— De ce... Mă întrebi de ce... Dar, bine, fiule... Pentru că tatăl tău, pe care nu l-ai cunoscut niciodată... tatăl tău, pe care ți l-au ascuns de când te-ai născut... cel care a iubit-o pe mama ta, Alicia... tatăl tău, Guillemot... SUNT EU...

— NUUU! NUUU!

Ucenicul Vrăjitor își prinse capul între mâini și urlă. Înnebunea. Tatăl lui, acest monstru, acest demon! Era imposibil! Nu voia să creadă. Nu trebuia s-o creadă!

Dar... dacă era tocmai el? În cazul acesta, ce mai aștepta ca să facă să piară toată această suferință? Ce mai aștepta ca să distrugă barierele și să se grăbească spre el, să-l strângă în brațe?

Armura lui *AEgishjamur* începu să strălucească mai tare și *Hagal* ardea cu tot mai multă intensitate... Ca pentru a-l pune în gardă pe Guillemot, care se ridicase și se împleticea.

— Vino, fiul meu... vino să-ți îmbrățișezi tatăl... Guillemot, fiul meu...

Ucenicul făcu un pas, apoi un altul, în direcția Umbrei, ca un somnambul. De-acum, totul i se părea limpede: tatăl lui, cel pe care îl căutase dintotdeauna, era acolo, de partea cealaltă a barierelor pe care el le ridicase în mod prostesc! Tatăl lui îl aștepta, îl va strânge în brațele lui. Totul s-a sfârșit...

În acea clipă, un Grafem se materializă în mintea lui Guillemot. Un Grafem în formă de balanță, aureolat de o lumină caldă. *Teiwaz*, semnul lui Irmin, echilibrul, legea și ordinea, invincibilul principiu al dreptății și al coeziunii lumii!

Abia instalat în spiritul lui Guillemot, Grafemul combătu elementele de magie subtilă pe care Umbra le strecurase pe nesimțite în cuvintele ei. O magie extrem de blândă, care îl împiedica pe băiatul slăbit să judece normal și îl lipsea de voință, transformându-l într-o marionetă.

Teiwaz lucră eficient la restabilirea calmului și a

armoniei în gândurile lui.

Curând, Umbra îl văzu pe Guillemot clătinându-se, apoi revenindu-și.

— Ce aștepți... fiule?...

Șoaptele deveneau îngrijorate. *Teiwaz* alunga particulele magice care însoțeau cuvintele Umbrei, înainte ca ele să ajungă la mintea Ucenicului. Puțin câte puțin, Guillemot își recăpăta rațiunea.

Dacă Umbra era tatăl lui, de ce căutase să-i facă rău, dezlănțuindu-și magia împotriva lui, în timpul precedentei lor întâlniri? Un tată nu procedează astfel cu fiul lui! Fiul lui...

Un lucru evident îl izbi imediat. Alicia nu era mama lui! A știut-o de la primele dezvăluiri ale Seniorului Sha în legătură cu acest subiect, și, mai ales, de la dezvăluirile pe care ea le făcuse în legătură cu copilul furat din maternitate! O știa și era resemnat în fața adevărului. Chiar și numai simpla idee că această femeie, care îl iubise mai mult decât orice pe lume, nu era mama lui îl făcea să se sufoce de durere...

El o știa! Dar nu și Umbra.

Umbra fusese cu siguranță informată, știuse numele Aliciei și ce însemnase ea, Umbra știa că el nu-și cunoștea tatăl. Încercase să-l păcălească! Aproape că reușise... Cum putuse să cadă într-o capcană atât de grosolană? Cum putuse fi tentat să se arunce în brațele acestui monstru?

Guillemot, neavând habar de efortul făcut de *Teiwaz* împotriva magiei subtile a călăului lui, întoarse o față roșie de furie în direcția în care bănuia că este așezată Umbra:

— N-o să vin. Nu sunteți tatăl meu!

Umbra pricepu că Guillemot îi scăpase.

Nu știa prin ce vrajă, dar îl pierduse tocmai când era gata să-și atingă scopul! Urlă de furie și își dezlănțui armele negre contra Armurii, care le opri pe dată.

— N-ai nimic de pierdut dacă mai aștepți... Când o să mă întorc... o să mă implori să te omor... ca să suferi mai puțin...

Tenebrele prinseră viață și o luară spre ușă, care se

deschise și se închise pocnind. Guillemot se felicită cu un zâmbet mulțumit: îi ținuse piept Umbrei încă o zi!

19 IZVORUL

— Și cum o să facem să-i vedem când apar?

— Las' că știu eu.

Acesta fu răspunsul pe care i-l dădu Coralie lui Romaric, care era neliniștit, pe drept cuvânt, în legătură cu modul în care vor reuși să descopere niște plute în mijlocul Mării Meduzelor de Foc...

Părăsiseră Colinele Cenușii în zori. Lăsând în urmă Yénibohorul, urcau acum coasta spre nord-est.

— Și care ar fi micul tău plan?

— O să vezi.

Romaric suspină. Nu-i plăcea când Coralie făcea pe misterioasa! Ce-și închipuia ea? Că o să ajungă s-o implore ca să afle ce pune la cale? Se închise într-o tăcere bosumflată. Dar, curând, nu mai rezistă:

— Haide, Coralie, spune-mi! Suntem o echipă, da sau nu?

— Ah! Iată o întrebare bună!

Fata se opri și îl cercetă aplecând puțin capul. Era adorabilă cu ochii ei mari, albaștri, și cu părul lung și negru, zburlit de un ușor vânticel venit dinspre mare. Romaric se tulbură.

— Ce vrei să spui?

— Eu? Nimic. Dar tu? Vrei să-mi spui ceva?

Îi aruncă un zâmbet lingușitor. Băiatul se simți topit. Știa bine că nu era o idee bună să plece singur cu fata asta care... fata asta care... fata asta la care se gândea în fiecare seară, înainte de a adormi! Care reușea cu o singură privire să-i oprească inima în piept, pentru a o face să pornească din nou într-un galop și mai rapid. Care, uneori, îl exaspera și care, adesea, îl înduioșa. Care îi atrăgea din partea prietenilor surâsuri batjocoritoare și cu subînțeles, dar care îi lipsea cumplit când era departe... în definitiv, pentru nimic în lume n-ar fi lăsat-o cu altul! Și,

dacă se gândea mai bine, conta prea puțin că nu știa unde mergeau: era cu ea și asta era suficient.

— Da, bâigui în cele din urmă Romaric, vreau să-ți spun... că... ei bine, că nu-i nimic dacă eu nu știu unde mergem, atâta vreme cât tu știi. Pentru că suntem împreună și pentru că... este bine așa.

Coralie făcu o mutră încântătoare. Se prefăcu că reflectează la spusele lui, hotărî că fusese un compliment și, mormăind ceva în legătură cu prostia băieților, porni din nou la drum.

Qadwan se opri un moment ca să răsuflă. De când Gérald și Yorwan îl părăsiseră ca să încerce să adune o nouă armată împotriva Yénibohorului, bătrânul Vrăjitor își târa picioarele în direcția Pădurii Spânzuraților, unde își dăduseră întâlnire. Avea sarcina să se instaleze și să aștepte întăririle care ajungeau primele...

Suspină. Încercarea prietenilor lui i se părea atât de nesigură!

Resimți puternic dorul de sala lui de gimnastică de la Gifdu. După o scurtă pauză, porni din nou la drum. Pădurea Spânzuraților era încă departe pentru picioarele lui obosite.

Coralie și Romaric mergeau cu pas întins. După-amiază ajunseră la marginea unui fel de promontoriu, înconjurat de faleze abrupte. Nu erau foarte înalte, dar cădeau direct în mare și păreau inaccesibile. Romaric se aplecă peste margini. Zări jos, țâșnind din rocă și împrôșcând valurile, un fir de apă argintie.

— Uite, spuse el. Nu se poate merge mai departe. Facem cale-ntoarsă?

— Nu. Am ajuns. Trebuie doar să așteptăm.

— Să așteptăm? Ești nebună! Și Gommonii?

Gommoni feroce bântuiau toate coastele din Lumea Incertă.

— Aici nu sunt, spuse calm Coralie, căutând un loc unde să se așeze.

— Cum de ești atât de sigură?

— Nu există plajă în locul acesta. Gommonilor le place plaja...

— Bine, de acord, recunosc Romaric împotriva voinței lui. Dar de ce să așteptăm și pe cine? Poporul Mării? Ai întâlnire?

— Triburile Poporului Mării trăiesc pe mare, care este sărată, dar beau apă dulce. De-a lungul coastei, nu sunt decât trei izvoare unde pot veni să se aprovizioneze, fără să se teamă că-i atacă Gommonii. Știu eu, mi le-a arătat prietena mea, Matsi, pe un fel de hartă! Dacă așteptăm aici, îi întâlnim pe oamenii din Poporul Mării...

Romaric era impresionat.

— După părerea ta, câtă vreme ar trebui să așteptăm?

Coralie se gândi.

— Sunt treizeci de triburi. Pot rezista în jur de trei săptămâni cu provizia de apă dulce. Nu vin niciodată toți odată. Ți imaginezi ce înghesuială ar fi, socotind douăzeci de plute de fiecare trib? Cu trei izvoare, deci... Să zicem că nu va trebui să așteptăm prea mult! Va fi destul să-i rugăm pe primii care vor apărea să ne ia la bord și să ne ducă la Tribul al Șaselea, cel al lui Wal și Matsi!

Băiatul nu găsi un răspuns. De ce Coralie se dovedea a fi o fată excepțională doar când erau numai ei doi? I-ar fi plăcut să-și savureze mândria în fața altora!

Descoperiră deasupra izvorului, între două stânci, un cotlon destul de larg pentru a-i apăra de vânt și care oferea, în plus, o panoramă superbă spre mare. Se așezară.

— Pot să mă reazăm de tine? Ar fi mai confortabil pentru amândoi...

Fără să-i aștepte răspunsul, Coralie se ghemui la pieptul lui Romaric. Acesta rămase un moment nemișcat, pentru ca, în cele din urmă, s-o cuprindă cu brațele. Ea suspină de plăcere.

— E bine? întrebă el după ce suflă părul întunecat care îi gâdila fața.

Primi ca răspuns un „da” care îl făcu să tremure din cap până-n picioare. Își făcu curaj și depuse pe același păr,

care îi mângâia obrazul, o sărutare pe furiș, pe care ea nu o simți. Apoi, o strânse mai tare în brațe.

Seara se făcu mai răcoare. Își desfăcură păturile, pe care le luaseră de la părinții lui Agathe odată cu proviziile, și se strecurară cu totul sub ele.

— Crezi că Poporul Mării o să poată face ceva pentru Guillemot?

— Nu știu, spuse Coralie. Dar îi detestă pe preoții din Yénibohor care, înainte, le furau copiii. Fără îndoială, vor fi fericiți să ne ajute.

— Totuși, duc o viață foarte ciudată, continuă Romaric, care se simțea extraordinar de vorbăreț. Își petrec timpul pe plute, ocolind Meduzele de Foc din mare și Gommonii de pe coaste!

— Știi, înainte nu erau Gommoni în Lumea Incertă, răspunse Coralie, mușcându-și buzele. Noi suntem cei care i-am gonit la ei! Când Confreria i-a alungat din Ys, la sfârșitul Evului Mediu... Altădată, Poporul Mării trăia în satele de pe coaste, ca pescarii care ne-au găzduit în Insula de Mijloc. Apoi, n-au mai avut de ales: ori trăiau pe mare, ori mureau pe pământ...

— E îngrozitor! înțelese Romaric, devenind dintr-o dată grav. Sunt sigur că nimeni din Ys nu știe că noi suntem răspunzători de această nenorocire!

— La început, am reacționat ca tine. Dar Wal, Paznicul Obiectelor, și Matsi, fiica lui, m-au făcut să văd lucrurile altfel... De fapt, destinul nu le este potrivit: li s-a înfățișat doar foarte limpede și le-a arătat că au de ales între două căi! Alegând-o pe cea mai puțin dificilă, au acceptat să-și privească lumea cu alți ochi. Meduzele de Foc, care stăpânesc marea cu același nume, erau dușmanii lor atunci când erau pescari; acum, ele au devenit protectoarele lor. Gommonii, ținându-i departe de coaste, îi apără de amenințarea celorlalți oameni! Astăzi, nu mai au nevoie să muncească, nu depind de niciun stăpân, vin și pleacă după pofta inimii! Vezi tu, au știut să transforme în libertate ceea ce era la început o constrângere...

Discursul înflăcărat al lui Coralie îl lăsă pe Romaric pe

gânduri. Reperetele lui proveneau din Țara de Ys și era uimit să vadă că prietena lui înțelege atât de bine niște oameni atât de diferiți...

— Ar trebui să facem de pază pe rând, îi sugerează Romaric, în timp ce se înfășură mai bine în pătură. Dacă prietenii tăi vin la noapte, riscăm să-i pierdem!

— Ai dreptate, aprobă ea. Atunci, începi tu...

Romaric strânse mai tare brațele în jurul ei și zâmbi. Gărzile făcute pe meterezele din Bromotul erau totuși mai puțin plăcute decât cele de aici!

20

DRUMUL NEGUSTORILOR

Gontrand și Agathe părăsiră Colinele Cenușii în același timp cu tovarășii lor. O luară imediat în direcția sud-est, spre marea uimire a lui Agathe, pentru că ea crezuse că uriașul Tofann trăia în stepele din Nordul Incert. Gontrand îi explicase că a reflectat mult și că a ajuns la următoarele concluzii: Tofann, așa cum îl știa el, iubea prea mult pericolul și luptele ca să se plictisească trăind prudent în stepă, iar Nordul Incert era, în orice caz, mult prea departe ca să facă drumul numai în șase zile! Băiatul credea că era mai înțelept și mai inteligent s-o ia pe drumul care lega Virdu de Ferghânâ și să îi întrebe pe negustorii pe care îi întâlneau despre mercenarii care puteau semăna cu Tofann...

Agathe n-avu nimic de comentat în legătură cu planul lui Gontrand și meraseră astfel până când, spre seară, întâlneau Drumul Negustorilor.

Nu era, de fapt, decât un drum lat de pământ, pavat din loc în loc, amintire a unor timpuri mai fericite, când era încă întreținut. Făgașurile adânci dovedeau că rămăsese totuși foarte frecventat, din diferite motive: lega Virdu, orașul Omuleților, care extrăgeau din minele lor pietrele prețioase, folosite ca monedă în Lumea Incertă, și Ferghânâ, principalul oraș comercial. Altădată, drumul se întindea până la Djaghatael – astăzi abandonat –, și până la Yâdigâr, actualul punct de atracție pentru cei mai temuți tâlhari de pe acest pământ.

Gontrand și Agathe ochiră un pâlc de copăcei piperniciți, aproape de drum, și se hotărâră să se instaleze acolo, în așteptarea trecerii negustorilor, care ar fi putut să-i pună pe urmele lui Tofann. Când era vorba despre hoți, era suficient ca tinerii să rămână ascunși în spatele copacilor...

— Drumul ăsta m-a terminat!

— Nu ești singura. Credeam că n-o să mai ajungem

niciodată...

— Ciudată e totuși viața, continuă Agathe, întinzând precaută pătura pe pământ. Să-mi fi spus cineva, cu o săptămână înainte, că o să dorm la marginea unui drum pe care colcăie bandiții, în așteptarea unui frumos războinic barbar, alături de un băiat pe care abia îl cunosc!

— Exagerezi, răspunse Gontrand. Ne cunoaștem de ceva vreme! Amintește-ți: ne-am întâlnit pentru prima oară în palatul lui Thunku...

— Mă dezavantaja! îl întrerupse Agathe, amuzată, intrând în jocul lui. Murdară, pusă în lanțuri...

— Poate, dar unii au fost fericiți să ne vadă poposind acolo când nimeni nu se aștepta!

Izbucniră în râs.

— A doua oară, reluă Gontrand, a fost la Dashtikazar, de Samain. Dansam cu o fată pe care am lăsat-o baltă ca să te fugăresc prin landă.

— Regreți?

— Să zicem că... ne-am distrat pe cinste cu Korriganii!

— Tu numești asta distrat? Dacă mă gândesc... au fost momente destul de comice, e adevărat. Când Bertram a încercat să facă o magie, de exemplu: mutra pe care a făcut-o, când și-a dat seama că nu merge!

— Da, și când, sigură pe tine, i-ai dat regelui un răspuns greșit. Ar fi trebuit să te vezi, când ți-ai dat seama că ai spus ceva anapoda!

— Oh, asta n-a fost deloc amuzant!

Râseră încă o dată din toată inima.

Evocarea acestor aventuri trăite în tovărășia lui Guillemot îi făcu să se gândească la prietenul lor prizonier la Yénibohor...

— Sper ca Guillemot să fie în siguranță, suspină Gontrand. Dacă Umbra este cea care l-a răpit, probabil că trăiește momente groaznice! Numai când mă gândesc, și îmi vine să distrug întreg pământul!

— Ai dreptate. Și eu simt același lucru. Este atât de nedrept! Nimeni nu e mai bun ca Guillemot. Nici mai generos. Nici mai dotat. Nici...

— Nu cumva ești îndrăgostită? o ironiză Gontrand.

— Eu? Nu! Ei, da, puțin, acceptă ea în cele din urmă. Dar ce fată n-ar fi îndrăgostită de Guillemot? Atât de delicat și de puternic în același timp, atât de neîndemânatic și de talentat...

— Destul! o opri Gontrand glumind. Bietele lui urechi probabil că-i țiuie!

— Spune, îl taxă dintr-odată Agathe, n-oi fi, cumva, din întâmplare, gelos?

— Eu? Bineînțeles că nu!

— Da, da, văd, conchise Agathe, cu un zâmbet în colțul gurii, alunecând sub pătură. Bine, pe mâine, Gontrand. Vise plăcute!

— Da, mormăi el în loc de răspuns, și ție, nu visa prea mult!

Se culcă și el, dar nu adormi imediat, cu toată oboseala de peste zi. Fetele erau cu adevărat incredibile! Te arătai drăguț, înțelegător, atent și, hodoronc-tronc, ele își imaginau că ești îndrăgostit! Mai mult, Agathe nu era chiar frumoasă. Prea înaltă, prea slabă. Gura prea mare, ochii prea negri, părul prea întunecat. De acord, era inteligentă și avea caracter. Emană și un anume magnetism și avea clasă, trebuia s-o recunoască. Dar asta era tot! Gontrand se strădui să-și alunge gândurile. Greu: ea dormea alături și putea să-i audă respirația regulată la câțiva centimetri de urechea lui. O pasăre de noapte scoase un țipăt. Vântul făcu să foșnească frunzele copacilor de deasupra. Băiatul surâse: notele unei melodii îi veniră în minte...

A doua zi, fură treziți de zgomotul unui convoi care trecea pe drum. Săriră din pături, ieșiră dintre arbori și se grăbiră spre căruța din frunte. Un mercenar Hibrid, amestec de Ork și om, mormăi de surprindere și ridică lancea. O retrase imediat, dându-și seama că sunt niște copii și abordă un aer disprețuitor. Conducătorul, un individ aparent jovial, opri căruța trăgând de hățuri și potolind cei doi boi uriași, galbeni, care erau înhămați.

Gontrand i se adresă în Ska, limba din Lumea Incertă. Îl

întrebă dacă nu cunoștea un războinic care răspundea la numele de Tofann și care, cândva, lucra ca mercenar pentru negustorii din Ferghână.

— Un uriaș originar din stepele din Nord? îi răspunse omul, scărpinându-se în cap. Cu niște dragoni tatuați pe țeastă? Știam unul, care a făcut acum câteva luni un grup de pază chiar pentru drumul ăsta. Conduce douăzeci de oameni, războinici de stepă, ca și el. Grupul lui este cel mai bun de pe piața actuală. Dacă aș fi avut mijloacele necesare, aș fi apelat mai degrabă la ei decât la acești Hibrizi care nu se gândesc decât să se ghideze la fiecare oprire!

— Și unde aș putea întâlni grupul acesta? se interesă vesel Gontrand, care vedea că intuiția lui se dovedea exactă.

— Pe drum, evident! Unde exact, nu știu. Dar, dacă nu ești prea grăbit, te sfătuiesc să aștepți: într-o zi sau alta, va trece în mod obligatoriu pe aici...

Gontrand și Agathe mulțumiră călduros omului pentru informații. Îi smulseră promisiunea să-i spună lui Tofann, dacă îl întâlnea, că un băiat pe nume Gontrand îl căuta și îl aștepta între copacii de la marginea drumului. Apoi se întoarseră la adăpostul copacilor.

— Negustorul are dreptate, spuse Agathe. Nu se știe unde se află prietenul tău. Mergând înaintea lui pe un drum greșit, s-ar putea să-l pierdem... Cel mai bun lucru care poate fi făcut este să nu ne mișcăm și să ne dovedim răbdători!

Gontrand recunoscuse corectitudinea raționamentului. Puteau aștepta: dispuneau de cinci zile, mai puțin una, pentru drumul de întoarcere. Cel mai greu era să-și umple așteptarea cu ceva. Măcar dacă și-ar fi luat chitara cu el!

21

ÎN DRUM SPRE DEȘERTUL VORACE

În prima zi, Ambre și Thomas se îndreptară direct spre sud. Trecură pe lângă Drumul Negustorilor, dar renunțară la el, pentru că se apropia prea mult de Yénibohor. Atunci o tăiară spre sud-est, pentru a evita blestematul de oraș, păstrând direcția spre Deșertul Vorace. Prima noapte fără ceilalți o petrecură în mijlocul câmpului ars, într-o fostă stână.

A doua zi traversară Fluviul Adânc și, mai departe, râul Trist, înainte de a pune piciorul în iarba înaltă a nesfârșitei prerii a Sfinxului cu Două Capete. Aceste două traversări îi costară multe pietre prețioase. Mai întâi, pentru podarul care îi trecu de pe un mal pe celălalt al fluviului, apoi, pentru un om care pescuia în barca lui la malul râului. Ambre și Thomas nu ar fi fost în stare să spună unde dormiseră în noaptea aceea: se prăbușiră de oboseală la poalele unui tufiș mare cu fructe vineții.

A treia zi, zăriră în depărtare întinderea galbenă și scânteietoare a deșertului...

— Uf! Nu-mi pare deloc rău că am ajuns... spuse Thomas aranjându-și sacul pe spate dintr-o ridicătură de șold.

— Și eu sunt obosită, răspunse Ambre, aruncând un ochi pe busolă, instrumentul care îi ajutase să străbată acest traseu sălbatic. Am mers ca nebunii! Dar, asta e, n-am avut de ales: șase zile nu-i mult...

Niciunul, nici celălalt nu erau vorbăreți de felul lor. Schimbaseră puține cuvinte de la plecare. De-a lungul timpului, se mulțumiseră să se privească și să-și zâmbească.

Bertram fiind plecat spre destinația lui misterioasă, Ambre se temuse să rămână singură cu Thomas, un băiat, după părerea ei, impertinent și cam din topor. Dar repede, datorită simplității cu care au rezolvat împreună problemele călătoriei, se stabilise între ei un fel de

complicitate. Fata observase că Thomas avea un caracter integru și deschis și că grosolănia lui ascundea, de fapt, un fel de a fi direct și o mare generozitate. A mai înțeles și că Thomas nu știa să fie singur: avea nevoie de cineva care să-i fie alături, de cineva față de care să-și manifeste devotamentul și prietenia. Era Agathe, era Guillemot. Astăzi era ea. Ambre simți că are o nouă responsabilitate...

— Ce noroc că n-am întâlnit Sfinxul cu Două Capete! exclamă Thomas, scuturându-și claia roșcată.

Apropiindu-se de țintă, simțea nevoia să vorbească. Era felul lui de a se bucura.

— Eh, e mort de multă vreme, spuse Ambre. Ucis de țăranii care erau sătui să-și vadă copiii devorați când se duceau cu cirezile la păscut, în prerie! Guillemot mi-a povestit...

— Spunea și ghicitori sfinxul ăsta? Poate două, pentru că avea două capete!

— Nu știi. Ar trebui întrebați cei pe care i-a mâncat.

Ambre tăcu dintr-odată. Pronunțase fără să vrea numele lui Guillemot și asta fusese destul ca să-i facă rău. Continuară să meargă în tăcere.

— Îți lipsește mult? întrebă Thomas, văzând că fața noii sale prietene se întunecă.

— Cine?

— Ei... Guillemot, cine altcineva?

— Bineînțeles că-mi lipsește, îi mărturisi Ambre după un moment de ezitare. Într-un fel incredibil, că-mi este și greu să-mi explic. Vezi tu, când nu este cu mine, am impresia că nimic nu mai are sare și piper. Este groaznic... Oare și el simte la fel?

— Oh, cu siguranță.

— Ești sigur? De unde știi? Ți-a mărturisit el?

— Nu mi-a spus nimic, încercă neîndemânatic să se justifice Thomas, dar sunt lucruri pe care fetele le văd și băieții nu le văd, și altele pe care băieții le văd și fetele nu le văd. Eu sunt băiat. Și pot să-ți spun că am văzut foarte bine cum te privea Guillemot...

— E foarte drăguț, Thomas, să-mi spui asta, murmură

Ambre emoționată, înainte să cadă într-o visare adâncă.

Puțin mai târziu, ajunseră la marginea Deșertului Vorace. Preria se sfârșea brusc, așa cum pământul se termină în fața mării. Cât vedeai cu ochii, era nisip, nisip mișcător, care părea că așteaptă...

— Brrr! făcu Ambre tremurând. Când te gândești că deșertul ăsta te înghite și te mănâncă dacă ai ghinionul să pui piciorul pe el!

— Ce-o să facem?

— Guillemot mi-a explicat că Oamenii Nisipurilor comunică între ei cu ajutorul fumului.

— Ca indienii din Lumea Reală?

— Da.

— Și știi semnalele Oamenilor Nisipurilor?

— Nu. Dar cred că, dacă zăresc un simplu foc, va fi suficient să-i facă curioși și să-i aducă aici.

Era inutil să se apuce să caute crengi, așa că smulseră iarbă uscată pe care o adunaseră într-o grămadă.

— Este chiar mai bună decât lemnul, declară Ambre mulțumită, scăpărând un chibrit pe prima grămăjoară. Iarba face mai mult fum!

De fapt, iarba arse imediat, scoțând un fum gros, care îi obligă să se dea înapoi.

— Sper că aceia care vor veni să fie chiar Oamenii Nisipurilor, spuse Thomas, și nu Orki sau tâlhari!

— Cu tălpile lor de piatră, Oamenii Nisipurilor sunt singurii în stare să traverseze Deșertul Vorace, îl asigură Ambre. Și apoi, dacă se arată Orkii, o să-i ajuți tu să-și petreacă un sfert de oră de groază, nu?

Aluzia lui Ambre la actul său de vitejie din pădurea din Troil făcu să apară un zâmbet pe buzele băiatului.

— Nu știi, dar sunt sigur că am apărat viețile tuturor!

— Nu m-am îndoit nicio clipă, Thomas...

Se întoarseră și începură să întrețină focul de iarbă uscată.

„Vă implor, lansa încet Ambre în direcția Deșertului Vorace, veniți! Guillemot are nevoie de voi! Și noi avem atât de puțin timp...”

22 TESTOASA-LUME

În mod curios, se părea că Guillemot, de-a lungul orelor, poate chiar al zilelor – noțiunea timpului îi lipsea acum cu desăvârșire! – era mai puțin obosit decât la început, când fusese închis. Totuși, nu mâncase deloc și urciorul de apă era aproape gol.

De fapt, nu mai băuse de multă vreme. Nu-i era sete. O senzație de bine îl invadase de când se aprinsese în interiorul lui *Kenaz*, Grafemul focului care încălzește, *Ingwaz*, Bogatul, care ajută la concentrarea energiilor, și *Laukaz*, fluidul vital. Băiatul era acum sigur: Grafemele îl luaseră în grija și se comportaseră ca niște prezențe autonome și binevoitoare.

Maestrul Qadehar îi spusese, într-o zi, în legătură cu Marele Maestru Charfalaq, că acesta a ajuns la nivelul la care trupul nu mai hrănește magia, ci magia hrănește trupul. Tocmai asta era pe cale să i se întâmple și lui...

Așa că Umbra rămase din nou uimită când pătrunse pentru a patra oară în încăperea întunecoasă.

— Este impresionant... de-a dreptul impresionant... Ar trebui să te zvârcolești de foame și de sete... să te tăvălești pe jos... și să mă implori să pun capăt suferinței tale... în schimb, te găsesc... liniștit și sigur pe tine...

Guillemot nu-i răspunse. Era ascuns în spatele Armurii lui *AEgishjamur* și *Odaia*, încurajat de trosnetele lui *Hagal* și de prezența în piatră a oului cosmic al lui *Mannaz*. *Teiwaz* bloca accesul în spiritul lui pentru orice magie perfidă venită din afară, iar *Ingwaz*, *Kenaz* și *Laukaz* îl mențineau în viață. Umbra nu putea să-l atingă. Și o știa!

— În realitate, băiatul meu... mă exasperezi și, din când în când, mă umpli de încântare... Nu am decât o dorință... aceea de a te distruge... totuși, nu mă pot stăpâni să nu te admir... Mă obligi să caut ce e mai puternic în mine... și te iubesc pentru asta... da, te iubesc...

Umbra se mișcă în jurul peretelui de energie.

— Am căutat în cartea mea de vrăji... un mijloc să te înving... Și am găsit soluția... O soluție veche de când lumea... veche de când lumea...

Atenția lui Guillemot fu atrasă de un obiect ciudat, în apropierea Armurii lui *AEgishjamur*. Se strădui să vadă mai bine. De fapt, erau trei obiecte pe care Umbra le așezase pe pământ: un vultur de lemn, cu aripile ridicate deasupra capului și cu ciocul amenințător, o broască-țestoasă din lut ars, încremenită într-o postură de suferință, și un disc de piatră acoperit de semne imposibil de înțeles. Ucenicul se miră. Ce însemnau toate astea?

— O să te las... cu o nouă prietenă... Aș rămâne cu plăcere, dar... mă tem că n-o să se manifeste la fel în prezența mea...

Umbra rânji și se apropie de ușă. În momentul când părăsi camera, îi aruncă câteva cuvinte, aspre și dure, pe un ton inuman. Instinctiv, Guillemot se întoarse spre obiecte.

Primul care se însufleți fu discul. Era de dimensiunea unei farfurioare și de grosimea unui biscuit. Și tremura. Guillemot închise ochii. Se înșelase încă o dată: nu discul era cel care mișca, ci semnele gravate pe el! Spre marea lui uimire, semnele alunecară pe pământ și înaintară în șir spre Armură, ca furnicile. Țintind peretele magic, semnele-furnici se făcură ghem și începură să-l roadă... Guillemot nu-și credea ochilor. Făcură repede o gaură la baza Armurii, iar vulturul de lemn prinse viață.

Era înalt de vreo cincisprezece centimetri; scoase primul țipăt, întinzând aripile, ca și cum ar fi stat nemișcat de o veșnicie. Se apropie de gaura săpată în Armură de semnele-furnici și trecu de obstacol. Așa cum făcuse și când Umbra forțase prima barieră, Grafemul lui *Hagal* se înconjură cu un halou roșiatic și îl puse pe Guillemot la adăpost cu un al doilea perete de energie. Vulturul de lemn își luă atunci zborul și se strecură pe deasupra. Scoase din nou un țipăt și începu să lovească puternic cu ciocul în vrajă. Guillemot tremură și se ghemui, cu brațele

în jurul genunchilor. Văzu cum protecția magică se crapă și se prăbușește ca un perete de cristal, în zgomot de sticlă spartă. Atunci se trezi țestoasa...

Era de dimensiunea unei țestoase adevărate și era la fel de lentă în mișcări. Mișcă, apoi clipi. Deschise gura și atunci băiatul crezu că o să-și piardă mințile: țestoasa începu să geamă!

— Ahhhh... Mi-e rău, atât de rău! Mulțumesc că m-ai trezit... Ca să împărțim această durere!

Țestoasa își fixă privirea în care se citea o infinită bătrânețe asupra lui Guillemot, care imediat înțelese că n-ar putea face nimic împotriva acestei creaturi. O disperare profundă îi cuprinse inima.

Animalul monstruos se strecură prin gaură sub Armura lui *AEgishjamur* și se apropie de el, încet. Imediat, *Mannaz* îl înveli cu oul protector și îl plasă în grija Puterilor. Broasca se opri. Guillemot se rugă din răspuțeri celor cinci elemente ca ea să nu roadă și nici să nu atace învelișul Grafemului.

— Mi-e rău, Guillemot, atât de rău... Și tu ești bun, atât de bun! M-ai trezit din somnul meu... ca să-mi iei o parte din povară!

Băiatul se simți dintr-odată cuprins de o teamă vecină cu panica. Privi spre țestoasă. Și înțelese, înțelese că animalul era tot atât de bătrân cât lumea, pentru că ERA chiar lumea! Sau măcar sufletul ei. Și că ducea cu ea toate atrocitățile, toate suferințele. Și asta era ce avea de gând să facă: să treacă asupra lui o parte din suferințele ei. Nici cu gândul nu le-ar fi putut suporta. L-ar fi cuprins pe loc nebunia... Urlă.

— Ai dreptate să-ți fie frică... Dar frica nu înseamnă nimic, în comparație cu unele lucruri. O să ai vreme să-ți dai seama... o grămadă de vreme!

Broasca-țestoasă de pământ nu încercă să treacă prin oul stelar. Se mulțumi să închidă ochii. Imediat, Guillemot simți cum ceva încerca să-și facă loc în mintea lui. *Teiwaz* încerca să se opună intruziunii, dar bătu grăbit în retragere: era peste puterile lui.

Atunci, alte două Grafeme îi săriră în ajutor, din străfundurile ființei sale.

Primul era *Ansuz*, Fermentul și Apa, care alunga teama de moarte și deschidea ultimele resurse interioare. Al doilea era *Ehwo*, Calul și Gemenii, vehiculul spiritual.

Ansuz începu prin a alunga teama din stomacul și din inima băiatului. Apoi, sub stăpânirea plăcută, dar fermă a Grafemului, Guillemot căzu în starea de extaz pe care Vrăjitorii o numesc *Odhr*, fără ca totuși cineva, până atunci, să o fi cunoscut cu adevărat.

În fine, cum țestoasa insista cu încăpățănare, pentru ca *Odhr* de care era cuprins Guillemot să nu fie supus altor asalturi, *Ehwo* se agăță cu delicatețe de mintea băiatului și îl aduse în regiunile sufletului unde nimeni, nici chiar Puterile nu au acces.

Țestoasa gemu și mai tare. Îl privi cu o durere imensă pe Guillemot, care adoptase în mod firesc poziția lotusului cu ochii larg deschiși fixați pe tavan.

— E dus... Ești dus, băiatul meu! Chiar dacă ești aici... chiar dacă, aparent, ești aici!

Animalul de lut făcu cale-ntoarsă, cu mersul lui încet, urmat de vulturul de lemn și de semnele-furnici, care se întoarseră din nou la discul de piatră, unde se aranjară în formă de spirală.

Se făcuseră din nou stană de piatră în locul unde le lăsase Umbra. Vulturul era cu capul ascuns sub o aripă. Broasca se ascunsese în carapace.

În oul lui *Mannaz*, în spatele protecțiilor rupte și sparte ale lui *AEgishjamur* și *Hagal*, Guillemot stătea la fel de imobil precum cele trei obiecte.

23

ÎN JURUL FOCULUI

Tofann se afla pe culmile încântării. Era limpede, Gontrand cânta dumnezeiesc de bine! Iar melodiile plăcute pe care le interpreta la țitera unuia dintre războinici îl purtau pe uriaș în Țara de Ys, pe care n-o cunoștea, dar despre care ghicea o sumedenie de lucruri datorită notelor pe care le auzea. Cât despre bărbații cu cicatrice și tatuaje, care îl acompaniau pe Gontrand bătând din palmele lor groase, aceștia surâdeau atât de larg, încât atmosfera era chiar una de sărbătoare!

Întâlnirea dintre tânărul muzician și prietenul său Tofann se petrecuse pe Drumul Negustorilor, în dimineața celei de a treia zile.

Până atunci, Gontrand și Agathe își amăgiseră timpul pălăvrăgind și jucând șah pe o tablă desenată pe pământ, cu pietre și bețișoare în loc de figurine, supraveghind în același timp drumul.

Așa cum li se spusese, Gontrand observase în cele din urmă deasupra unui car bogat încărcat, care înainta leneș, silueta familiară a războinicului stepelor. Scosese un strigăt și se aruncase în întâmpinarea lui, făcând gesturi largi de bucurie, spre uimirea lui Tofann, căruia îi venea greu să-și creadă ochilor, și spre dezaprobarea lui Agathe, care începea să aprecieze tot mai mult relația ei între patru ochi cu Gontrand.

Uriașul îl prinse pe băiat în brațe, strângându-l să-l sufocă. Cei douăzeci de războinici din Nord, care alcătuiau garda convoiului, se regrupară în jurul șefului lor pentru a lua parte la bucuria lui, trăgându-i lui Gontrand ghionturi zdravene de bucurie.

Agathe se apropie timid, impresionată de acești războinici cu fețe de haiduci, îmbrăcați în piele ghintuită cu metal, care aveau corpul acoperit de tatuaje sălbatice.

O sabie enormă era agățată în spate. Tofann, mai ales, îi impuse respect cu talia lui de uriaș, cu ochii cenușii, cu fața brăzdată, cu craniul tatuat cu dragoni și cu vocea lui profundă. Prezența tinerei fete îi aduse lui Gontrand câteva glume din partea lui Tofann, dar Agathe, regăsindu-și îndrăzneala și ironia, fu repede acceptată în mijlocul râsetelor și al exclamațiilor vesele.

— O să te ajut, spuse Tofann, după ce Gontrand îi explica motivele prezenței lui în Lumea Incertă, pe marginea Drumului Negustorilor. Ca și tovarășii mei, fără îndoială, dar trebuie să vorbesc cu ei și să hotărască singuri: sunt oameni liberi, care au intrat de bunăvoie în serviciul meu, ca să facem un grup de strajă pentru drum. Nu sunt servitori! Dar, înainte, trebuie să-i conducem pe negustori, care ne-au plătit pentru asta, până la destinația lor. Așteaptă-mă aici, în tufa aceasta: când o să terminăm, o să vin la tine...

Tofann se ținu de cuvânt. Se prezentă a doua zi, seara, în fața lui Gontrand și toți războinicii lui îl însoțeau.

Gontrand și Agathe ajunseră primii, la mijlocul celei de a cincea zile, pe Colinele Cenușii, unde își dăduseră întâlnire.

— Ah, muzicianule, îi scăpă lui Tofann la sfârșitul unei balade cântate de Gontrand, cât mi-ai lipsit! În lumea asta, n-am mai găsit pe nimeni atât de talentat ca tine!

— Vezi, Gontrand, îl ironiză Agathe, o carieră internațională ți se deschide în față!

— Bate-ți joc, râzi, răspunse băiatul. Așteaptă puțin și las' că vezi tu. Prieteni, anunță el adresându-se în Ska războinicilor, acum, cea care o să vă cânte o arie o să fie dulcea Agathe!

— Ești nebun? se răzvrăti fata, în șoaptă, făcând ochii mari. În viața mea n-am...

— Ar trebui să dai drumu' la cântecel, o întrerupse Gontrand. Oamenilor stepei nu le place să aștepte. Și încă un sfat: sunt melomani. Dacă vei cânta fals, riști să treci printr-un moment neplăcut...

Agathe îl studie atent, dar nu putu să-și dea seama dacă

glumește sau nu. Cu inima plină de îndoială, se hotărî să-i facă pe plac.

Oricum, nu fugise niciodată din fața unei încercări!

Îi ceru lui Gontrand să fie amabil și s-o acompanieze la țiteră, își dresе vocea, apoi începu un cântec trist și melancolic, bine cunoscut în Țara de Ys.

— *Mama și fiica prin pădure mergeau. Iar fata se puse pe jelit; ce-i, Marguerite? Ziua sunt fată și noaptea albă căprioară...*

Vocea lui Agathe, puțin gravă, era limpede și pătrunzătoare, iar Gontrand fu plăcut surprins. Hotărât, fata asta era surprinzătoare! La sfârșitul cântecului, oamenii stepei aplaudară cu entuziasm.

Nu fuseseră singurii.

— Bravo, Agathe!

— Da, a fost nemaipomenit!

Toți se întoarseră în același timp spre cei care răsăriră din umbră.

— Romaric! Coralie!

Gontrand, abandonând țitera pe pământ, se grăbi să le iasă înainte prietenilor săi.

Deasupra izvorului care se vărsa în mare, adăpostiți de vânt între stânci, Romaric și Coralie așteptară multă vreme venirea unuia dintre Triburile Poporului Mării, în căutare de apă dulce. În cele din urmă, apăruseră plutele Tribului al Patrulea și se apropiaseră de țărm, după două zile de așteptare, care lor li se păruseră mai puțin de două ore, atât de multe avuseseră să-și spună. Poporul Mării fusese atât de tăcut, încât fuseseră la un pas să-i piardă, fără să-i vadă. Din fericire, un strigăt de copil le atrăsese atenția și îi scosese din adăpostul lor, până deasupra izvorului, de unde descoperiră plutele mari.

Coralie, cu mâinile pâlnie, se adresase senină bărbaților și femeilor, care rămăseseră cu gura căscată când îi văzuseră apărând deasupra capetelor lor. Din fericire, episodul șederii tinerei fete străine alături de Wal și de Matsi făcuse înconjurul Triburilor, și zâmbetele

binevoitoare luaseră imediat locul expresiei de surpriză și de teamă de pe fețele lor.

Toți aveau trupurile aproape goale și bronzate, părul decolorat de soare și de sare; o membrană albă de pe ochi, care le dădea un aspect sticlos, le permitea să vadă pe sub apă.

Ghidul plutelor, cel care avea responsabilitatea de a conduce Tribul pe Marea Meduzelor de Foc, în mijlocul curenților și al Meduzelor, îl informase că Tribul al Șaselea se afla departe de acel loc. Coralie întrebase dacă era posibil să-i transmită un mesaj lui Wal. Timpul trecea repede și nu se mai punea problema să fie conduși până la el... I se răspunsese că, imediat ce vor umple butoaiile, Tribul al Patrulea își va face o datorie din a pleca în căutarea lui, pentru a-i transmite mesajul ei. Ea le explicase situația, și Romaric le sugerase că, dacă Tribul al Șaselea accepta să le vină în ajutor, se puteau îndrepta direct spre unul dintre golfulețele care se deschideau la poalele Colinelor Cenușii, care coborau până în mare. De fapt, acolo era locul unde tinerii își dăduseră întâlnire cu prietenii lor...

Romaric și Coralie își dăduseră seama că Poporul Mării era tulburat de poveștile lor în legătură cu Yénibohor, cu preoții și cu Guillemot. Ghidul Tribului le promisese că va face orice efort pentru a transmite mesajul lor. Apoi, constatând că nu puteau face nimic în plus, Coralie și Romaric hotărâseră să pornească la drum spre Colinele Cenușii, fără să se grăbească...

— Două zile întregi ca să ajungeți aici de la izvor, îi spuse Gontrand lui Romaric, făcându-i cu ochiul. Trebuie să fiți grozav de obosiți!

— Ne-a luat ceva timp, e adevărat, răspunse el cu un zâmbet stânjenit. Dar am plecat repede la drum, și Coralie s-a gândit că e mai bine să ne păstrăm forțele pentru întoarcere, ținând cont de ce ne așteaptă...

— Nu te justifica, Romaric, spuse Coralie măsurându-l pe Gontrand.

— Mai întâi să ne explice domnul zâmbetul nerod și încântat pe care îl arbora când cânta Agathe!

— Oh! Oh! interveni Tofann râzând. Chiar și oamenii stepei socotesc că până la Ferghânâ e un drum de o zi!

Gontrand își onoră prietenul cu un zâmbet recunoscător, iar Coralie luă mâna uriașului cu un gest afectuos. Se întâlni cu ceilalți în jurul focului. Se făcură prezentările, se schimbă păreri și veghea își reluă aerul festiv. Tofann scoase din bagajul lui o tobă de piele întinsă pe un cerc de lemn și războinicii intonară un cântec aprig și sălbatic, care evoca asprimea și frumusețea stepei lor natale.

24 COLINELE CENUȘII

În luminișul din Pădurea Spânzuraților, Qadwan continua să vegheze lângă jarul roșu al focului.

Soarele se ridica încet și făcea să se destrame fuioarele de ceață agățate de copaci.

Yorwan și Gérald apărură, în cele din urmă, însoțiți de un personaj misterios, înfășurat într-o piele de urs.

Bătrânul Vrajitor, fericit că putea să-și deznoade în sfârșit membrele anchilozate, îl îmbrățișă frățeste pe Gérald și făcu un semn de bun venit siluetei rămase la distanță.

— Ne-am descurcat bine, anunță Gérald pe un ton satisfăcut. Șeful Societății Urșilor a acceptat să ne ajute!

Qadwan întoarse o privire nedumerită spre personajul care rămăsese în umbră.

— Să ne apropiem de foc, propuse bătrânul Vrajitor, adresându-se direct acestuia: în zori, întotdeauna se face mai frig! Și apoi, o să fie mai ușor să discutăm și să ne cunoaștem!

— De fapt, e o idee foarte bună, recunosc invitatul misterios, cu o voce plăcută și fermă în același timp.

Se apropie și-și scoase de pe cap căpățâna de urs care îl acoperea. Gestul eliberă un păr lung și descoperi o față frumoasă de femeie, luminată de ochi mari, verzi.

— Qadwan, îi spuse Gérald prietenului său înmărmurit, ți-o prezint pe Kushumai, Vânătoarea, șefa Societății Urșilor și a rezistenței împotriva Yénibohorului...

Acum, se aflau în plină zi, dar frigul era la fel de ascuțit. Yorwan, drapat în mantia lui largă și roșie, părea îngrijorat.

— Ceva nu e în regulă?

— Simt o prezență.

— O prezență... ce fel de prezență? se neliniști Gérald.

Preoți, Orki? Umbra?

— Nu, nu, nimic din toate acestea, îl asigură Yorwan.

— Să fie vorba despre întăririle pe care le așteptăm? Întrebă Kushumai, apropiindu-se.

— Nu. Este doar ceva care mă neliniștește! O să lansez o vrajă de cercetare, pentru a-i localiza pe oamenii Urșilor, care întârzie să vină. În ce privește întăririle, o vrajă mi-a indicat prezența unui mic grup, ciudat și amestecat, foarte aproape...

— Poți să stabilești unde se află grupul?

— Da. Se află... pe coline, care sunt la est de Pădurea Spânzuraților.

— Bine, să mergem, spuse simplu Vânătoarea, strângând sabia în jurul taliei. Dacă este o amenințare, trebuie să ne asigurăm. Și apoi, în așteptarea oamenilor, mișcându-ne, ne încălzim!

— Așadar, Romaric? Vezi ceva?

— Absolut nimic! Totuși, se vede până departe de pe coline! Dacă Bertram și Ambre ar urca, i-aș vedea imediat!

— Sper că nu li s-a întâmplat nimic, murmură cu îngrijorare Coralie.

— Hai, spuse Romaric cu voce blândă, luând-o pe fată în brațe. Am trecut prin atâtea! Nu văd de ce, de data asta, să fie altfel... O să vezi, sora ta va fi în curând aici, la fel și marele idiot care este Bertram!

Coralie se strădui să zâmbească și își lăsă capul pe pieptul prietenului său. Gontrand se apropie de ei.

— Îmi pare rău că întrerup un moment atât de romantic, dar Tofann ne-a anunțat că niște indivizi se apropie de tabăra noastră.

Îi invită să-l urmeze și le făcu semn să se grăbească. O întâlniră pe Agathe care, întinsă pe pământ în tovărășia războinicilor stepelor, urmărea din priviri cum cei patru indivizi se apropiau de coline. Unul dintre ei era o femeie împopoțonată cu o blană de urs, celălalt purta o ciudată mantie roșie, iar ultimii doi erau îmbrăcați... ca Vrajitori din Țara de Ys!

— Gérald! Este Gérald! exclamă bucuroasă Coralie.

— Totul este în regulă, Tofann, spuse Gontrand uriașului care îl privi întrebător. Sunt de-ai noștri!

Apoi se ridică, imitat și de prietenii lui, și făcu gesturi largi în direcția micului grup care urca dealul.

Gérald crezu că este victima unui miraj. Totuși, nu era cald și nu se afla în deșert! Dar cum se explica faptul că i se părea că-i vede pe Gontrand, Romaric și pe Coralie, agitându-se acolo, sus, în fața ochilor lui, câtă vreme îi lăsase în Țara de Ys, sub paza lui Bertram? Și apoi, dacă erau adevărați, cine erau zdrahonii cu aer sălbatic care îi însoțeau?

— Uhu! Gérald! Suntem noi! Suntem aici!

Nu, nu era un miraj. Vrăjitorul rămase cu gura căscată...

Spre deosebire de primirea pe care Kushumaï, fericită de aceste întăriri neașteptate, i-o rezervase lui Tofann și oamenilor lui, cea pe care Gérald le-o făcu lui Gontrand, Romaric, Coralie și prietenei lor, Agathe, nu fu foarte călduroasă! Mai ales atunci când Vrăjitorul află că Bertram, Ambre și un alt băiat, Thomas, plecaseră să caute prieteni în Lumea Incertă și nu dăduseră în niciun fel de știre...

Gérald, roșu de furie, le aduse la cunoștință că, de acum înainte, era în interesul lor să se conformeze fără crâcnire tuturor ordinelor care le vor fi date.

— Să fim fericiți că n-a vrut să ne trimită înapoi în Ys, mormăi Agathe.

— Poate ar fi fost mai bine, îi scăpă lui Romaric. Iată-ne din nou copilași cumiști, trimiși la locul lor, după ce au fost dojeniți!

— Ați văzut? continuă Coralie. Niciun mulțumesc, niciun cuvânt de recunoștință pentru eforturile noastre! Când, totuși, i-am adus lui Gérald războinicii din Nord! Și apoi, vor sosi cei din Poporul Mării și Oamenii Nisipurilor și...

— Răbdare! o întrerupse Romaric. Cu prima ocazie, preluăm inițiativa!

— Sunt cu totul de acord, aprobă Gontrand, la fel de jignit ca și ceilalți. Dar o să vină și vremea asta?

— Dacă n-o să vină, o s-o provocăm!

În timp ce Gérald îi certa zdravăn pe tinerii din Ys pe Colinele Cenușii, la Yénibohor, Urien de Troil plânga cu lacrimi fierbinți.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră Comandorul.

— Valentin, spuse Qadehar cu voce stinsă. A murit... îmi pare rău, n-am putut face nimic. Magia mea este complet blocată.

Vestea fu primită cu o liniște îndurerată, întreruptă de hohotele lui Urien. De la un capăt la altul al aripii închisorii unde erau închiși Cavalerii, un cântec se înălță din o sută douăzeci de piepturi. Un cântec trist, care aducea un omagiu camaradului căzut în luptă, un camarad pe care tovarășii lui nu-l vor uita niciodată...

Urien se prăbuși peste corpul neînsuflețit al celui care fusese fratele lui de arme. Respectându-i durerea, Cavalerii aflați în celulă se așezară ceva mai departe. Qadehar își rezemă capul de o piatră udă din zid și suspină. Ce nebunie! Ce haos... Mai mult decât înfrângerea, era sentimentul umilitor că trebuia să se supună evenimentelor care îi umpleau de mânie inima. De câtă vreme îi scăpase situația de sub control? De la atacul de la Djaghatael, unde văzuse murind, unul după altul, prietenii Vrăjitori? Poate înainte. De fapt, de când Guillemot avusese revelația propriilor puteri magice... O mulțime de lucruri pe care le considera de neclintit se prăbușiseră atunci, așa cum un obiect, despre care se crede că este bine ținut în mâini, se transformă brusc în fum. Invincibila Confrerie tocmai suportase o înfrângere dură, Guilda fusese coruptă de Umbră, Valentin murise fără ca el să poată face nimic. Și Guillemot? La gândul că, în acel moment, cineva îi putea face rău, Qadehar, pentru prima oară de multă vreme, simți cum urcă ura în el. În vârtoarea incertitudinilor care îl tulburau pe Vrăjitor, afecțiunea pe care o purta băiatului era de nezdruincinat... O să-l salveze. Chiar de-ar fi ca pentru asta să meargă în infern și să-l sfideze pe însuși Bohor! Își făcu promisiunea

și își recăpătă, oarecum, seninătatea.

25 ÎNGRIJORĂRI

Kushumăi luă hotărârea să pună bazele contraatacului pornind de la Colinele Cenușii, ceva mai bine situate și mai ușor de apărat decât Pădurea Spânzuraților.

Femeia-Vânător, sub atenta supraveghere a lui Gérald, care se simțea foarte stânjenit în pielea șefului, avea comanda în privința operațiunilor. De când aflaseră că era femeie, războinicii stepelor îi dovediseră un respect imediat, amestecat cu un fel de teamă. În ceea ce-i privește pe Romaric, Gontrand și Agathe, cu tot resentimentul lor împotriva acestor adulți nerecunoscători, ei o studiară mai întâi pe femeia în blană de urs cu priviri curioase, apoi, după ce Qadwan le dezvălui identitatea ei, cu admirație.

— Această femeie, le destăinuise bătrânul Vrăjitor, este șeful Urșilor, o societate secretă căreia îi aparține Seniorul Sha însuși. O societate legată de *Cartea Stelelor*, însărcinată să protejeze cele Trei Lumi de folosirea acesteia în scopuri malefice care ar fi putut face...

Bineînțeles că Agathe și Coralie făcură imediat pentru prietenii lor remarca, nu fără un accent de ironie, că această organizație, atât de importantă, era condusă de o femeie...

Curiozitatea le fu imediat atrasă de misteriosul bărbat cu mantie roșie, acest Senior Sha, căruia i se mai zicea și Yorwan, despre care Guillemot le spusese doar câteva cuvinte. De la el nu smulseră decât niște zâmbete distante.

De fapt, Yorwan era preocupat de asaltul asupra Yénibohorului și îi expuse lui Kushumăi planul lui de atac.

— Să așteptăm mai întâi să vedem ce întăriri ne aduc oamenii mei! obiectă tânăra femeie.

— Chiar și tu ai un aer îngrijorat, remarcă Yorwan. Crezi că nu vom fi în stare să luăm cu asalt acest blestemat de oraș?

— Știi, Senior Sha, răspunse Kushumaï, încruntându-se, Societatea Urșilor a visat întotdeauna să pună capăt manevrelor și intrigilor oamenilor din Yénibohor! De ce crezi că n-am făcut-o? Pentru că sunt puternici, foarte puternici! Bogăția lor le-a permis întotdeauna să cumpere serviciile acestui mizerabil Thunku și ale Orkilor. Și apoi, mai sunt și preoții și misteriosul lor Mare Maestru, care pare de temut...

— Dar nici noi nu suntem lipsiți de atuuri, spuse Yorwan. Avem simpatia întregii Lumi Incerte, exasperată de teroarea pe care au instaurat-o preoții! Armata noastră va fi numeroasă, nu există nicio îndoială că așa va fi.

— Poate, recunosc Kushumaï. Dar va face față? Nu uita că două sute de Cavaleri din Ys n-au rezistat prea multă vreme în fața Orkilor lui Thunku! Și sunt considerați printre cei mai buni luptători din cele Trei Lumi!

— S-au aruncat cu capul înainte într-o capcană, fără să aibă măcar grijă să se gândească la un plan de atac, suspină Vrajitorul în mantie roșie. De data aceasta, va fi altfel.

— Bine, să presupunem că o să facem față mercenarilor din oraș, dar cum ne vom lupta împotriva preoților? Nu vom fi decât tu, Gérald și cu mine, poate și bătrânul Qadwan, care se târâie de ici-colo, pentru a ne opune! Nu pun la îndoială calitățile magiei tale, Senior Sha, nici pe cele ale lui Gérald, dar, chiar puse cap la cap, nu vom putea fi prea puternici în fața acestor preoți!

— Asta te neliniștește, pricepu dintr-odată Yorwan: ineficiența mijloacelor noastre magice...

Șeful Urșilor nu răspunse și se mulțumi să aprobe cu un semn din cap.

Instalară tabăra permanentă într-o vale apărută, în apropierea unei înălțimi de unde puteau observa câmpia, marea și, în depărtare, orașul Yénibohor.

Războinicii stepelor, asemănători unor fiare, se răspândiră de jur împrejur pentru a asigura o pază discretă și eficientă.

Cei patru tineri îi lăsară pe Kushumaï și pe cei trei

Vrăjitori să discute despre șansele lor de succes și se așezară mai departe de ei.

— Mă întreb ce face sora mea. De ce nu este încă aici?

— Coralie... drumul este lung până în Deșertul Vorace, încercă încă o dată s-o liniștească Romaric. Lasă-i timp să se întoarcă!

— Romaric are dreptate, spuse Gontrand. Mai mult, Bertram este cel care ar trebui să ne îngrijoreze! Ați înțeles unde s-a dus?

— Nu, și eu sunt la fel de îngrijorată, aprobă Agathe. Bertram avea acel surâs idiot, de dincolo de catastrofele al căror secret îl știe numai el...

— Ar fi trebuit să nu-l lăsăm niciodată să plece, spuse Coralie.

— Eh... să-i acordăm încredere, propuse Romaric. Ne-a dovedit cu vârf și îndesat că este în stare și de bine, și de rău!

— Să sperăm că de data aceasta va fi bine! exclamă Gontrand cu un suspin.

Un nor de praf ridicat în câmpie anunță sosirea unui grup numeros. Toată lumea intră imediat în alertă.

— Se vine dinspre est, spuse Gérald cu mâinile puse deasupra ochilor ca să nu-l orbească soarele.

— Nu, din sud, rectifică Maestrul Qadwan.

De fapt, două trupe înaintau în direcția Colinelor Cenușii.

— Să fie oamenii din Yénibohor? se îngrijoră Gérald.

— Yénibohor este la est, răspunse Kushumaï. Nu, cred că sunt întăririle aduse de Urși. Seniorul Sha i-a prevenit mental în legătură cu schimbarea locului nostru de întâlnire.

Într-adevăr, trupele care se apropiau, deși amestecate, nu păreau nici Orki, nici preoți, ci oameni înarmați, echipați cu săbii, lănci și arcuri, topoare, coase și bâte...

— Cât de mulți sunt? se miră Qadwan.

— Greu de spus... Poate o mie, îi răspunse Yorwan.

Kushumaï merse în întâmpinarea oamenilor înarmați. Aceștia o salutară cu respect.

— Dar... exclamă Gontrand remarcând în mulțime un individ. Îl cunosc pe blondul înalt din mijlocul oamenilor roșcovani! Este lutierul care mi-a vândut o țiteră, într-o zi, într-un oraș din Est!

Se apropie de bărbat. Acesta nu îl recunoscuse imediat. Dar, pentru că Gontrand se prezentă, îi strânse mâna cu căldură.

— Așadar, sunteți membru al Urșilor? îl întreabă Gontrand.

— Nu uita ce i-am spus într-o zi, în magazinul meu, unui băiat deghezizat în Omuleț de Virdu: fiecare are dreptul să aibă secretele lui!

Amintindu-și de întâlnirea lor, începură să râdă.

Alte surprize de același fel îi așteptau pe tinerii din Ys. Printre curajoșii țărani din Est și oamenii în armură, care purtau pe cap un craniu de animal sălbatic și despre care se spunea că sunt garda personală a lui Kushumaï, vreo sută de briganzi, mulți cu fețele aspre și desfigurate de lovituri, împărțeau palme zdravene pe spinarea tovarășilor lor de aventuri. Gontrand îl recunoscuse pe tânărul brigand, Arcașul, care îl înfruntase pe Tofann în timpul ambuscadei pe care el și camarazii lui o provocaseră pe drumul spre Yâdigâr. Tofann își cruțase adversarul, mulțumindu-se să-l rănească. Regăsirea dintre Tofann și Arcaș fusese, de altfel, prietenească, primul amintindu-și de curajul brigandului, iar al doilea de generozitatea războinicului care îl lăsase în viață.

Alături de Arcaș se afla un băiat care îi privea cu ochi rotunzi, ca și cum tocmai i-ar fi căzut cerul în cap...

— Tu! izbucni bucuroasă Coralie, care îl recunoscuse pe tânărul paj, prizonier în același timp cu ea în celulele lui Thunku, la Yâdigâr.

Se grăbiră spre prietenii lor, nevenindu-le să creadă, și îi traseră deoparte. Pe măsură ce ajungeau pe coline, oamenii Urșilor își povesteau aventurile. Astfel, aflară că Toti era fratele Arcașului și că amândoi, unul aflat printre briganzi, celălalt infiltrat în palatul lui Thunku, erau informatori ai Societății Urșilor. În ceea ce-l privește pe

Toti, care se înfiora și aplauda la aflarea faptelor de vitejie ale lui Guillemot în palatul Comandantului Thunku, a cărui prăbușire rămăsese un mister, nu mai înceta să se bucure că-și regăsește prietenii astfel. Doar absența Ucenicului Vrăjitor și a lui Ambre arunca o umbră asupra scenei.

— Oh, e adevărat, nici nu știți cât sunt de mulțumit! Chiar mi-a fost frică să nu mă pomenesc complet singur printre brute și soldați, ca ultima oară, în închisoarea palatului!

— Linștește-te, răspunse prietenos Romaric. Suntem aici și suntem împreună. Și îți promit că n-o să ne plictisim deloc zilele astea, cum nu ne-am plictisit nici în Yâdigâr!

La căderea serii, aproape o mie de oameni hotărâți să învingă armatele din Yénibohor își așezaseră tabăra pe Colinele Cenușii. Nu mai lipseau decât Bertram, Ambre și Thomas...

26

CONSILIU DE RĂZBOI

— Coralie, hei, Coralie...

Qadwan o scutură ușor pe fata care dormea alături de prietenii ei, ghemuită sub pătură. Micul grup se retrăsese cuminte într-un colț al văii, când focul taberei se aprinsese și când oamenii începuseră să râdă, să cânte și să discute...

— Ce s-a întâmplat? mormăi ea abia ridicând pleoapele.

— Te caută cineva, o persoană care vrea cu orice preț să te vadă.

Coralie, cu părul zburlit și clipind nedumerită, reuși să se trezească de-a binelea. Abia se lumina de ziuă printre norii care acopereau cerul. Se îmbracă repede, se ridică și, după ce aruncă o privire plină de invidie asupra tovarășilor ei încă adormiți, îl urmă pe bătrânul Vrajitor.

Qadwan o conduse până în vârful colinei, unde Kushumăi își avea instalat statul-major. Gérald se afla alături de tânăra femeie, în mantia întunecată a Guildei, ca și Yorwan, drapat în mantia de Senior Sha, Tofann, în haine de piele și plin de ținte. Femeia-Vânător din Violetul Irtych purta o armură ușoară, Lutierul era îmbrăcat în pânza groasă a țăranilor din Est, iar Arcașul, îmbrăcat cu haine pestrițe, luate de la victimele căzute în luptă. Toți șapte se aflau față în față cu o siluetă micuță, care nu părea deloc intimidată de cei din jur și care se aruncă în brațele lui Coralie de cum o văzu.

— Coralie! Coralie!

— Matsi? Dar... dar... bâigui ea, strângând în brațe fetița cu părul și ochii albi.

— Oamenii din Tribul al Patrulea ne-au transmis mesajul tău, explică Matsi mângâind cu încântare fața singurei prietene adevărate pe care o avusese vreodată.

— Vrei să spui că tribul a venit să ne ajute? Oh, este minunat!

— Nu tribul meu, nu, o corectă ea. Tata a reușit să convoace toate cele Treizeci de Triburi pentru o adunare extraordinară. Știi, noi nu-i iubim deloc pe preoții din Yénibohor. Multă vreme au răpit copiii Poporului Mării, atunci când ajungeau pe coaste...

— Știu, tatăl tău mi-a povestit. Și atunci?

— Atunci, spuse calm Matsi, poporul meu a hotărât să trimită o sută dintre cei mai curajoși oameni să vă ajute împotriva Yénibohorului. Sunt jos, în golf, pe plutele tatălui meu... Eu am insistat să-i însoțesc. Mi-era prea dor să te revăd!

— Se poate ca ajutorul poporului tău să fie esențial, fetiço, interveni Kushumaï, trecându-și degetele prin ciudatul ei păr alb. O să mă duc personal să le mulțumesc și să le vorbesc Oamenilor Mării! Până atunci, du-te și spune-le să aștepte și, mai ales, să rămână pe loc: încă n-am terminat de pus la punct planul de atac.

Matsi aprobă. Făcu semn cu mâna și îi spuse lui Coralie, legănându-se pe picioarele goale:

— Pe curând, Coralie! Pe curând!

— Așteaptă-mă, Matsi, se răzgândi fata. Vin cu tine!

— Fii atentă! nu se putu împiedica Qadwan să-i strige, văzând-o dispărând după coline.

Kushumaï se întoarse spre șefii armatei sale. Ochii ei verzi străluceau.

— N-am rezolvat încă problema puterilor magice ale preoților. Dar acum știu cum o să facem să intrăm în oraș.

— Îi vezi? îi șopti Gontrand lui Romaric, care se cățăraseră prin iarbă, cât mai aproape de locul în care Kushumaï expunea statului-major planul său de atac.

— Nu, răspunse el pe același ton. Dar îi aud! Șșt, acum, liniște!

Când se treziră, Agathe, Gontrand, Romaric și Toti aflară de sosirea Oamenilor Mării, cu care Coralie se grăbise să se întâlnească. Încercară să se amestece cât mai discret posibil în adunarea de pe colină, dar fură cu fermitate respinși. Dacă Kushumaï avusese delicatețea să le

multumească pentru entuziasmul și bunăvoința lor, Yorwan îi sfătuie „să meargă să se joace ceva mai departe”.

Mai ales asta provocă furia micului grup. Acești adulți erau absolut incorigibili! Ei, care aveau experiența Lumii Incerte, care ieșiseră întotdeauna din cele mai dificile situații, ei, care avuseseră ideea convocării sălbaticilor războinici ai stepelor și a devotatului Popor al Mării, ei erau cei cărora li se cerea politicos „să-i lase pe oamenii mari să-și vadă de treabă și să meargă să se joace mai departe”. Ce nedreptate! Câtă nerecunoștință! O să le placă ce-o să vadă...

Culcat în iarbă, făcându-se cât mai mic cu putință, Romaric își încorda auzul, în speranța că va surprinde ce se punea la cale. Kushumaï arăta cu o nuia pe un desen făcut pe pământ un punct pe care, bineînțeles, el nu putea să-l vadă.

— Odată porțile deschise, spunea ea, trebuie ajuns cu orice preț la turnul acesta. Acolo trăiește Marele Maestru din Yénibohor, acolo este, fără nicio îndoială, ținut prizonier Guillemot.

— Și, după tine, unde sunt închiși Cavalerii care au supraviețuit primului atac? se neliniște Gérald.

— Cu siguranță că aici, răspunse Kushumaï, ar  t  nd un alt loc pe desen, în celulele subterane ale ora  ului. Avem tot interesul să ne folosim de bătălia generală, pentru a încerca să-i eliberăm. Cavalerii supravie  uitori reprezintă o for   în plus, deloc de neglijat.

—   i preo  ii?   ntreb   Yorwan. Cum facem cu ei?

— N-am nicio idee, recunoscă Kushumaï. Dar cerceta  ii au reperat opt sute de Orki   i o sută optzeci de preo  i.   n ceea ce ne privește, noi suntem mai mul  i de o mie, dar   tim că e greu să faci fa   mon  trilor!   i mă tem că trei Vrăjitori   i o Vrăjitoare nu sunt suficien  i să   ving   puterea malefică a preoților...

Propunerile   efului Urșilor   i coplesir  .

Tofann reac  ione   primul:

— Să ne luptăm plini de curaj! Bătăliile   i jertfele contribuie la bunul mers al Lumii Incerte!

— Împărtăşesc modul vostru de a vedea lucrurile, prieteni din stepe, aprobă Femeia-Vânător. Moartea nu este decât o etapă în dansul etern al elementelor!

— Oh, ce frumos sună toate acestea! rânji Arcaşul, a cărui faţă era brăzdată de o cicatrice adâncă. Eu sunt de acord să mă lupt, dar nu vreau să mă sinucid! Ar fi mai bine să găsim o soluţie prin care să-i nimicim pe preoţii-vrăjitori.

— Arcaşul are dreptate, spuse Lutierul. Oamenii din Est sunt curajoşi şi, pentru a trăi liberi pe pământurile lor, fără să plătească birurile ucigătoare pe care le cere Yénibohorul, sunt gata să se bată. Dar ar fi nedrept să li se ceară un sacrificiu inutil...

— Problema, interveni Gérald, este că nu prea avem de ales. Fiecare dintre cei de aici pare să aibă un motiv pentru care să lupte. Dar rămâne un motiv personal. Or, miza aflată în joc zilele acestea la Yénibohor depăşeşte interesele noastre. Dacă cel care se ascunde în spatele acestor ziduri, Umbra, Marele Preot sau oricine altcineva reuşeşte să combine puterile cărţii de vrăji pe care a furat-o cu cele ale băiatului pe care l-a răpit, consecinţele vor fi teribile pentru întreaga lume!

Kushumăi încercă să potolească oamenii, pe care cuvintele Vrăjitorului îi neliniştiseră.

— Avem toată ziua pentru a găsi o soluţie, spuse ea. În orice caz, plănuim atacul pentru mâine, în zori. Gérald are dreptate: nu avem de ales. Şi, mai ales, nu putem aştepta...

Romaric raportă celorlalţi, în limba Ska, pentru ca să înţeleagă şi Toti, tot ce prinsese din conversaţie.

— Nu ştiam că situaţia este atât de disperată! se plânse Agathe. Ce avem de făcut?

— N-am înţeles totul, răspunse el. Iată ce vă propun: mâine ne prefacem că ne-am resemnat să rămânem la adăpostul Colinelor Cenuşii, în timp ce ceilalţi vor ataca Yénibohorul. Ne strecurăm apoi discret şi încercăm să pătrundem, la fel de discret, în oraş. Acolo, trebuie să descoperim turnul în care este închis Guillemot, să ne

facem cât mai mici cu putință și să intrăm. Apoi, nu mai știu...

— Nu e rău deloc, îl ironiză Gontrand. O să avem destul timp să stabilim la fața locului, dacă rămânem în viață!

— Ar putea să meargă, dacă ne facem suficient de mici, riscă Toti.

— Aveți vreo altă idee? întrebă Romaric, enervat. Nu? Bine, atunci...

— Și Coralie? întrebă Agathe.

— O să vină acolo.

— Dar Thomas și Ambre? mai întrebă Gontrand.

— Am încredere că Ambre o să vină la timp, spuse calm Romaric. Nu l-a abandonat niciodată pe Guillemot, o știți la fel de bine ca și mine.

SPERANȚA MOARE ÎNTOTDEAUNA ULTIMA

A doua zi, așa cum prevăzuseră, Romaric, Gontrand, Coralie, Agathe și Toti fură amabil rugați să asiste de pe Colinele Cenușii la bătălia care se pregătea...

— Dar n-o să vedem nimic! protestă cu candoare Coralie.

După ce își petrecuse ziua cu Wal și cu Matsi, spre seară își reîntâlnise prietenii, și aceștia o puseră imediat la curent cu ce se întâmplase. Qadwan înaintă spre ei: se pare că ceilalți adulți îl desemnaseră, în mod tacit, o dată pentru totdeauna, ca mediator pe lângă mica bandă.

— Deci, copii... spuse el. Războiul este o treabă pentru cei mari! Știu că sunteți îngrijorați pentru Guillemot. Dar ați făcut deja multe pentru el! Acum, trebuie să fiți înțelegători.

Lăsară capetele în jos, cu un aer posomorât, dar nu se opuseră. Bătrânul Vrăjitor luă atitudinea lor drept resemnare și le întoarse spatele, mulțumit, fără să vadă ocheadele care se aruncau pe la spatele lui...

Kushumai, flancată de Yorwan și de Gérald, asista la pregătirile armatei sale, pe care o supranumise „Armata Colinelor”. Pusese la punct un plan de atac îndrăzneț, care revenea în întregime, în prima fază, Poporului Mării, cu care discutase îndelung în ajun. Îi studie pe războinicii stepelor, care își amăgeau plictiseala și se luptau între ei ca să se distreze. Le admiră forța, suplețea, arta de a lupta, devenite un mod de viață. Ar fi schimbat oricând o sută de oameni roșcați cu câteva zeci dintre acești războinici! Nu se îndoia de curajul oamenilor din Est, dar ei erau niște oameni ai câmpului, mult mai pricepuți la mânăuirea căruțelor decât a săbiei. Chiar dacă eforturile Lutierului, trimis de Urși în această regiune deosebit de ostilă Yénibohorului, pentru a-i învăța pe acești țărani să se lupte, avuseseră un succes neașteptat, asta nu era

destul pentru a face din ei adversarii de temut de care aveau nevoie... Kushumăi miza mai mult pe briganzi; dacă supraviețuiseră tuturor încăierărilor cu mercenarii Orki, o să supraviețuiască și acestei noi confruntări! În ceea ce-i privea pe Vânătorii din Violetul Irtych, aceștia erau curajoși, experimentați și înfruntaseră în pădure creaturi la fel de feroce ca și Orkii. Dar nu erau decât o mână de oameni! Kushumăi suspină. Dacă ar fi dispus măcar de câțiva magicieni care să-i contracareze pe preoți. Cei din Lumea Incertă nu erau decât șarlatani sau lași care tremurau de frică numai la simpla evocare a Marelui Maestru din Yénibohor...

— La ce te gândești, Kushumăi?

— Nu mă gândesc la nimic, Senior Sha. Asta este! Este singurul lucru care a mai rămas de făcut...

În aceeași clipă, un murmur străbătu rândurile oamenilor din Est, care, dintr-odată, începură să alerge în toate direcțiile, scoțând țipete de frică.

— Ce se întâmplă? se neliniști Gérald.

Vânătorii se regrupară instinctiv în jurul lui Kushumăi, pentru a o proteja.

— Mirgi, Mirgi! urlă un om, în loc de orice alt răspuns.

Mirgii erau, în legendele din Lumea Incertă, spirite malefice, care luau forma unor gnomi dezagreabili...

— Hei, tăcere! Eu sunt! Noi suntem! strigă cineva pentru a se face înțeles în toiul vacarmului.

— Bertram? întrebă Gérald neîncrezător.

— Da, este Bertram! Spune-le oamenilor să-și lase topoarele și să pună jos lăncile. O să sfârșească prin a răni pe cineva! E o nebunie!

Gérald avu nevoie de un moment pentru a-i convinge pe oamenii din Est că nou-veniții le erau aliați, și nu dușmani. Îi fu la fel de greu să-i facă să accepte că acele creaturi care îl însoțeau pe tânărul Vrajitor nu erau Mirgi...

— Bertram!

Atrași de țipete, Romaric, Agathe, Gontrand și Coralie, urmați de Toti, o luaseră la fugă ca să-i dovedească prietenului lor bucuria de a-l revedea, dându-i zdravene

lovituri de palmă și îmbrățișându-l. Când zăriră creaturile care îl însoțeau pe Bertram, rămaseră cu gura căscată...

— Prieteni din Dashtikazar! Eu foarte fericit să vă văd!

— Kor Hosik!

Era vorba chiar de Kor Hosik, tânărul Korrigan care fusese folosit ca traducător pentru regele Kor Mehtar, când grupul de prieteni se aflase prizonier în palatul acestuia din Bouleagant.

Korriganii, mici ființe de nici optzeci de centimetri, sfrijiti și zbârciți, negricioși și păroși, trăiau sub landele din Țara de Ys, unde locuiau în bună înțelegere – se putea spune... – cu oamenii.

În spatele lui Kor Hosik se înșirau vreo zece alți Korrigani, care păreau și mai turtiți și, pe deasupra, cocoșați. Părul de pe cap și de pe corp era cenușiu sau chiar alb. Pălăriile mari, vesta și tradiționalii pantaloni de catifea bufanți nu erau negri, ca de obicei, ci roșii. În ceea ce privește saboții de fier, aceștia erau extraordinar de lustruiți și de uzați.

— Când Ambre a vorbit despre prietenii pe care fiecare îi are și care trebuie aduși aici, m-am simțit inutil, mărturisi Bertram prietenilor lui și șefilor Armatei Colinelor, care se apropiaseră și care îi cercetau cu o privire uimită pe trimișii Poporului Landei. Atunci, mi-a venit o idee!

— Te-ai întors în Ys și te-ai dus să-i vezi pe Korrigani? exclamă Coralie copleșită. E ceva drum!

— Și mai ales, e foarte lung! Am alergat tot timpul sau aproape tot timpul până la Coasta Urlătoare și apoi am avut norocul să dau peste un pescar care a avut bunătatea să mă ducă până la Insula de Mijloc!

— Ai alergat la fel și la întoarcere?

— Bineînțeles! Korriganii sunt foarte rezistenți. Chiar când sunt foarte bătrâni... Mie mi-a fost greu să mă țin după ei.

— Continuă, Bertram, interveni Gérald. Suntem cu toții curioși să-ți auzim povestea până la capăt. Și tu, Coralie, încetează să-l mai întrerupi cu întrebările tale!

— Așadar, continuă Bertram, cunoscând puterea preoților din Yénibohor, mi-am zis că Vrăjitorii ar putea să ne fie de mare ajutor. Din nenorocire, Guilda, fiind sub supravegherea unui spion al Umbrei, nu intra în calcule. Atunci, unde să găsești magicieni? La Korrigani, bineînțeles! M-am întors în Ys și m-am îndreptat imediat spre Landă. În cele din urmă, am găsit faimosul dolmen prin care am coborât până la caverna din Bouleagant. Am așteptat ca un Korrigan să se apropie și am cerut să fiu primit de Kor Mehtar. Cunoașteți curiozitatea Korriganilor: mi-a acordat o audiență imediat! I-am explicat situația, făcându-l să înțeleagă foarte clar că, dacă Umbra devenea prea puternică, asta va avea urmări și asupra poporului său. S-a lăsat convins și mi i-a încredințat pe cei mai savanți dintre magicienii lui, precum și un traducător, pentru a simplifica raporturile noastre cu ei! Iată toată povestea!

— Zici că s-a lăsat convins? repetă Gérald sceptic.

— De ce el are dreptul să-l întrerupă? mormăi Coralie încet.

— Taci! mârâi Romaric. Lasă-ne să ascultăm.

— Da, răspunse Bertram, roșind fără să vrea. Am știut să găsesc argumentele... argumentele care...

— Prietenul vostru a făcut promisiune regelui meu, interveni Kor Hosik bucuros. Prietenul vostru promis ceva în schimb de ajutorul nostru!

— Asta nu ne privește decât pe mine și pe Kor Mehtar! protestă Bertram, fulgerându-l cu privirea pe Korrigan. În fine, esențial este că am ajuns la timp, cu prieteni care să ne ajute, nu?

— Ai dreptate, tinere Bertram, confirma Kushumăi, mulțumindu-i cu un zâmbet larg. Acest ajutor pe care ni l-ai adus ne va salva pe toți, poate! Am auzit vorbindu-se despre magia Oghamelor, se spune că este puternică. Mai mult, este necunoscută în această lume... Preoții nu vor fi pregătiți!

Se întoarse spre Yorwan și spre Gérald.

— Iată! Avem, în cele din urmă, grupul nostru de

magicieni. Nu trebuie să vă pierdeți speranța niciodată!

Spre marea ușurare a oamenilor din Est, cărora le venea greu să nu vadă în aceste creaturi ciudate niște Mirgi, Kushumăi îi invită pe Korrigani s-o urmeze pe colină, unde organizează o ultimă întrunire a statului major.

Bertram rămase cu prietenii lui, care îi făcură, la rândul lor, un rezumat al celor întâmplate în zilele trecute. Îi satisfăcură curiozitatea în legătură cu Kushumăi și cu Seniorul Sha. Îl informară despre absența lui Ambre și a lui Thomas, precum și despre ultimele decizii, fără a-i împărtăși proiectul lor de a se opune acestora.

— E foarte neplăcut că sunteți consemnați pe coline, spuse Bertram, marcând, printr-o încruntare a sprâncenelor și un ton sigur, apartenența lui la lumea adulților. O să mă gândesc la voi când o să fiu în miezul acțiunii, între două înfruntări cu Orkii și două pase magice împotriva preoților! De altfel, încheie, observându-l pe Gérald îndreptându-se spre el, au venit să mă caute: să fiți cuminți! În ceea ce mă privește, o să mă străduiesc să nu vă fac de râs!

— Bertram?

— Vin, Gérald. Adio, prieteni, adio...

— Bertram, îi spuse Gérald pe un ton agasat. E nevoie de cineva care să-i supravegheze... să-i protejeze pe prietenii tăi. Qadwan e mai bine. Are mai multă experiență și o să ne fie mai de folos decât tine în fața Yénibohorului.

— Ce? urlă Bertram. Dar Qadwan e ramolit, o să vă încurce! Gérald, nu poți să-mi faci una ca asta... te rog!

— Destul, hotărârea mea este luată, spuse vrăjitorul pe un ton care nu admitea replică. Încearcă să ai ceva mai multă grijă de acești tineri decât în Ys!

Bertram îl privi îndepărtându-se, distrus și prăbușit. Gérald plecă să se întâlnească cu Femeia-Vânător Kushumăi, cu Qadwan, cu Yorwan și cu magicienii Korrigani. Armata Colinelor se pregătea să pornească la drum.

— Haide, Bertram, îl consolă Gontrand, glumind, nu e o tragedie! Când o să fii mare, totul se va schimba...

— Foarte hazliu! Când mă gândesc, gemu el, la tot ce am făcut pentru ei! Nu au dreptul să mă lase deoparte. Meritam să particip la lupte!

— Așa gândim cu toții, aprobă Romaric, punând o mână pe umărul tânărului Vrăjitor. De altfel, avem un plan.

— Un plan? Nu-mi spuneți că, din nou, contați pe faptul că n-o să-l ascult pe Gérald și că... Oh, nu!

— Ei, da, Bertram, ei, da!

28

APA ȘI AERUL

Apropierea Armatei Colinelor provocă o mare fierbere în orașul Yénibohor, vizibilă până la meterezele unde Orkii, înarmați până-n dinți, alergau să-și ocupe pozițiile. Kushumaï dădu ordine; oamenii își opriră înaintarea și rămaseră cu arcurile în poziție de tragere, în fața porții de la intrare, care era zdravăn închisă și părea în stare să reziste tuturor asalturilor.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm, îi anunță Kushumaï pe Gérard, Yorwan și Qadwan, ca și pe Tofann, pe Vânători, pe Lutier și pe Arcaș, care abia sosiseră. Și, mai ales, să sperăm că Poporul Mării va reuși!

Una dintre particularitățile orașului consta în faptul că era traversat de un râu care se vărsă în Marea Meduzelor de Foc. Canalizat pe tot traseul care trecea prin oraș, avea multe întrebuințări zilnice și aducea singura boare de prospețime în oraș. Fluviul Adânc intra și ieșea din Yénibohor trecând pe sub metereze, printr-o boltă dotată cu gratii. Apa fluviului și cea a mării găzduiau, de fapt, pești carnivori uriași, pe care ar fi fost neplăcut să-i întâlnești când făceau curățenie în acele ape!

Ousnak, un vânător de excepție, care fusese desemnat de adunarea Triburilor să conducă ciudata expediție, se opri o clipă din înotul lui pe sub apă și se întoarse. Părul lui lung și alb pluti o clipă în jurul capului său. Cei o sută de oameni ai Poporului Mării, trimiși în ajutorul Armatei Colinelor, îl urmară în grup compact, stăpânind la perfecție înotul și scufundările. Tocmai se pregăteau să-și facă o nouă provizie de aer, știind că pot rezista minute lungi cu cât mai puține mișcări. Calm, Ousnak își reluă scufundarea.

Zări imediat gratiile care îi împiedicau pe monștrii marini să urce pe fluviu până în oraș. Datorită membranelor care îi protejau ochii, ca o mască de

scufundător, distingea cele mai mici detalii aflate în jurul său. Astfel, observă barele de metal roase de rugină, foarte jos, la contactul cu pământul acoperit de alge, care aveau să le permită să intre. Ousnak făcu un semn: trei oameni îi veniră în ajutor ca să răsucescă barele ruginite. Se strecurară apoi, unul după altul, prin deschiderea astfel făcută. Urcând cu prudență la suprafață, își umplură din nou plămânii cu aer și se scufundară iarăși până la fundul apei. Scoțând capul ca să respire, își dădură seama că atenția Orkilor și a preoților era îndreptată spre câmpia unde se aflau atacatorii. Kushumai' avea dreptate! Comandorul care va reuși să pătrundă în oraș le dădea certitudinea că o să-i ia prin surprindere pe apărători.

Ousnak verifică dacă pumnalul, care, în timpuri normale, folosea la tăierea peștilor pe care îi prindea, se afla tot la brâul care îi strângea șoldurile. Își făcu curaj, mângâindu-l, și făcu semn oamenilor să înainteze. Ajunseră astfel la podul lat care se afla în prelungirea porții principale și se termina dedesubt. Poarta, la câteva zeci de metri, era păzită doar de Orki. Ceilalți erau pe metereze... Având în vedere uriașa bârnă ce bloca cele două panouri metalice ale porții, încrederea lor era justificată.

— Ne vom împărți în trei grupuri, șopti Ousnak. Unul care îi va neutraliza pe monștri, al doilea care va deschide poarta și al treilea care ne va acoperi retragerea...

Oamenii Mării ieșiră în liniște pe mal. Ousnak scoase de la brâu un obiect pe care i-l încredințase Kushumai în ajun, când fusese să-i vadă, pe plutele lor, ca să-l folosească în planul de atac. Desfăcu legăturile etanșe care îl protejau și ridică tubul de metal spre cer. Așa cum îi explicase femeia cu ochi verzi, apăsă un buton. Imediat, o bulă de foc țâșni spre cer și explodă fără zgomot, într-o lumină albastră, scurtă și intensă.

— Semnalul! strigă Kushumai, care era de cealaltă parte a zidurilor, și, de un timp, cerceta neliniștită cerul. Au reușit! O să încerce să deschidă poarta. Fiți pregătiți!

În interiorul orașului, primul grup de Oameni ai Mării, urmat imediat de al doilea, năvăli în direcția Orkilor, în

timp ce al treilea se desfășură între poartă și pod. Orkii fură atât de surprinși să vadă oameni aproape goi răsăriți ca din pământ, învârtind deasupra capetelor niște simple cuțite, încât nu se mai apărară la fel de bine ca de obicei. Primul căzu pe dată. Dar al doilea se redresă, trimise doi oameni la pământ și urlă chemându-și în ajutor tovarășii. Prea târziu: bârna fusese ridicată și porțile se deschiseră larg.

— La atac! strigă Kushumăi fericită. La atac!

Țăranii din Est, briganzii, Vânătorii și războinicii din Nord se năpustiră pe urmele ei.

În acest timp, oamenii lui Ousnak care, în sfârșit, îi veniseră de hac celui de al doilea Ork, se repliară spre râu, ducând trupurile celor doi nefericiți, răniți de monștri.

— Nu a fost chiar așa de rău, comentă Wal, tatăl lui Matsi, ținându-se de brațul pe care se vedea o rană sângerândă.

— Da, aprobă Ousnak. Dar noi nu mai avem ce face aici. Poporul Mării și-a respectat angajamentele: restul le revine celorlalți. Noi nu suntem războinici...

Oamenii cu părul alb plonjară în liniște în fluviu și plecară din nou spre mare.

Primii ajunși în oraș fură războinicii stepelor, urmați de Vânătorii din Violetul Irytch, conduși chiar de Kushumăi. Se ciocniră de vreo zece Orki care se chinuiau să închidă din nou poarta.

— În sfârșit, puțină acțiune! urlă Tofann, lovind cu sabia lui uriașă în capul unuia dintre monștri, mirat să aibă în față un om de înălțimea lui.

Războinicii îi nimiciră pe Orkii de lângă poartă, chiar înainte de venirea Vânătorilor.

— Ați putea să ne mai lăsați și nouă, glumi unul dintre ei, care ținea într-o mână o lance și un topor scurt, în cealaltă.

— Stați liniștiți, răspunse Tofann, arătând cu bărbia spre ciorchinele de Orki care coborau de pe metereze: vor fi pentru toată lumea...

— Ceilalți n-ar trebui să întârzie, se neliniști Kushumăi.

Ce fac?

— Cred că s-a ivit o problemă, spuse un Vânător.

De fapt, la o sută de metri de ziduri, briganzii și oamenii din Est, care formau grosul trupelor, țopăiau, strigând de uimire și de furie! Se împiedicaseră de ceva mișcător și lăptos, care îi răsturnase ca pe popice, un fel de val magic uriaș, care îi aruncase la pământ pe îndrăzneții ce intenționau să intre în oraș.

Kushumaï ridică ochii spre înaltul meterezelor: preoții ȧsesuseră o puternică vrajă, care îi împiedica pe prietenii lor să le vină în ajutor!

— Curaj! strigă ea celor vreo cincizeci de oameni care strânseseră rândurile. Yorwan și Gérald sunt afară cu magicienii Korrigani. Vor găsi o soluție!

— Sper că o vor face repede, spuse calm Tofann. Pentru că Orkii care sosesc par să fie foarte, foarte mulți!

Yorwan și Gérald nu mai statură pe gânduri, când își dădură seama că Femeia-Vânător Kushumaï era prinsă în capcană în oraș, ajutată doar de o mână de oameni. Oricât de curajoși ar fi fost, nu puteau rezista mai mult decât Cavalerii în fața hordelor de Orki care se aflau în Yénibohor! Cei doi Vrajitori aruncară o privire furioasă spre preoții în alb, care, de sus, de pe ziduri, formau un lanț prin care își transmiteau magia. Apoi, în tovărășia lui Qadwan și a Korriganilor, se îndepărtară.

— Gérald, Qadwan și cu mine ne vom uni puterile, îi explică Yorwan lui Kor Hosik. Magia voastră este prea diferită ca să ne putem alia cu voi: Korriganii să facă tot ce pot ca să ne ajute să spargem valul alb!

Kor Hosik transmise propunerile lui bătrânilor înțelepți. Aceștia aprobară din cap. Vrajitorii se prinseră de mâini și adoptară *Stadha* Incertă, elaborând o vrajă potrivnică, Korriganii trasară un cerc pe pământ și începură să danseze în mijlocul lui.

— *Prin puterea Bourului și a Mâinii, a Lebedei și a Anului, Uruz care aleargă pe zăpada înghețată, Naudhiz care merge gol în frig, Elhaz care trosnește când arde, Yera cea generoasă, adormiți spiritele rele și desfaceți*

ceea ce magia a făcut! UNEY!

*— Gar! ca un șarpe mușcător,
de văduve grabnic făcător,
prin puterea monedei de argint,
și a sângelui sorbit,
răstoarnă piedica ce crește,
și pe copii batjocorește!*

Vraja chemată prin magia stelelor se aruncă asupra vrăjii preoților din Yénibohor. Ceața aurie atacă valul translucid și încercă să-l oprească ca un zăgaz improvizat, ridicat împotriva furtunii. Dar, după ce se luptă, cedă și explodează într-o jerbă de stelute galbene.

Apoi, ivită din invocarea Oghamelor, magia pământului și a lunii lovi la rândul ei valul cu o izbucnire roșie, intensă. Aerul se tulbură în jurul vrăjii lăptoase care înțepeni, înainte de a se întoarce, ușor, de unde venise. Dar, deși foarte slăbită, protecția preoților rezista bine.

— Magia noastră mai tare ca magie oameni în alb pe marile ziduri, se plânse Kor Hosik. Dar ei foarte mulți! Un pic mai puțini oameni în alb și Oghame sparge vraja!

— Ai dreptate, Kor Hosik, spuse Gérald trist. Dar ce putem face?

Răsună pocnitura seacă a unei explozii. Un preot se legănă pe metereze și apoi căzu în față și se zdrobi de temelia zidului...

29

FOCUL ȘI PĂMÂNTUL

— Ce-a fost asta? întrebă Gérald, care asistase la scenă fără să înțeleagă.

O altă explozie se făcu auzită și un al doilea preot se prăvăli peste ziduri, ținându-se de burtă.

— Acolo! exclamă Yorwan, arătând cu degetul aglomerarea de stânci de pe care își ținuse discursul Urien de Troil în fața Confreriei, cu câteva zile înainte.

Cu țeștile armelor sprijinite de pietre, ochind cu grijă, Oamenii Nisipurilor îi luau pe preoți drept țintă...

Cei trei Vrăjitori alergară înaintea lor. Nimeni nu mai văzuse încă arme de foc în Lumea Incertă și puștile lungi, pe care le aveau oamenii drapați în pânză groasă bleumarin, alb-murdar și roșu-sângerieu, provocau briganzilor și țăranilor din Est o uimire extraordinară.

— Gérald! strigă Ambre cu un zâmbet, mergând în întâmpinarea lui.

— Ambre? exclamă Gérald când o zări. Ai reușit?

— Da, confirmă fata, agitată. Ajungând la marginea Deșertului Vorace, am aprins un foc mare împreună cu Thomas, pentru a atrage atenția Oamenilor Nisipurilor. Au venit, dar a trecut ceva timp! Apoi, a trebuit să-l găsim pe prietenul lui Guillemot, Kyle, să-i spunem toată povestea noastră. Apoi, Kyle a trebuit să reunească cele trei clanuri ale poporului său și să le convingă să ne dea ajutorul. După aceea, a trebuit să se întoarcă! Toate astea au luat timp! Prea mult timp! De aceea am ajuns atât de târziu. Și apoi...

— Prietenul tău, Thomas, este teafăr? se neliniști dintr-odată Qadwan. Este cu tine?

— Da, hm... el... este acolo! E bine.

— Thomas? strigă Qadwan, pe care ezitarea lui Ambre îl făcuse să se îngrijoreze. Unde te ascunzi?

— Nu mă ascund, mormăi Thomas.

În aceeași clipă, ieși de după pietre, urmat de Romaric, Gontrand, Bertram, Coralie, Agathe, Toti și de un băiat de vârsta lor, cu privirea albastră, cu părul negru și cu pielea arsă de soare.

— Nu! exclamă Gérald, zăbind banda cu efectivul complet. Bertram, nu te-am rugat eu să...?

— Am încercat! se apără el. Dar sunt mai încăpățânați decât niște asini!

— Am avut nevoie de călăuze care să ne aducă până la voi, interveni băiatul cu părul negru. Mă cheamă Kyle și sunt fiul șefului celor Trei Triburi ale Deșertului!

— Kyle, bun venit ție și curajoșilor Oameni ai Nisipurilor, răspunse Yorwan în locul lui Gérald. Se poate spune că armele cu care trag Oamenii Nisipurilor, deși neobișnuite, sunt providențiale!

— Poporul meu le are dintotdeauna, de când s-au trezit izolați în Deșertul Vorace, începu el să explice. Firește, ele provin dintr-o altă lume, de unde le-am dobândit pe vremea când trăiam ca nomazi în afara Lumii Incerte. De generații, fiii moștenesc arma de la tatăl lor. Avem mare grijă de ele, pentru că aceste puști ne apără atât de briganzi și de musafirii din Yâdigâr, cât și de teama de Deșert!

— Ceea ce mă miră, interveni Gérald, este că gloanțele puștilor nu sunt respinse de valul magic, cum suntem noi...

— Cred că sunt prea rapide pentru magia lansată de preoți, răspunse Yorwan după un timp de gândire. Important este că îi alungă! Cu cât vor fi mai puțini preoți, cu atât vraja va fi mai puternică... Să ne întoarcem la Korrigani și să fim pregătiți să forțăm trecerea.

Gérald fu de acord. Înainte de a porni la drum, Yorwan se întoarse spre tineri, se încruntă și luă un aer sever.

— Vă interzic categoric să părăsiți aceste stânci! Dacă prind pe vreunul dintre voi că a nesocotit ordinul meu, vă promit o pedeapsă de care vă veți aduce aminte toata viața! Sper că m-am făcut bine înțeles...

În acest timp, Kushumai, Vânătorii ei și războinicii stepelor rezistau atacului Orkilor coborâți de pe metereze.

Tânăra femeie scoase sabia din teacă și o îndreptă cu un gest sigur spre monștrii care atacau. Vânătorii se adunară în jurul ei, gata s-o apere cu prețul vieții. Războinicii, la rândul lor, se împrăștiară pentru a avea o rază mai mare de acțiune.

— Primii sosiți în Stepele Luminilor, așteptați-i și pe ceilalți! strigă aproape bucuros Tofann către tovarășii săi.

Un Ork se aruncă asupra lui, agitând o măciucă mânjită de sânge. Urișul strânse cu amândouă mâinile sabia lui enormă și pară cu ușurință atacul. Apoi, se aplecă, se răsuci și îl lovi în pânțece, înainte de a se ridica pentru a-i tăia capul. Evită sprinten atacul unui alt monstru din spatele lui, îi dădu o lovitură de picior care îl făcu să se îndoiaie și, urlând de efort, îi zbură capul dintr-o mișcare a tăișului. Fâșia de pânză unsuroasă care ținea legat părul cenușiu și țepos al Orkului zbură, odată cu capul, care se rostogoli pe pământ.

— Întotdeauna am spus că Orkii sunt mai puțin periculoși când se află în aer! spuse Tofann care părea că se distrează.

Nu era și părerea Vânătorilor, care țineau cu greu piept monștrilor, a căror forță de temut ucisese trei dintre ei. Din fericire, deprinși cu lupta în grup, Vânătorii formaseră o linie de apărare, alcătuită din purtătorii de lance, care, de bine, de rău, îi țineau la distanță pe Orkii furibunzi.

— Dacă Vrăjitorii tăi nu le vin mai repede de hac preoților, o preveni unul dintre Vânători, o să fim învinși.

— Știu, răspunse Kushumai, recăpătându-și suflul. Unde or fi războinicii Nordului?

— Se pare că le dau din nou de furcă atacanților noștri! răspunse un Vânător, cu admirație.

Femeia-Vânător se felicită pentru prezența lor. Erau luptători remarcabili. O sută dacă ar fi vrut, ar fi putut cuceri Lumea Incertă. Din fericire, aveau un comportament de singuratici, iar modul lor de a vedea viața era profund poetic...

Luciri de groază străbăteau ochii mici și cruzi ai Orkilor care-i înfruntau pe puternicii războinici. Mulți dintre ei

fuseseră puși la pământ, în timp ce uriașii din Nord erau încă în picioare.

— *Și, hop, burta i-o tai-tralala, și, hop! Ochii-i scot!* începu să cânte Tofann cu vocea lui puternică.

Răsturnă un Ork și își înfipse sabia în pieptul altuia.

— *Și, hop, sââângele-i storc, și, hop! Diiinții-i fac poc!* continuă într-un glas cu tovarășii săi, tăind membre și zdrobind capete.

Erau cu toții atât de absorbiți de bătălia ce se dădea în interiorul zidurilor, încât nimeni nu remarcă faptul că preoții se prăbușeau la picioarele meterezelor.

Oamenii Nisipurilor trăgeau metodic, ținând atent, și fiecare lovitură își nimerea ținta. Preoții cocoțați pe zidurile înalte ale orașului schimbau priviri îngrijorate. Dar de teama de a nu distruge vraja care ținea Armata Colinelor la distanță de oraș, nu puteau să se miște! Așa că, păbind, își vedeau tovarășii căzând unul după altul.

— Magia noastră ar trebui să funcționeze acum, spuse Yorwan cu un aer mulțumit, numărând siluetele albe de pe metereze. Haideți, să încercăm încă o dată!

Dar Kor Hosik interveni:

— Înțelepții Korrigani a spune că lăsați să facă magia pământului. Val alb nu are greutate acum!

Yorwan, Gérald și Qadwan ezitară, dar, în cele din urmă, acceptară, ca să nu le rănească orgoliul. Și, pe deasupra, dacă magia prietenilor lor se dovedea insuficientă, aveau timp să apeleze și la magia stelelor!

Bătrânii Korrigani reîncepură să danseze, fredonând o vrajă în korrigani, sub ochii intrigați și atenți ai Vrăjitorilor.

*Stann! Osul pământului,
forța tăriei și a eternului,
prin puterea călăuzei cerești
și a dragonului de piatră,
ca marea să te dezlănțui
împotriva mării ce nu iartă!
Piedicile să le răstorni, să le rotești!*

Magia roșie se prelinse peste marginea cercului trasat pe pământ.

La rândul ei, se strânse ca să formeze un val uriaș care se aruncă în direcția celui care proteja orașul. Deși slăbit de dispariția a numeroși preoți, valul de energie albă se ridică în fața magiei korrigane. Dar când tăișul Oghamelor îl lovi cu o explozie ca de tunet, se sparse și se împrăștie în mod jalnic.

— La atac! urlă Arcașul, năpustindu-se spre Yénibohor.

Briganzii o luară pe urmele lui.

— La atac, strigă la rândul lui Lutierul, pentru a-i îndemna pe oamenii din Est la luptă.

— Pornim? îi întrebă Yorwan pe tovarășii lui.

— Pornim! răspunseră într-un glas Gérald și Qadwan.

Din spatele stâncilor unde erau consemnați de Gérald, Romaric, Gontrand, Ambre, Coralie, Agathe, Thomas, Bertram, Toti și Kyle îi văzură cum se avântă să ia cu asalt Yénibohorul. Chiar și Korriganii se alăturaseră grupului. Cu toate că erau mici de înălțime, alergau mai repede decât ceilalți. Curând, Oamenii Nisipurilor se amestecară printre briganzi...

Cei nouă tineri se priviră.

— Rămânem cuminți aici? întrebă Gontrand pe un ton sarcastic.

— Visezi! răspunse Kyle.

— Yorwan spuse că nu vrea să-l vadă pe vreunul dintre noi că părăsește stâncile, reaminti Romaric. Dar... dacă plecăm cu toții, cum va fi? Nu înseamnă chiar nesupunere!

— Corect, Romaric are dreptate! aplaudă Coralie.

Curios, Bertram nu încerca să-i facă mai înțelegători. Părea chiar mai nerăbdător decât ceilalți.

— Atunci, ce mai așteptăm?

— Ultimul ajuns în oraș este un papă-lapte! strigă Ambre.

Se grăbiră s-o ia la fugă spre zidurile înalte, urlând ca niște sălbatici.

30 SE STRÂNGE LAȚUL

— Maestre? Maestre? Armata de afară se pregătește să invadeze orașul...

Silueta formată din umbre stătea în picioare în fața unei mese din stejar masiv, în mijlocul camerei ce-i servea de laborator, situată în vârful turnului. O carte groasă, cu coperta presărată de stele, era deschisă în fața ei, iar ea citea febril, murmurând cuvinte care nu puteau fi auzite.

Se întoarse furioasă spre preotul care o întrerupsese.

— Îndrăznești... să mă deranjezi... pentru fleacuri...

Omul cu craniul ras și tunică albă se aplecă adânc.

— Dar, Maestre... bângui el.

— Discută amănuntele astea cu Lomgo... și cu Thunku... îi plătesc destul de mult... pentru asta... Acum, este de ajuns... Interzic să mai fiu deranjat... Chiar și dacă orașul... e pe cale să se scufunde în mare...

Preotul rămase tăcut și ieși din cameră, fără să mai insiste. Cu atât mai rău cu cât Maestrul habar nu avea ca Lomgo era de negăsit de când orașul era asediat...

Umbra se întoarse la vraja din *Cartea Stelelor*. Era una dintre ultimele pe care reușise să le dezlege, folosindu-și toate puterile. Ultimele pagini ale cărții refuzau cu încăpățănare să se lase citite...

Cartea Stelelor, din care Guilda își însușise arta magiei, avea, într-un fel, voința ei proprie. Era una din particularitățile ei. Cu toată strădania Vrăjitorilor și cu toată încăpățănarea Umbrei, cartea îl împiedica pe cititor să treacă de o anumită pagină! Așa era de secole. Umbra se luptase cu *Cartea Stelelor* pentru a-i smulge, în cele din urmă, câteva frânturi de vrajă... și pe care, acum, doar ea le deținea.

Dar ce însemnau câteva vrăji în comparație cu toate promisiunile pe care le conțineau paginile? Cel care va reuși să descifreze integral *Cartea* va pune stăpânire pe

întreaga lume - pe toate lumile! Cel care va subjuga *Cartea Stelelor* va fi în stare să supună atotputerniciei sale Țara de Ys, Lumea Incertă și, mai ales, Lumea Reală.

Mai era puțin până acolo. Era nevoie doar de un copil, cu *Önd* mai dezvoltat decât ar fi fost normal, mai receptiv decât alții față de puterea Grafemelor! Și acesta era chiar puștiul care îi ținea piept, într-un fel enigmatic, într-o celulă a turnului, la etajul de jos...

Umbra lovi cu pumnul în masă, apoi se strădui să se concentreze din nou asupra vrăjii.

Știa cum să învingă rezistența lui Guillemot! Îi venise o idee care, de la eșecul Țestoasei-Lume, îi ocupa tot timpul și îl seca de puteri...

Înfruntându-l pe băiat, nu făcea altceva decât să-i întărească puterile. Umbra se hotărî să-l atace pe neașteptate, pe la spate. Fără ca el să-și dea seama. Țesu astfel o vrajă complicată, pe care o răspândi prin pereții turnului, de la masa lui, Grafem cu Grafem. Primele rezultate începeau să se facă simțite cât se poate de limpede. În celula lui Guillemot, împietrit în mijlocul oului cosmic în poziția care îl îndepărta de lumea exterioară, strălucirea albăstruie a lui *Odaia* nu mai lumina Armura lui *AEgishjamur*, iar flăcările roșii erau stinse în trei dintre cele opt brațe ale lui *Hagal*...

Forța asaltului făcu trupa Orkilor să dea înapoi, până la podul care trecea peste fluviu. Kushumaï rămase în mijlocul mulțimii, căutându-i din priviri pe șefii armatei Colinelor, pentru a-i organiza pentru operațiunile din oraș. Ochii ei verzi străluceau. Era frumoasă ca o zeiță a Războiului.

— Vânători! strigă ea, adresându-se oamenilor ei. Spre închisoare! Eliberați Cavalerii închiși acolo!

Oamenii din Violetul Irtych părăsiră câmpul de luptă și se avântară imediat în direcția clădirii care, după spusele spionilor Urșilor, adăpostea temnița din Yénibohor.

— Arcaș! Lutier! continuă ea. Puneți mâna pe Orki!

Bătălia devenea înverșunată. Oamenii din Est se

străduiau să facă față monștrilor. Briganzii se descurcau mai bine, dar se vedea că raportul de forțe le era defavorabil.

— O să facem tot ce se poate! urlă Arcașul.

Kushumaï, care nu pierduse din vedere ținta acestui asalt, se asigură că Yorwan, Gérald și Qadwan, însoțiți de Korrigani, o urmau îndeaproape. Turnul avea pază proprie, care nu era alcătuită din Orki, ci din preoți!

— Tofann! strigă ea. Noi mergem la turn! Deschide-ne calea cu ajutorai războinicilor tăi!

— Ești sigură că ai spus „deschide”? răspunse uriașul, ironic. Foarte bine!

Se năpusti și despică un Ork din cap până la picioare.

Războinicii stepelor, mânuind imensele lor săbii, își croiră drum prin mijlocul câmpului de luptă. Vrăjitorii, Korriganii și Oamenii Nisipurilor, cu puștile lor antice, furișați ca niște umbre, se strecurară în urma ei.

— Turnul! Chiar despre turnul acesta vorbeai? îl întrebă Agathe pe Romaric.

— Nu văd altul, oricum...

Micul grup reuși să se strecoare în oraș și, profitând de agitația generală și de norii de praf care înconjurau câmpul de bătălie, reuși să se refugieze pe o străduță, la adăpost.

— Să mergem, propuse Ambre. N-are rost să pierdem timpul.

— De acord! aprobă Bertram.

Cei nouă tineri porniră în direcția turnului întunecat, care se profila pe cer. Avură grijă să meargă numai pe străduțe și să se strecoare pe lângă ziduri.

Erau pe punctul de a ajunge la picioarele turnului, când Coralie țipă speriată. Ieșind de pe o stradă, un Ork începu să-i urmărească, învârtind măciuca deasupra capului.

— Oh, nu! gemu Ambre.

— Nu credeți că toate acestea ne sunt oarecum cunoscute? exclamă Gontrand cu un suspin.

Tocmai își amintise de episodul din pădurea din Troil,

când nimeriseră într-o ambuscadă pusă la cale de Orki.

— De fapt, replică Thomas, o să vedeți ce n-ați mai văzut!

Scoase din teacă cuțitul de vânătoare împrumutat de la tatăl lui Agathe și făcu un salt înainte. Apoi se năpusti spre Orkul care nu se aștepta să fie atacat. Creatura monstruoasă abia avu timp să ridice arma asupra lui: se prăbuși la pământ, târât de propriul avânt. Thomas, lovit la umăr și la picior, urlă de groază. Lacrimi de durere i se iveau sub pleoape, dar găsi forța de a lovi Orkul de mai multe ori, înainte de a leșina. Sub el, Orkul se zbătu câteva clipe, se încorda, apoi încetă să mai miște.

— Thomas!

Agathe alergă spre prietenul ei. Restul trupei o urmă. Mai întâi se asigurară că Orkul era pe lumea cealaltă, apoi se ocupară de Thomas, care zăcea fără cunoștință, amețit de lovitura de măciucă a monstrului. Observând încurcătura și neîndemânarea tovarășilor săi, Toti se grăbi să așeze rănitul pe o parte, într-o poziție în care nu risca să se sufoc.

— Știi să dai primul ajutor? întrebă Agathe, aruncând spre băiat o privire plină de speranță.

— Eu îi îngrijesc pe tovarășii fratelui meu când sunt răniți, răspunse Toti, înroșindu-se ușor.

— În cazul ăsta, dacă vrei, propuse Agathe, rămâi cu mine să avem grijă de Thomas și să mă ajuți să-l duc la adăpost, într-una dintre casele pustii. Prieteni, plecați la turn. Este la doi pași!

Ceilalți, Romaric, Coralie, Ambre, Gontrand și Bertram, se întrebară dacă îi pot lăsa acolo, dar, după un timp de gândire, recunoscuseră că Agathe avea dreptate. Trebuia să ducă acțiunea până la capăt. Dacă nu o făcea, toate eforturile de până atunci erau zadarnice.

— Succes, Agathe, spuse Ambre și o îmbrățișă.

— Salvează-l pe Guillemot și pentru mine! răspunse fata, emoționată. Și apoi, adăugă ea cu voce joasă, dacă vrei, ai grijă de Gontrand...

Ambre o privi pe Agathe cu surprindere, apoi schiță un

zâmbet care însemna că înțelesese bine mesajul. Împotriva a ceea ce credeau băieții, existau secrete pe care fetele nu le trădau...

Merse în fruntea grupului compus acum din șase persoane. Câteva minute mai târziu, pătrunseră în turn printr-o ușiță secretă, întredeschisă.

31

ÎN CARE SE VORBEȘTE DIN NOU DESPRE CAVALERI

Vacarmul bătăliei nu le scăpase Cavalerilor prizonieri în subsolurile Yénibohorului. Se cățărara unul pe spinarea celuilalt, încercând să vadă ce se petrece, privind prin gurile de aerisire ce dădeau spre stradă.

— Nu se vede nimic, spuse Amber, pe care Comandorul îl ridicase pe umeri.

— Zgomotul pare să vină dinspre intrarea în oraș, adăugă Qadehar, de pe umerii lui Urien, în celula vecină. După părerea mea, continuă el cu o urmă de speranță în glas, sunt întăririle pe care Gérald și Yorwan le-au adus din Ys!

Exclamații de bucurie străbătură de la un capăt la altul culoarul care separa cele două rânduri de celule.

— Dacă Maestrul Qadehar spune adevărul, anunță Comandorul cu vocea lui puternică, trebuie să fim pregătiți: tovarășii noștri ne vor căuta și ne vor elibera!

Recomandarea șefului Confreriei era de prisos: Cavalerii, nerăbdători, erau cu toții în picioare și își așteptau plini de speranță salvatorii.

O hărmălaie însoțită de strigăte înăbușite se auzi curând de lângă sala unde stăteau paznicii. Cavalerii, care se așteptau să vadă alții de-ai lor, aduși din Ys de către Gérald, rămaseră uimiți când descoperiră, venind pe un coridor, oameni îmbrăcați într-o ciudată armură violet și cu coifuri împodobite cu cranii de animale. Mirarea lor ajunse la culme când acești oameni, deschizând ușile cu gratii ale celulelor cu ajutorul cheilor smulse de la paznici, li se adresară în limba din Lumea Incertă...

— Câți sunteți? întrebă unul dintre eliberatori.

— O sută douăzeci, răspunse Comandorul, prezentându-se, o sută douăzeci de Cavaleri, dintre care patruzeci sunt ușor răniți.

— Dacă pot ține o armă în mână, chiar și răniții vor fi bineveniți, afirmă Vânătorul. Trebuie să-i ajute pe nefericiții care se luptă la intrarea în oraș. Orkii sunt pe cale să-i nimicească!

— Nefericiți? se miră Bertolen.

— Briganzi și țărani veniți din toate colțurile Lumii Incerte! Oameni obișnuiți să secere mai degrabă grâu decât capete, obișnuiți să fure decât să înfrunte monștri sângeroși!

— Ați înțeles? urlă Comandorul către oamenii lui. O să-i lăsăm pe bieții oameni să fie uciși, oameni care au avut curajul să vină în ajutorul locuitorilor unei lumi străine?

— Nu! strigară Cavalerii într-un glas.

— Unde putem găsi arme? întrebă Comandorul, întorcându-se spre Vânător.

— În sala gărzilor sunt săbii ale Orkilor și topoare de război.

— Cred, spuse Amber cu un zâmbet larg, cred că asta o să rezolve lucrurile...

În acest timp, aproape de intrare, prinși între poartă și Fluviul Adânc, oamenii din Est și briganzii aveau pierderi grele. Pe fețele luptătorilor care parau loviturile, ripostând fără să mai spere, se citea disperarea.

În schimb, Orkii grohăiau satisfăcuți, văzând rărindu-se rândurile Armatei Colinelor. Sperau că, în scurt timp, aveau să spulbere această armată nepricepută. Dar, dintr-odată, la auzul unei cavalcade, Orkii cei mai apropiați de oraș se întoarseră. Ochii lor mici se holbară de groază: ieșind de pe o stradă care ducea la închisoare, o întreagă companie de Cavaleri, fluturând săbii tăioase și topoare ascuțite, se pregăteau să se arunce asupra lor.

— Suntem salvați! urlă Arcașul.

— Cavalerii din Ys! Sunt Cavalerii din Ys! strigă Lutierul.

Încurajați de sosirea acestor întăriri neașteptate, briganzii și țăranii porniră la luptă cu forțe noi.

Aruncându-se cu arma ridicată chiar în mijlocul Orkilor înmărmuriți, Cavalerii dădură frâu liber furiei, ațâțate de

umiliința îndurată în timpul prizonieratului, înfruntarea luă o nouă turnură și Orkii începură să dea înapoi pas cu pas...

Urien și Qadehar, care purtau cu ei armura zdrobită a lui Valentin, ieșiră ultimii din clădirea care adăpostea închisoarea orașului. Uriașul își imploră tovarășul să mărească pasul; Cavalerii erau departe și, după strigătele pe care le auzeau, primii dintre ei se luptau cu Orkii. Dar Vrăjitorul privea în altă parte. Spre turnul înnegurat care se înălța în centrul orașului.

— Să-i lăsăm, sunt destui! Noi avem ceva mai bun de făcut.

— Ceva mai bun de făcut decât să ne luptăm? protestă Urien. Dar, Qadehar...

— Ascultă-mă, Urien! interveni sec Vrăjitorul. Nu crezi că ai făcut destule greșeli asemănătoare?

Colosul privi în pământ, cu un aer trist. Amintirea nesăbuiinței lui care provocase moartea lui Valentin îl rănea dureros. Umerii i se lăsară și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Iartă-mă, Qadehar, se scuză Urien, cu voce abia auzită. Nu sunt decât un biet nebun.

— Regretele nu folosesc la nimic. Trebuie să ne ducem la turn! Sunt sigur că Guillemot este închis acolo.

Fără un cuvânt, Qadehar făcu un salt înainte și se îndreptă spre construcția neliniștitoare, trăgându-l după el pe Seniorul din Troil.

— Care e planul? își întrebă Kyle prietenii, imediat ce ajunseră în turn.

— Îl căutăm pe Guillemot și îl scoatem de aici! răspunse Bertram.

— Chiar așa, aprobă Gontrand.

Camera în care se aflau semăna cu o bucătărie. Se pare că o luaseră pe intrarea de serviciu! Din fericire, era goală, poate se plecase în grabă de acolo, așa cum se putea presupune după scaunele răsturnate și după ușa care încă se mișca. În partea opusă, se deschidea un culoar spre o scară în spirală, care ducea spre subsol și spre etaj.

În momentul când se pregăteau să urce, zgomotul unor pași îi făcu să dea înapoi.

— Vine cineva! exclamă Coralie încet.

— Trebuie să ne ascundem! spuse Romaric.

— Unde? întrebă disperată prietena lui, privind înjur.

— Acolo! În dulap! propuse Kyle.

Înaintară grăbiți spre un dulap imens, lung cât un perete, și se îngrămădiră înăuntru. Din fericire, dulapul era complet gol. Avură grijă să lase ușa întredeschisă.

Vreo cincizeci de Orki pătrunseră în fugă în bucătărie. Mai înspăimântători decât toți cei pe care îi văzuseră până atunci, erau conduși de un uriaș în armură neagră, cu ochii strălucitori de furie. Trei preoți, cu capetele rase, îmbrăcați în inconfundabilele lor tunici albe, îi urmau.

Cei refugiați în dulap nu-și putură reprima un frison de groază.

— Thunku! murmură Coralie.

— Șt! făcu Ambre, fulgerând-o cu privirea.

Orkii și șeful lor, care nu era altul decât Comandantul Thunku, ieșiră din turn. Preoții închiseră cu grijă poarta principală, făcând repede o vrajă ca s-o blocheze, apoi se îndepărtară în liniște.

Tinerii, cu inima bătând să le spargă pieptul, așteptară un timp până să îndrăznească să-și părăsească ascunzătoarea.

— Pe toți dracii! Ce înseamnă asta? se miră Urien descoperind perdeaua de flăcări negre ce îngreuna accesul în turn.

— O barieră magică, pusă de preoți, îi explică Maestrul Qadehar, cercetând cu atenție vraja. O barieră solidă, pe care n-o să reușesc s-o distrug singur!

Își strânse pumnii de furie.

— Mare prostie! clocoti Vrăjitorul. Guillemot este aici, la câțiva pași, iar eu sunt neputincios! Eu, cel mai bun Vrăjitor din Guildă! Este ridicol...

— Chiar așa, mereu gata să se laude, nu-i așa?

Qadehar se întoarse. Gérald se afla în fața lui. Un grup

ciudat îl însoțea.

— Nu te îngrijora, continuă Gérald, în timp ce Qadehar se grăbea emoționat spre el. Nu ești singur, îți promit că o să-l scoatem de acolo pe Ucenicul tău.

Smulgându-se din îmbrățișarea Vrajitorului, Gérald făcu prezentările:

— Alături de Yorwan și de Qadwan, iată-i pe Tofann și pe războinicii stepelor. Fără acești oameni curajoși, am fi fost cu toții morți până acum!

Privirea lui Urien se luminează descoperindu-i pe mândrii războinici.

— Și iată-i pe Kor Hosik, trimis de Kor Mehtar, regele Korriganilor din Ys, și pe marii magicieni ai Micului Popor, continuă Gérald care se străduia să facă prezentările așa cum se cuvenea.

— *Sunt profund onorat,*

Să fiu prezentat

Unor magicieni renumiți!

Și atât de respectați... spuse Qadehar în korrigani cu o înclinare respectuoasă a bustului, ceea ce provocă murmure de mulțumire printre Korrigani.

— În spatele nostru, înarmați cu puști, modești și discreți, sunt Oamenii Nisipurilor. În ceea ce o privește pe tânăra femeie, care se ascunde după Yorwan, ea este cea care comandă armata noastră și care, în primul rând, conduce Societatea Urșilor despre care o să-ți vorbesc mai târziu...

Kushumaï făcu un pas înainte și îl privi pe Qadehar. Ochii verzi se întâlneau cu cei cenușii. Primii, strălucitori de emoție, ceilalți, holbați de surpriză.

— Tu? exclamă Vrajitorul, consternat.

— Bună ziua, Azhdar, sau Qadehar, pentru că acesta este adevăratul tău nume, se pare. Sunt fericită să te revăd. E atât de mult de când...

32

LA PICIOARELE ZIDULUI

— Vă... vă cunoașteți? întrebă Yorwan vizibil uimit.

Nu era singurul. Gérald și Qadwan făcură ochii mari.

— Hm... da, bâigui Qadehar, înroșindu-se ușor și potrivindu-și armura. Ne-am întâlnit, acum mulți ani, într-o tavernă din Ferghânâ...

— Ești roșu ca racul, pe cuvânt! exclamă Gérald. Este pentru prima oară când te văd în starea asta!

— Trebuie să fie din cauza căldurii, glumi Qadwan, cu un aer răutăcios.

— Așadar, te numești Azhdar? întrebă Urien.

— Azhdar este numele pe care prietenul nostru îl folosește când călătorește în Lumea Incerta, răspunse Gérald. Pentru a putea face cercetări în cea mai mare discreție...

— Și pentru a duce o viață dublă, îl tachină încă o dată Qadwan.

— Oh, vă rog, interveni Qadehar, sâcâit. Am avut ocazia să petrecem câteva zile împreună, asta e tot!

— Câteva zile și câteva nopți, pentru a fi mai exacti, interveni Kushumai', pe care încurcătura Vrăjitorului părea că o amuză.

— Eram tineri... întâlnirea a fost acum... cincisprezece ani!

— Paisprezece ani, rectifică tânăra femeie. Azhdar, de ce încerci să te justifici? Trecutul aparține trecutului, și-atât. Astăzi, eu sunt Kushumai', Femeia-Vânător, Vrăjitoare în exil în Violetul Irtych, șeful Societății Urșilor și al armatei care este pe cale să cucerească acest oraș. Tu ești Qadehar, Vrăjitor al Guildei. Dacă ne-am întâlnit din nou, nu am făcut-o pentru a evoca întâlnirea noastră din trecut, ci pentru a salva un copil din Ys! Și pentru a pune capăt uneltirilor preoților și terorii pe care au instaurat-o în această lume.

Qadehar o privi pe Kushumaï. Își aminti de tânăra fată îndrăzneată, care dansa pe mesele tavernei și de care se îndrăgostise nebunește, pe vremea când era tânăr Vrăjitor. O întâlnise în timpul unei misiuni pe care o îndeplinea pentru Guildă, în Lumea Incertă. Tânăra fată devenise o femeie superbă, impresionant de sigură și de îndrăzneată.

Qadehar făcu un efort ca să-și revină.

— Ai dreptate, așa este, răspunse el. Să revenim la bariera de flăcări: cum o distrugem?

Yorwan arătă cu un gest al mâinii spre grupul de preoți rămași neclintiți în vârful turnului, confirmând faptul că magia din Bohor lucra în continuare împotriva lor.

— O să acționăm așa cum am făcut și când am intrat în oraș! răspunse Qadehar.

Oamenii Nisipurilor se instalaseră pe poziții la temelia turnului, își scosese războinicii stepelor se pregătiseră să sară prin spărtura pe care magia roșie o făcuse destul de repede...

În aceeași clipă, în laboratorul ei, Umbra exulta. În cele din urmă, protecțiile din jurul lui Guillemot începeau să cedeze! Vrăjile țesute cu o răbdare infinită, inspirate din *Cartea Stelelor*, învinseseră Grafemele de care Ucenicul Vrăjitor era înconjurat...

Umbra închise din nou cartea de farmece. Târând umbrele după ea, se îndreptă spre scara pe care o coborî repede, până la etajul unde Guillemot era închis. Deschise ușa: toate barierele ridicate între ei erau distruse și băiatul zăcea pe pământ, în locul unde oul stelar era spart.

— În fine... în fine, pun mâna pe putere... împlinesc Marea Operă...

Umbra se apropie de Guillemot, care mișcă ușor.

— Te trezești... Cu atât mai bine, băiatul meu... Asta o să mă scutească s-o fac... prea brutal...

— Gra... Grafemele? bâlbâi Guillemot, cu voce spartă.

— Dispărute... au zburat... distruse... Ți-am spus... că vei sfârși prin a fi al meu...

Ucenicul Vrăjitor încercă să se ridice, să se opună adversarului. Dar era mult prea slăbit și căzu pe dalele de piatră ale celulei. Umbra îl prinse. Guillemot simți un fior înghețat invadându-i tot corpul.

— Te duc... spre destinul tău... Spre destinul nostru...

Guillemot își dădu seama că Umbra îl lua cu ea, îl târa afară din cameră. Își adună puținele forțe care îi rămăseseră și scoase un urlet de protest, un urlet disperat.

În sfârșit, tinerii se hotărâseră să părăsească locul unde stătuseră ascunși și porniră spre scări. Pe moment, sovăiră: să urce sau să coboare?

— Propun să coborâm, spuse Bertram. Guillemot a fost luat prizonier, deci se găsește într-o celulă. Or, toată lumea știe că celulele sunt la subsol.

Nimeni nu găsi nimic de replicat argumentului tânărului Vrăjitor.

Romaric se înarmă cu o torță care ardea pe un zid și o luă înainte. Se adânciră în măruntaiele turnului.

— Coralie, ce tot faci? se neliniști Ambre. Ceilalți au plecat!

— Bine, vin, dacă nu arde, spuse ea încheindu-și calmă șireturile.

În același moment, auziră un urlet.

— Ai auzit?

— S-ar zice ca e vocea lui Guillemot!

Ambre și Coralie încremeniră, încercând să audă mai bine. Nu se mai auzeau decât pocnete seci, regulate. Zgomotul puștilor care trăgeau afară.

— Sunt sigură că era Guillemot! repetă Ambre. Să mergem!

— Ambre, așteaptă! Trebuie să-i prevenim pe ceilalți.

Dar curajoasa fată pornise deja spre scară, în sus, spre etaj.

— Mereu același lucru, mormăi Coralie mergând după ea.

Trecură prin fața primei camere, care era goală, urcară în continuare și ajunseră, în sfârșit, într-o cameră mare,

plină de instrumente necesare vrăjitoriei.

Ambre, nemișcată, arătă cu degetul, tremurând, ceva din mijlocul camerei.

— Acolo... uite! Este Guillemot și...

— Umbra!

Văzându-i, Coralie scoase un țipăt.

Guillemot era lungit pe o masă masivă, alături de o carte groasă, cu coperta înstelată; părea să miște ușor. În fața mesei se afla o siluetă înconjurată de umbre. În mișcarea pe care o făcuse ca să se întoarcă spre intruși, fâșiile de întuneric se destrămară și alunecară pe pământ într-un mod înspăimântător. Străpungând valul de întuneric, ochii săi ardeau ca o văpaie.

— Zău că e emoționant... Aceste tinere trebuie să fie prietenele tale, băiatul meu... E bine... foarte bine... Orice spectacol, în cele din urmă... are nevoie de spectatori... Orice moment istoric cere martori...

Umbra vorbise cu glas mângâietor, aproape blând, dar șușotelile înșelătoare făcuseră să înghețe sângele celor două surori. Îngrozite, incapabile să bată în retragere, simțiră cum li se înmoaie picioarele și cum inima li se topește. Umbra rânji.

— Durează prea mult, prea mult, se plânse Qadehar, debarasându-se de armură.

— Răbdare, prietene, îi răspunse Gérald. Oamenii Nisipurilor acționează cât pot de repede!

În același moment, ca și cum i-ar fi confirmat spusele, doi preoți căzură de pe turn. Consider  nd numărul de apărători destul de mic, magii Korrigani   si începură vraja. Dintr-odată, aceasta izbucni din cerc și lu   cu asalt perdeaua de flăcări roșii și negre. Uimi  i, ultimii preo  i se pr  bu  sir  , ca tr  sni  i.

—   n sf  r  sit! exclamă Qadehar.

Războinicii stepelor se pregătiră să ia cu asalt turnul, când un Vânător, cu răsuflarea tăiată, apăru de pe o str  du  .

— Avem probleme la intrare! Thunku a venit cu întăriri,

și Cavalerii nu mai fac față. Avem nevoie de ajutorul războinicilor din Nord. Fără să mai punem la socoteală că preoții și-au revenit. De pe metereze, trimit vrăji care ne paralizează oamenii!

Kushumaï evaluă rapid situația. Dacă Armata Colinelor ceda în fața Orkilor, nu mai aveau timp să încercuiască turnul. Se hotărî:

— Tofann și războinicii lui te vor însoți, ca și Oamenii Nisipurilor și Korriganii, dacă sunt de acord. Aici, eu am nevoie de altcineva. Sper că forța unora, abilitatea și puterile celorlalți vor fi de ajuns să facă balanța să se încline în favoarea noastră.

Tofann aprobă, la fel ca și Kor Hosik, care îi reprezenta pe Korrigani. Oamenii Nisipurilor se mulțumiră să aprobe cu un simplu semn din cap. Apoi plecară toți în fugă, pe urmele Vânătorului.

În acea clipă, Urien făcu un pas înainte.

— Kushumaï, Qadehar, vă cer să-mi oferiți onoarea de a-i însoți pe acești viteji și să le vin în ajutor tovarășilor mei. Dați-mi ocazia să-mi răscumpăr greșeala. Lăsați-mă să mă alătur lor!

— Du-te, bătrâne Cavaler, acceptă tânăra femeie, după un moment de ezitare. Ești făcut pentru război, pentru lupta dreaptă, cea care se da corp la corp, cu lovituri de sabie! Cine știe ce ne așteaptă în acest turn, ce vrăjitorii, pe care nu le-ai înțelege? Du-te!

Urien de Troil o privi recunoscător și se grăbi să ajungă pe câmpul de luptă.

— Iată că acum dăm cu capul în zid, spuse ea solemn, dacă-mi pot permite să glumesc pentru ultima oară!

— Eh! De obicei, se zice că zidarul se cunoaște după tăria zidului, spuse Gérald oferindu-i un zâmbet convențional. Dar în donjon se va cunoaște cu adevărat Vrajitorul!

Qadehar, Gérald, Qadwan, Kushumaï și Seniorul Sha se îndreptară cu pas hotărât spre poarta principală a turnului.

33

NEPUTINCIOȘI!

Așa cum se așteptau Vrăjitorii, poarta principală era închisă și ferecată de o vrajă. Qadehar își încercă norocul pe o intrare de serviciu, pe care o zări ceva mai departe.

— La fel, anunță el întorcându-se.

— Cu atât mai rău, o să încercăm s-o deschidem pe aceasta, spuse Yorwan.

Își uniră puterile în jurul lui *Elhaz*, Grafemul care deblochează. Poarta cedă mai ușor decât s-ar fi crezut.

— Ne descurcăm toți cinci! glumi *Gérald*.

— Mai exact, cred că preoții care au făcut vraja erau grăbiți, răspunse *Kushumăi*. Să mergem...

În același moment, auziră strigăte în spatele lor: mai mulți preoți veneau în fugă spre turn.

— De unde au mai răsărit și ăștia? mormăi Qadehar.

— De pe metereze, fără nicio îndoială, răspunse *Kushumăi*. Se grăbesc să-și ajute colegii!

— Dați-i drumu', spuse dintr-odată Seniorul *Sha*. Răscoliți turnul! Încerc să-i rețin.

— Ești sigur?

— Da. Plecați.

Seniorul *Sha* luă o postură înspăimântătoare și îi primi pe preoți cu Grafeme *Thursaz* foarte puternice. Atacatorii urlară de furie, dar fură nevoiți să se oprească, pentru a construi o vrajă de apărare.

— Plecați! repetă Vrăjitorul.

Fără să mai aștepte, Qadehar, *Kushumăi*, *Gérald* și *Qadwan* pătrunseră în clădire.

În vârful turnului, în camera din piatră cenușie, plină de mobile și de instrumente ciudate, *Ambre* își reveni cea dintâi. Odată trecută clipa de groază, înghiți câteva guri de aer, apoi, fără să-și dea seama de forța neobișnuită care o mâna, înaintă spre masa pe care zăcea *Guillemot*.

— Stai pe loc... Am vorbit de spectacol... Și nici tu, nici prietena ta... nu faceți parte dintre actori... Sunteți simpli spectatori... Am spus simpli spectatori... Următorul care încearcă să se apropie... care îmi deranjează ritualul... va fi transformat în broască râioasă...

Șoaptele cavernoase ale Umbrei răsunară autoritar. Guillemot depindea de el... Fata se opri. Sentimentul de neputință și de profundă nedreptate îi umplu ochii de lacrimi.

În spatele ei, Coralie simțea același lucru.

Se retraseră, pas cu pas, până la primele trepte ale scării. Erau atât de fascinate de cele văzute, încât nicio clipă nu le trecu prin cap să fugă.

Dintr-odată, Umbra renunță să le mai acorde vreo atenție, ca și cum n-ar fi existat niciodată, și se concentră din nou asupra ritualului pe care se pregătea să-l ducă la capăt. Ambre și Coralie se străduiră să-și recapete calmul și să-și potolească tremurul de teamă care le străbătea.

— Privește, Ambre! Ce vrea Umbra să-i facă lui Guillemot?

Umbra deschidea *Cartea Stelelor* și încerca să-și înviioreze prizonierul.

— Se pare că-l consideră pe Guillemot prea slăbit pentru ritualul lui.

— Nu crezi că am putea să ne apropiem fără să bage de seamă?

Dintr-odată, Umbra își întoarse spre ele ochii de jar. Fetele se ghemuiră lângă ușă.

— Liniște... liniște, copii blestemați... Mă împiedicați... să mă concentrez...

— Cu atât mai bine! comentă Ambre printre dinți.

Tăcură. Fără a mai sta pe gânduri, puseră în practică ideea lui Coralie și înaintară foarte încet în direcția lui Guillemot.

— Credeți că sunt... imbecil... începu Umbra să mormăie. Poate, e cineva... care vrea cu orice preț... să se transforme în broască râioasă...

Fetele se opriră, la câțiva pași de ușă, conștiente că

merseseră prea departe.

— Și dacă ne întâlnim cu Umbra? îl întrebă Bertram pe Romaric, care înainta prudent, ținând torța în față.

— Îi cădem în spate și o tragem de urechi! îl ironiză Gontrand.

— Ți-e frică? se miră Kyle. Totuși, tu ești cel care a propus s-o luăm spre subsol.

Bertram mormăi ceva de neînțeles și tăcu.

Scara continua să coboare, la nesfârșit. Pereții musteau de umezeală. Prin colțuri, păianjeni enormi stăteau nemișcați în mijlocul pânzelor lor.

— Brr! făcu Gontrand. Țștia se hrănesc cu șobolani! E ciudat că n-am auzit-o încă urlând pe Coralie! Coralie?

Nimeni nu-i răspunse. Neliniștit, Gontrand făcu o scurtă oprire.

— Cine a văzut-o pe Coralie ultima oară?

Nu primi ca răspuns decât o liniște stânjenită. Fiecare fusese preocupat doar de el, tot timpul cât coborâseră, cu atât mai mult cu cât treptele erau alunecoase, iar teama unei întâlniri neplăcute era prea puternică. Romaric îi dădu torța lui Bertram, care încheia șirul. Nu erau decât ei patru.

— Ambre? Coralie? strigă încă o dată Gontrand.

— Poate ceva le-a făcut să întârzie, sugerează Kyle.

— Sau, mai degrabă, li s-a întâmplat ceva, îl corectă Gontrand, pe un ton lugubru.

— Să urcăm! spuse Romaric, preluând conducerea grupului.

Preocupată de ritualul ei, Umbra luă de pe o etajeră o fiolă conținând un lichid gros și închis la culoare. O deschise și strecură o picătură între buzele lui Guillemot, palid ca un mort.

— Bea... prinde puteri... am nevoie de un băiat viu pentru ritual... nu de un cadavru...

Guillemot tuși și scuipă puțin lichid. Dintr-odată, simți, ca pe o lovitură de bici, viața care îi invadea trupul. Regăsi

suficientă forță pentru a reuși să se așeze cumva pe marginea mesei de lemn.

— Bine... Foarte bine, băiatul meu... Putem trece... la lucruri serioase...

Dintr-odată, se auzi zgomot de pași. Umbra aruncă o privire îngrozitoare spre cele două fete. Ele îl privesc și ridică mâinile în semn că nu erau vinovate de nimic...

În prag apăru o siluetă, urmată curând de alte două. Umbra scoase un strigăt de furie. Qadehar, Gérald și Kushumai se pregăteau să pătrundă în laborator. Mai jos, pe scări, Qadwan tușea și își recăpăta suflul.

Umbra făcu un gest larg în direcția intrării și strigă câteva cuvinte, cu voce guturală...

— Maestrul Qadehar! exclamă Coralie.

Ambre, mirată, fără vlagă, o privi pe Kushumai, femeia care nu înceta să apară în visele sale! Ochi verzi, păr deschis, craniul de urs de pe coif... Era chiar ea? Ce însemna asta? Tânăra femeie o privi la fel, cu un surâs enigmatic pe buze.

— Voi? exclamă Qadehar, descoperind fetele lipite de perete, la câțiva pași de ei.

— Ce faceți voi aici? Unde sunt ceilalți? se miră la rândul lui Gérald.

— Au văzut lumină și au intrat, răspunse Kushumai în locul lor, ridicând din umeri. Nu credeți că putem pune aceste întrebări mai târziu?

Ca și cum ar fi încuviințat, Qadehar se grăbi spre masa din mijlocul camerei, pe care se aflau Guillemot și *Cartea Stelelor*. Nu merse prea departe: se lovi de un perete de energie pe care Umbra îl ridicase chiar în fața ușii. Un perete transparent ca sticla, dar solid ca oțelul.

Ambre și Coralie alergară spre bariera invizibilă și se ciocniră de ea. Erau prizoniere! Separate de Vrăjitor prin magia Umbrei! Degetele lui Qadehar se aflau la doar câțiva centimetri de ale lor, dar erau mai inaccesibile decât dacă ar fi fost la câțiva kilometri...

Vrăjitorii și Vrăjitoarea se apropiară unul de altul.

— Îndepărtați-vă de acest perete! le porunci Qadehar

fetelor.

Se supuseră imediat.

În acest timp, indiferentă la manevrele vrăjitorilor, Umbra reluă ritualul care ar fi trebuit, datorită puterilor lui Guillemot, să înfrângă opoziția *Cărtii Stelelor* și să-i permită să-i descopere toate tainele...

Kushumăi, Qadehar și Gérald încercară mai multe vrăji împotriva barierei. Toate dădură greș, în mod lamentabil.

— Este de necrezut, recunoscă Gérald. Cel mai slab *Galdre* pe care l-am lansat împotriva acestui perete ar fi fost suficient pentru a deschide toate porțile de la Gifdu!

— Puterea Umbrei este fenomenală, șuieră Qadehar. N-am mai întâlnit niciodată o vrajă ca asta!

— După părerea mea... spuse Qadwan cu voce extenuată, construcția acestui perete de protecție... i-a luat multă vreme chiar și Umbrei. Trebuie să fi fost mai de demult acolo și ea doar l-a activat când am ajuns noi...

Bătrânul Vrajitor, încă epuizat de eforturile pe care le făcuse pentru a urca treptele până în vârful turnului, se rezemă cu spatele de un perete. Deși explicațiile lui nu schimbă situația, îi încurajară totuși pe tovarășii lui, care, astfel, înțelesesă mai bine eșecurile repetate ale încercărilor lor. O vrajă țesută îndelung, puternică, nu se rupe atât de ușor!

— Și dacă am încerca să fabricăm *Sigiliul lui Lindorm*? propuse Gérald.

— Vraja Dragonului? exclamă Qadwan. Ești nebun? Nu suntem siguri că va reuși să distrugă peretele! Dacă ne scapă de sub control, nu va fi bine!

— Qadwan are dreptate, confirmă Qadehar. *Lindorm* este puternic, dar periculos, și ne cere tot atât de multă energie ca să-l creăm, cât să-l controlăm. Trebuie să găsim altceva.

— După părerea voastră, întrebă brusc Kushumăi, peretele este la fel de rezistent din interior, ca și din exterior?

— Posibilitatea e destul de mică. Un asemenea perete este ridicat întotdeauna ca să reziste agresiunilor din

afară. Dar asta nu ne folosește prea mult; noi suntem de cealaltă parte a protecției!

— Am o idee, murmură Kushumai.

Se apropie de bariera invizibilă și îi făcu un semn lui Ambre.

34 GEMENELE

— Ambre? Apropie-te...

Fata ezită, apoi se apropie de Kushumai.

— Cine sunteți? Tot mai visez?

— Nu, ești complet trează, și nu e vorba despre un vis. Îți promit că îți voi răspunde curând la toate întrebările. Dar timpul trece! Vrei să mă ajuți să-l salvăm pe prietenul tău?

Arătă spre Guillemot, pe masă.

Ambre se întoarce: Ucenicul Vrajitor era cuprins de fiori și tresărea la fiecare cuvânt pe care Umbra îl pronunța. Ochii fetei se umplură din nou de lacrimi, imaginându-și ce îndura el.

— Marele Preot al lui Bohor stoarce din el forța de care are nevoie ca să învingă opoziția cărții de farmece, continuă Kushumai, calmă.

— Și... și atunci? Întrebă fata cu voce tremurătoare.

— Prietenul tău o să moară. Doar tu poți să-l ajuți...

— Cum? Spune-mi, te rog!

— Lăsându-mă să acționez. Și abandonându-te voinței mele, micuță Hamingja! Dar te previn, poate fi dureros.

— Nu contează, spuse Ambre, înghițindu-și lacrimile. Sunt gata de orice, numai să trăiască Guillemot.

— Mă așteptam la asta. Ești curajoasă, știam. Am știut-o întotdeauna...

Vrăjitoarea închise ochii și începu să fredoneze o melopee plină de Grafeme. De partea cealaltă a barierei, Ambre scoase un țipăt răgușit și lăsă capul pe spate. Privirea i se pierdu și păli. Din gât îi ieși un mormăit. Își lipi palmele întinse pe peretele de energie.

La contactul cu mâinile fetei, peretele începu să crape. Pe față i se scurgeau picături grele de sudoare. Mormăia neîncetat și vocea devenea, clipă de clipă, tot mai neomenească.

— Este pentru prima dată când iau parte la un asemenea fenomen! exclamă Gérald.

— Ceva îmi scapă, fu de acord și Qadwan, care își recăpătase forțele. Este limpede că a vrăjit-o pe fată și a făcut din ea o Hamingja, o creatură supusă voinței sale. Totuși, se văd pentru prima oară!

— N-aș fi atât de sigur de asta... interveni Qadehar, gânditor. N-ați remarcat expresia lui Ambre când a văzut-o pe Kushumai? S-ar fi zis că a mai întâlnit-o cândva. Din ultima călătorie în Lumea Incerta, Ambre s-a întors cu niște migrene teribile. Le-am pus pe seama călătoriei, dar...

— Este simptomul cel mai evident al unei vrăji de condiționare! urmă Qadwan.

— Da, îmi amintesc că în legătură cu ultima ședere a lui Ambre în Lumea Incertă există numeroase lacune, cum ar fi momentele de rătăcire, adăugă Qadehar.

— Pierderi de memorie, o altă caracteristică a acestui fenomen, conchise bătrânul Vrajitor.

În jurul mâinilor lui Ambre, pe care le ținea lipite de bariera de energie, crăpăturile apăreau acum mult mai clar. Kushumai, cu ochii închiși, gâfâia, în timp ce intona cuvinte magice, care o țineau în legătură cu tânăra fată. Dintr-odată, Ambre se legănă și căzu în genunchi, fără să înceteze să atingă peretele. Tremura și părea epuizată.

— Nu, gemu Kushumai, nu! Încă un efort, micuțo! Suntem aproape!

Coralie o văzu pe sora ei prăvălindu-se spre peretele invizibil. Fără să se gândească, se grăbi și, pentru a o susține, se lipi strâns de ea.

— Ambre? Ești bine? Ce-ți face?

Dar Ambre era incapabilă să-i răspundă. Tremura îngrozitor, scuturată de frisoane. Coralie încercă s-o tragă de umeri și s-o întindă pe jos, când se simți invadată de un fel de arsură. Deschise gura și strigă de uimire și de durere. În același timp, Ambre părea că își revine. Peretele începu din nou să se fisureze în jurul mâinilor sale.

— Ce se petrece? se miră Gérald de partea cealaltă a

peretelui magic.

— Un fenomen rarisim, dacă nu mă înșel, răspunse Qadehar. Fără să știe, Coralie tocmai îi transmite puteri surorii sale gemene, care se află la capătul puterilor.

— Poate fi periculos? se neliniști Qadwan.

— Da, aprobă brutal Qadehar. Dar, orice ar fi, Ambre ar muri dacă sora ei nu i-ar veni în ajutor...

De fapt, Coralie simțea cum viața i se scurge din trup și cum se transmite în cel al lui Ambre. În același timp, își dădea seama că Ambre tremură mai puțin. Se convinsese că-i face bine și că o ajută să îndure mai ușor suferința de nesuportat, întipărită pe fața și pe trupul ei. Instinctiv, își privi brațele. Unde, cu câteva clipe înainte, era o piele moale și frumos bronzată, nu mai era decât o carne tumefiată, acoperită de plăgi și de răni respingătoare...

Înnebunită, își duse o mână la față. Chipul ei de porțelan, care stârnea atâtea pasiuni băieților. Ceea ce atinse nu mai avea nimic în comun cu ceea ce știa. Degetele i se umplură de sângele care picura din carnea vie... Urlă. Nu era posibil! Trebuia să înceteze, înainte să fie complet desfigurată!

Se smulse de lângă sora ei și, imediat, durerea i se potoli. Dar Ambre începu din nou să tremure, mai tare, și grohăiturile de animal care țâșneau dintre buzele ei deveniră tot mai jalnice, ca acelea ale unei fiare rănite.

Auzind văicărelile ei, Coralie începu să plângă încet. Ambre o să moară? Se apropie și, din nou, își apucă sora în brațe și o strânse din toate puterile, cu toată afecțiunea și cu toată iubirea. Ce importanță mai avea frumusețea ei dacă Ambre nu mai exista ca s-o vadă?

Qadehar, Gérald și Qadwan, emoționați, rămaseră tăcuți și serioși. Liniștea era sfâșiată doar de incantațiile Umbrei care, concentrată asupra infernalului său ritual, chema puterile lui Guillemot să deschidă cartea de farmece, ca și de cele ale lui Kushumaï, care chemau puterile lui Ambre pentru a distruge peretele de energie.

Dintr-odată, cu un zgomot de sticlă spartă, o bucată întreagă din peretele magic se zdrobi, lăsând liberă

intrarea în laborator. În același moment, Ambre, Coralie și Kushumai se prăbușiră, epuizate și fără cunoștință. Qadehar și Gérald pășiră dincolo de perete.

— Ocupă-te tu de ele, Gérald! spuse Qadehar.

Apoi dădu ochii cu Umbra.

Aceasta scoase un strigăt de furie când auzi peretele cedând. Era mult prea devreme! Îi văzuse că se împotrivesc protecției magice, dar își închipuisese că e mai rezistentă și crezuse că are timp să ducă ritualul până la capăt! Îi zădărniciseră toate eforturile... Fie blestemați!

Umbra luă *Cartea Stelelor* și îl înhăță pe Guillemot, prea slăbit ca să meargă. Lăsa impresia că vrea să fugă.

— Stai! porunci Qadehar. Oricine ai fi, bărbat, femeie sau demon, îți poruncesc să-mi dai copilul și cartea de farmece!

— Să vedem... rânji Umbra. Speri să mă învingi... Vrăjitor prăpădit...

Cu un urlat de furie, Qadehar proiectă un *Thursaz* împotriva ei. Umbra opri Grafemul și îl făcu să dispară într-o cută a mantiei sale uriașe, la fel de ușor de parcă ar fi fost vorba de o simplă pietricică. Qadehar elaboră rapid un *Lokk* în jurul Grafemului imobilizării, *Ingwaz*; vraja lui dispăru în același mod. În spatele lui, Gérald și Qadwan se priviră rapid.

— Repede! spuse Gérald, abandonând cu părere de rău fetele leșinate. Trebuie să-l ajutăm pe Qadehar! Sunteți gata pentru *Sigiliul lui Lindorm*?

— Eu sunt gata.

Vocea lui Qadwan tremura...

35 VRAJA DRAGONULUI

În viața lui, Qadehar nu înfruntase un adversar atât de puternic. Nu numai că vrăjile pe care le trimitea spre Umbră rămâneau fără efect, dar trebuia să-și folosească toată știința pentru a le contracara pe cele lansate de ea.

În ceea ce o privea, Umbra era stânjenită de Guillemot, pe care trebuia să-l susțină.

Văzându-l astfel, ascuns parțial de mantia de umbre, la bunul-plac al teribilului său adversar, Vrajitorul fu și mai hotărât. Niciodată nu va renunța! Nu-și va abandona încă o dată Ucenicul.

— Lasă băiatul să plece! urlă el. Să rezolvăm lucrurile între noi!

Umbra rânji și aruncă o vrajă care înroși obrazul lui Qadehar.

În acest timp, Qadwan și Gérald pregăteau temuta vrajă a *Sigiliului lui Lindorm*.

Când fiecare terminase în gând vraja complicată, schimbară din nou o privire. Apoi se prinseră de mână. Invocară imediat puterea Dragonului:

— *Laukaz, Isaz, Naudhiz, Dahaz, Odaia, Raidhu, Mannaz, Mare și Gheață, și Mână, Lumină a zilei, Pământuri posedate, Carul soarelui luminând Strămoșul, Talisman, Thurses, Skadi, Cavaleri, Vulturi, Nerthus și Mani, faceți să crească, vegheați și conduceți, apărați de spirite, eliberați locuri de neeliberat, prin care energia în spirală stabilește legătura cu Puterile! Dispăreți și lăsați locul Dragonului Pământului, ca să ne scape de Ființa de Tenebre! LINDORM!*

La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, pământul începu să se zguduie în fața Vrajitorilor, care așteptau, cu inimile bătând. Cu un bubuit surd, praful se ridică și începu să se învârtască, din ce în ce mai repede, până se transformă într-un șarpe care, repede, deveni gigantic. Imediat ce se

formă, se luminează puternic din interior, transformându-se într-o coloană de lumină. La unul din capete, apărură o gură monstruoasă, iar deasupra ei se aflau doi ochi de gheață. Luptătorii încremeniră. Creatura fantomatică urlă, și strigătul ei îi împietri pe toți de groază. Umbra însăși păli. Dragonul șovăi. Își plimbă privirea infernală peste cei doi Vrăjitori care îndrăzniseră să-l cheme și care erau înghețați de spaimă. Părea furios. Apoi, brusc, se îndreptă spre fereastră și dispăru...

La intrarea în oraș, bătălia era la fel de încrâncenată. Sosirea războinicilor stepelor restabilise echilibrul dintre forțe, un echilibru amenințat mai devreme de apariția neașteptată și vijelioasă a Comandantului Thunku, însoțit de vreo cincizeci de Orki, mult mai puternici și mai bine antrenați decât ceilalți. Oamenii din Est și briganzii plătiseră un tribut greu înfruntării și puțini rămaseră în luptă, preferând să-și îngrijească răniții, lăsându-i pe aliații lor, a căror meserie era războiul, să-și facă treaba.

Vânătorii din Violetul Irtych, învățați cu șiretlicurile vânătorii, le țineau în mod onorabil locul în bătălie. Cavalerii făcură cinste reputației lor de luptători extraordinari, iar monștrii care îi înfruntau încasară mai multe lovituri decât dăduseră. Războinicii stepelor se păstrară pentru Orkii de elită ai lui Thunku și își găsiră, în sfârșit, adversari pe măsură. În tot acest timp, îngrămădiți în casele învecinate, Oamenii Nisipurilor continuau să tragă în preoți, în timp ce Korriganii se distrau teribil contracarând vrăjile lansate de pe metereze asupra armatei Colinelor.

Doi oameni atrăgeau atenția, dominând bătălia și provocând murmure de admirație și invidie tuturor luptătorilor.

Cu sabia lui mare, asemenea unui zeu al Războiului, îmbrăcat în platoșa de piele cu ținte de metal, înroșită de sânge, Tofann para și fanda, eschivând și spintecând, blocând și zdrobind, în mijlocul urlărilor de furie și de durere.

Nu departe, ca un titan dezlănțuit, cu un topor gigantic

strălucind în soare, Urien de Troil pune la pământ adversarii, așa cum un ferăstrău doboară arborii unei păduri. Spumegând de furie, cu ochii holbați, cu barba cenușie năclăită, bătrânul Cavaler îi aducea un ultim omagiu lui Valentin...

Dintr-odată, grohăind uimit, un Ork arătă spre vârful turnului care se înălța în centrul Yénibohorului. Preț de o clipă, toți putură vedea un șarpe de lumină enorm, urcând spre cer, oprindu-se scurt și scoțând un horcăit dureros, apoi urcând din nou, cu toată viteza, și năpustindu-se printr-o fereastră.

Dispariția dragonului dură doar câteva secunde. Când reveni în camera pe care tocmai o părăsise, rămase nemișcat, se cabră, deschise gura și urlă din nou. Apoi sări pe Umbră, pe care o străbătu din cap până-n picioare.

Umbra scoase un strigăt și se prăbuși, iar Guillemot și cartea de farmece căzură la pământ. Umbra se ridică clătînându-se: era încă vie!

Dragonul păru surprins. Își plimbă privirea de gheață pe silueta ciudată pe care trebuia să o fi ucis. Nu înțelegea. Fusesse trimis pe lume pentru a lua o viață. Aceasta i se refuzase. Se întoarse încă o dată spre Vrăjitorii care îl chemaseră. Îl privi pe bătrân și descoperi frica în ochii lui. El era soluția. Afară, unde încercase să fugă de noii lui stăpâni, dragonul fusese rănit de lumina zilei. Neantul era mai odihnitor. Pentru a se întoarce, trebuia mai întâi să-și îndeplinească, într-un fel sau altul, misiunea încredințată... Lovi deci ca un fulger și dispăru imediat într-o jerbă de scânteii aurii.

— Qadwan! urlă Gérald.

Neputincios, Vrăjitorul văzu Dragonul Pământului aruncându-se pe vechiul lui prieten. Qadehar i-o luase înaintea: se grăbi și îl prinse pe Qadwan în brațe. Bătrânul nu suferi. Murise pe loc. Plecase cu Dragonul. Fața lui, destinsă, surâdea. Qadehar puse încet trupul pe piatra rece. Privirile tuturor se îndreptară spre Umbră.

Ea supraviețuise atacului *Sigiliului lui Lindorm*. Era

extraordinar. Din câte își amintea Vrăjitorul, era pentru prima dată când cineva îi scăpa Dragonului! Dar orice rezistență are un preț, iar Umbra ieșise destul de slăbită din confruntarea neomenească. Se mai clătină o dată. Mantia de umbre care o acoperea și o ascundea se destrăma. Deghizarea Umbrei se risipi pe pământ, fâșie cu fâșie, alunecând.

Când Umbra se arată sub adevărata ei înfățișare, Vrăjitorii scoaseră un strigat de surpriză...

— Credeți că ați învins? I-ați venit de hac Umbrei, dar pe mine nu m-ați învins încă!

Drapat în mantia întunecată a Guildei, un bătrân, care nu era nici slăbit, nici cocoșat, îi săgetă pe Vrăjitorii stupefiați cu privirea ascuțita a unui om care nu fusese niciodată orb. Rânjetul lui, pe care nu-l întrerupea niciun acces de tuse, îi scoase pe toți din moleșeală.

— Charfalaq!

Umbra tocmai lăsase locul Marelui Maestru de la Gifdu.

În cele din urmă, Seniorul Sha le venise de hac preoților de pe metereze. Niciunul nu trecuse de poarta turnului. Li se împotrivise fără încetare, vrajă contra vrajă, Grafem contra formulă tenebroasă. Îi învinsese unul după altul.

Fără suflu, obosit de eforturile pe care trebuise să le depună, urcă pe scara ce ducea la laborator.

Prima dată zări trupurile neînsuflețite ale lui Kushumai și ale celor două fete. Îi zări apoi pe Qadwan, zăcând pe pământ, apoi pe Gérald și pe Qadehar, care stăteau în fața unui bătrân ce nu-i era necunoscut.

„Umbra... așadar, el este?” se miră Yorwan în sinea lui când se alătură prietenilor lui Vrăjitori.

Gérald îi vorbi lui Charfalaq, cu lacrimi în ochi:

— Dar, Maestre... de ce? De ce?

Bătrânul îl măsură cu dispreț pe Vrăjitorul informatician.

— Ca să nu fiu ca tine, care nu ai altă ambiție decât să ștergi calculatoarele de praf!

Mânia împurpură obrajii lui Gérald, dar nu scoase un cuvânt. Umbra sau, mai degrabă, Charfalaq, încerca să-i zăpăcească, să le ia orice speranță și să-i aducă la disperare. Nu trebuia să intre în jocul lui.

Marele Mag se întoarse apoi spre Seniorul Sha.

— Ascultă! Yorwan, tinere Vrăjitor strălucit și promițător, prea devreme plecat din Gifdu! S-ar zice că ai pierdut bătălia. Dezertarea este una dintre specialitățile tale! Spune-mi, acum, când suntem în clipa mărturisirilor: cine te-a îndemnat să fugi cu *Cartea Stelelor*?

— Un strigăt de ajutor, pe care *Cartea* însăși mi l-a trimis, răspunse Yorwan care, având ocazia să se justifice pentru totdeauna în fața tovarășilor lui, nu luă în seamă insinuările jignitoare ale lui Charfalaq. Presupun că ați încercat să descifrați paginile interzise: ați declanșat, fără

să știți, o alarmă magică care i-a avertizat pe oamenii Societății Urșilor. Eram de puțină vreme corespondentul în Ys al acestei foarte vechi societăți. Eu am fost cel căruia i s-a încredințat sarcina de a pune cartea de farmece la adăpost. Amenințarea nu era clară, *Cartea* nu a transmis nimic precis. Am ales, totuși, pentru a nu risca nimic, să mă exilez în colțul cel mai pierdut al Lumii Incerte...

— Ce emoționant! rânji Charfalaq. Și eu, care credeam, ca și acest imbecil de Urien, că ai fugit de căsătoria cu toanta de Alicia!

Gérald îl calmă pe Yorwan, punându-i o mână pe umăr. Nu trebuia să răspundă provocărilor bătrânului ticălos!

Marele Mag își încercă norocul cu Qadehar:

— Și tu, Qadehar, cel mai mare Vrăjitor pe care Guilda l-a avut vreodată în rândurile ei! Atât de onest, atât de drept, atât de cinstit! Dar asta nu ți-a folosit și ai fost considerat trădător!

— Tu ai înscenat povestea asta ciudată, mormăi el. Tu ai organizat ambuscada în față la Djaghatael! Tu m-ai numit șef al expediției, pentru a mă găsi țap ispășitor, în cazul în care scăpam. Fii blestemat! I-ai trimis pe toți Vrăjitorii care mă însoțeau la o moarte sigură!

— Sunt de acord că planul meu a fost bine pus la punct. Îmi lipseau două lucruri: *Cartea Stelelor*, pe care Seniorul Sha mi-a luat-o și de care nu s-a despărțit niciodată, și Guillemot, acest puști faimos, cu mari puteri, despre care se pomenea în cartea de farmece și pe care l-am căutat atât de multă vreme în Lumea Incertă, unde era scris că se află, când, de fapt, era în Ys, sub ochii mei! Trimitându-te într-o capcană, Qadehar, în tovărășia celor mai buni Vrăjitori ai Gildei, îl izolam pe Guillemot. Prevenindu-l printr-o scrisoare anonimă pe Seniorul Sha că un copil, care putea fi al lui, era singur la Gifdu, l-am îndepărtat de cartea de farmece. Astfel, am putut recupera prima piesă a jocului meu. În ceea ce o privește pe a doua, deși mi-a dat ceva bătaie de cap, am reușit să pun mâna pe ea!

În timp ce vorbea, Charfalaq se apropiase din nou de *Carte* și de băiat. Prea preocupați să-l asculte, Vrăjitorii nu

observaseră.

— Dar de ce? repetă Gérald, căruia îi era greu să accepte groaznicul adevăr. De ce? Nu era suficient că erai Maestru al Guildei, unul dintre oamenii cei mai influenți și mai respectați din Ys?

— Te înșeli, Gérald: sunt singurul personaj important din Ys! se laudă Charfalaq. Datorită expedițiilor Umbrei – adică ale mele! – care, sperînd oamenii, a permis Guildei să obțină prerogative din ce în ce mai importante, în detrimentul Confreriei Cavalerilor. Sunt, de asemenea, adevăratul Maestru al Lumii Incerte peste care domnesc, datorită preoților mei...

— O să plătești pentru toate acestea! amenință Qadehar.

Dar Charfalaq, cu o iuțeală și cu o putere care, după înfățișarea lui, nu puteau fi bănuite, puse stăpânire pe *Carte* și înhăță băiatul rămas pe jos.

— Dacă te apropii, îl omor! amenință el cu voce calmă.

Qadehar se opri imediat.

— Iată cine e înțelept, comentă ironic Marele Mag. De fapt, am nevoie de băiat ca să deschid ultimele pagini ale *Cărții* și să descopăr vrăjile care mă vor ajuta să adaptez Grafemele la cerul Lumii Reale. Când lucrul acesta se va îndeplini, magia va pune stăpânire pe întregul multivers și nimic nu mă va împiedica să-mi măresc puterea la infinit și să domnesc ca stăpân absolut peste cele Trei Lumi!

— O să te împiedic eu! urlă încă o dată Qadehar, strângând din pumni.

— Oh, nu, n-o să faci nimic! Doar n-ai vrea să-i fac vreun rău fiului tău?

Un timp, uimirea puse stăpânire pe cei aflați în laborator. Nimeni nu-și credea urechilor...

— Vezi? îl ironiză bătrânul. Nu știai! Sau nu voiai să o știi... Țț... țț! N-ai avut niciodată curiozitatea să-i cercetezi spiritul? Nu te acuz: și eu a trebuit să aștept, înainte de a putea să-i scotocesc prin minte, pentru ca Grafemele să se potolească. Totuși, este limpede că epoca noastră produce tați nereușiți! Ca să începem cu tine, Yorwan, care ocrotești cu atâta dragoste o carte de farmece, dar care-ți

abandonezi propriul fiu în deșert...

— Minți! strigă Qadehar.

— Ce vrei să spui, bătrân blestemat? se miră copleșit Yorwan.

— Mai bine întrebați-o pe Femeia-Vânător!

Întreținând conversația și captivând interesul Vrăjitorilor, Charfalaq reușise să se apropie de o piatră lată, diferită de cele care alcătuiau pardoseala camerei. Era acoperită de semne gravate adânc. În cele din urmă, Qadehar pricepu pericolul. Sări înainte, dar prea târziu. Charfalaq pronunță câteva cuvinte și dispăru instantaneu, luându-i cu el pe Guillemot și *Cartea Stelelor*.

— O vrajă de dislocare! gemu Gérald, înțelegând brusc manevra abilă a Marelui Mag.

— Poate n-are importanță unde s-a dus, îi încurajă Yorwan.

— Va fi foarte greu să le luăm urma, suspină Qadehar, copleșit.

O liniște apăsătoare, plină de disperare și de o resemnare neașteptată se așternuse în cameră. Totul era terminat, o știau: jucaseră și pierduseră...

În aceeași clipă, abia mai respirând, Romaric, Gontrand, Bertram și Kyle își făcură brusc apariția în laborator.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bertram.

— Guillemot! Unde e Guillemot? strigă Romaric.

Vrăjitorii, distruși, nu scoaseră niciun cuvânt: o simplă privire de jur împrejur le dezvălui tinerilor întreaga dimensiune a dezastrului.

37 TEMPLUL

Marele Mag se materializă împreună cu Guillemot și cu *Cartea Stelelor* într-o încăpere mult mai spațioasă decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Pereții gălbui erau acoperiți cu tapiserii brodate care evocau viața demonului Bohor. Lămpi cu ulei, cu picior, răspândeau o lumină portocalie și, într-un colț, pe un gheridon, erau așezate obiecte de cult. Vraja de dislocare îi condusese până într-un templu al lui Bohor, mai exact, în Yâdigâr. Charfalaq se felicită că avusese ideea de a grava vraja pe o dală din laboratorul lui. Un zâmbet de mulțumire îi flutură pe buze. Se felicită, mai ales, că îl trimisese pe Lomgo, sub identități diferite, pe lângă mai-marii Lumii Incerte: consilier al Comandantului Thunku, majordom al Seniorului Sha... Datorită acestuia, putuse, în cele din urmă, să recupereze prețioasa carte de farmece din Djaghatael. Dacă tentativele lui Thunku de a-l răpi pe Guillemot din Ys eșuaseră, una după alta, totuși, grație acestui Thunku, băiatul se afla astăzi în siguranță în orașul Yâdigâr! Marele Mag se încruntă o clipă: de altfel, unde dispăruse Lomgo? Nu îl mai văzuse de când acești idioți îndrăzniseră să atace Yénibohorul! Ridică din umeri. De-acum, nimic nu mai avea importanță, în afară de *Carte* și de băiatul care avea să-l ajute s-o deschidă. Curând, el va fi stăpânul, stăpânul celor Trei Lumi!

Se opri atât cât să-i dea să bea lui Guillemot câteva înghițituri de apă vie, apoi îl târî după el afară.

Orașul era pustiu. Doar câteva grupuri de ostași beți bântuiau pe străzi. În acel moment, armata Orkilor lui Thunku se afla la Yénibohor, ca și preoții care oficiau de obicei la templu. Marele Mag urcă scara exterioară, care ducea în vârful templului în formă de piramidă.

Încă o dată, Guillemot fu readus la viață de poțiunea Magului. După episodul cu înspăimântătoarea țestoasă,

era, într-un fel, rupt de lumea înconjurătoare. Își revenise un timp, pe pământul rece al celulei sale, apoi pe suprafața dură a unei mese, în mijlocul unui laborator. Amintirea torturii îl înfioră. Alături, Umbra părea aproape un prieten! Umbra... Marele Mag, de fapt! Nu se simțise niciodată bine în preajma acestui bătrân, care îl speriasse de la prima lor întâlnire din Ys, în palatul înaltului Magistrat. Această impresie îi fusese apoi confirmată, după ce surprinsese conversația Magului cu Maestrul Qadehar, conversație care îl determinase să evadeze de la Gifdu... Ce mincinos, ce ipocrit! Acest om, pe care toată lumea îl respecta în loc să-l iubească, juca teatru când șchiopăta și tușea ca un suferind. Lăsând impresia că este pe jumătate orb și senil! În timp ce toată lumea îl plângea, pretextând că se odihnește în apartamentele lui din mănăstire, el dispărea în Lumea Incertă și se transforma în Umbră, pentru a teroriza și a martiriza oamenii.

Guillemot aruncă o privire răzbunătoare bătrânului foarte viguros, care urca scările, târându-l după el. Ar fi încercat să fugă, dar știa, văzându-și picioarele tremurând, că n-ar fi ajuns foarte departe. Se hotărî să păstreze ceva din puterile pe care i le redase poțiunea, pentru a încerca să-i țină piept Magului, când acesta va reîncepe ritualul de deschidere a *Cărții Stelelor*...

Ajunseră pe acoperișul în formă de terasă al templului care domina o parte din oraș. Guillemot zări în depărtare Drumul de Piatră și, dincolo de el, Deșertul Vorace, unde trăia prietenul lui, Kyle.

— Guillemot, spuse Charfalaq aproape vesel, pentru că ești din nou conștient și pentru că nu avem prea mult timp pentru politețuri, te întreb pentru ultima oară: vrei, de bunăvoie și nesilit de nimeni, să mă ajuți să sparg vraja care protejează această carte de farmece sau va fi nevoie să te constrâng, ca să mă ajuți?

— Aveți dreptate, răspunse Guillemot ridicând bărbia sfidător, sunt din nou conștient. Încercați să mă forțați prin orice mijloace! O să vă opun rezistență cât timp voi fi în stare!

— ȚȚ, ȚȚ, se amuză Marele Mag. Un cocoș tânăr, iată ce ești! Un cocoș tânăr care încearcă să ascundă sub tăria țipătului slăbiciunea trupului... Ce va putea face tânărul cocoș împotriva vulpoiului bătrân care sunt eu?

Ridică un braț și compuse o suită de *Mudras*, acele gesturi ale mâinii care reproduc, pentru a le chema, forma Grafemelor. Guillemot se prăbuși, covârșit de magia Marelui Mag. Încercă în zadar să opună puterea altor Grafeme vrăjii care îl imobiliza și care îl lipea dureros de pământ. Dar, acestea dormeau, poate, încă în el, ca urmare a ultimului atac perfid al Umbrei sau el își supraevaluase forțele: rămase complet neputincios.

„Maestre! Maestre Qadehar! Vă implor! Începu să se roage în sinea lui. Nu mă lăsați așa! Nu vreau să fiu un instrument al răutății Marelui Mag! Vă rog, nu mă părăsiți!”

În mintea lui, în spatele ochilor inundați de lacrimi, apărură chipul maestrului. Era imaginea pe care o iubea cel mai mult dintre toate, imaginea în care Qadehar îi zâmbea afectuos, înainte de a-l strânge la piept cu un gest protector. Se închipui cu capul pe umărul lui, închizând ochii, fără să se mai gândească la nimic. Maestrul lui îl mângâia pe păr lui și îi repeta că e un bun Ucenic, înțeleghetor. Și înțelept...

Un gând înviorător îl smulse pe Guillemot din visarea sa. Înțelept, înțelepciune... O idee îi trecu prin minte. O idee fulgerătoare! Există o șansă infimă pentru ca ideea să prindă viață. Dar era singura, cea din urmă, ultima! Era o idee nebunească. Încântător, înspăimântător de nebunească! Totuși, pentru a o pune în practică, trebuia să câștige o oarecare libertate de mișcare.

— Ați câștigat! spuse el, ca și cum ar fi renunțat să mai lupte. Nu mai pot! Vreau să vă ajut, dacă încetați să-mi mai faceți rău...

Charfalaq îl cercetă uimit. Puștiul ceda acum, după ce îi ținuse piept zile la rând? Ce însemna asta? Îi aruncă o privire neîncrezătoare. Era o viclenie din partea lui? În fața lui, sub ochii săi, Guillemot suferea cu adevărat și

lacrimile care îi inundau fața nu erau prefăcute. Mai mult, băiatul se știa pierdut, nu mai avea speranță. Prietenii lui erau departe, nu putea spera să-i vadă apărând. În cele din urmă, era firesc să abandoneze lupta. Suferința nu poate fi suportată fără un dram de speranță! Un zâmbet triumfător înflori pe buzele descărnate ale Marelui Mag. Dacă puștiul ar accepta de bunăvoie, lucrurile ar fi mult mai simple. Cu un gest, făcu asupra lui Guillemot vraja care îl desprindea de pietre.

La Yénibohor bătălia era pe sfârșite. Orkii, demoralizați la vederea preoților care cădeau unul după altul sub gloanțele Oamenilor Nisipurilor și descurajați de curajul ineputabil al Cavalerilor și al războinicilor stepelor, se predaseră pe capete. Erau dezarmați și duși în închisorile orașului, pe care, în sfârșit, venise rândul lor să le ocupe, după ce trimiseseră acolo nenumărați nefericiți. Câțiva preoți încă în viață lăsau și ei brațele în jos și, cu profundă amărăciune, se lăsau închiși, fără a rosti un cuvânt.

— Trebuie să ne punem întrebarea de ce Bohor, demonul lor atotputernic, nu le-a venit în ajutor! comentă ironic Lutierul, care îi condusesese în luptă pe țăranii din Est.

— În cele din urmă, vor afla că Bohor al lor nu era decât invenția unui om, care se ascundea el însuși sub aparența unui demon, pentru a comite acte pe care niciun demon n-ar îndrăzni vreodată să le facă, răspunse cu voce slabă Kushumaï.

Femeia fusese scoasă din turn, susținută de doi Vânători.

— Nu înțeleg cum preoții puteau inspira o asemenea teamă!

— Frica sălășluiește chiar în spiritele și inimile oamenilor, spuse din nou Kushumaï. E de ajuns să-i dai acestei frici un chip...

Tofann și Comandorul se apropiară, gâfâind încă din cauza eforturilor făcute în bătălie.

— Gata, Kushumaï, anunță un războinic. Ultimele puncte

de rezistență cedează încet, încet. Controlăm aproape tot orașul.

— Foarte bine! se bucură tânăra femeie. Ați pus mâna pe Thunku? Cred că sunt printre noi unii cărora le-ar plăcea să-i spună câteva cuvinte...

Comandorul se înflăcăra din nou.

— Vai, doamnă, nu există nici urmă de Thunku, pentru moment. Nicăieri.

— Eh... Când o să luăm Yénibohorul la puricat, va ieși până la urmă din gaură.

Tofann ridică ochii spre turn.

— Cum a mers acolo, sus?

— Prost, răspuse Kushumăi. Umbra a reușit să fugă, luându-l pe Guillemot și cartea de farmece. Tinerii care se aflau în turn sunt teferi. În acest moment, Qadehar, Yorwan și Gérald încearcă să deblocheze vraja pe care Umbra a folosit-o pentru a scăpa. Dar am și o veste tristă pentru voi: bătrânul Vrajitor Qadwan n-a rezistat confruntării...

— Și Arcașul care i-a condus pe briganzi este grav rănit, anunță Comandorul lăsând privirea în jos.

— O să le aducem un omagiu când toate acestea se vor sfârși, declară Tofann cu pumnii strânși.

— Sper ca acest sfârșit despre care vorbești, spuse Kushumăi pe un ton sumbru, nu va fi la fel pentru toți cei pe care îi iubim...

38

POEMUL ÎNȚELEPCIUNII

Marele Mag deschise *Cartea Stelelor*, pe care până atunci o ținuse sub braț, iar Guillemot se apropie ca să poată, în sfârșit, s-o vadă mai de aproape. Era o carte mare, de dimensiunea unui catalog școlar, dar mai groasă. Coperta, moale, era din piele neagră, o piele crăpată de timp și pe care generații întregi de mâini o tociseră și o subțiaseră. Părea presărata de miriade de stele care o făceau să pară vie. În interior, un scris îngrijit acoperea paginile îngălbenite de ani, cu rânduri de semne și de simboluri, scrise cu cerneală albastru-închis.

Charfalaq încetă să răsfoiască lucrarea și o lăasă deschisă la două treimi înainte de sfârșit. Îi era imposibil să înțeleagă ultimele pagini! Cartea făcea o vrajă al cărei sens îi scăpa...

— Pentru că accepți să fii asistentul meu în ritualul deschiderii, va trebui să urmezi în amănunt instrucțiunile mele.

— Sunt asistentul dumneavoastră numai pentru ritual? spuse Guillemot, prefăcându-se decepționat, pentru că fusese păcălit. Mi-ați propus, dacă nu mă înșală memoria, o veritabilă alianță și împărțirea puterii. Sunt cuvintele dumneavoastră!

— Da, da, de acord, făcu Charfalaq agasat. Uite, o să fii prim-ministrul viitorului meu imperiu! continuă el pe tonul celui care nu crede un cuvânt din cele ce spune. Dar, înainte de toate, trebuie să convingem cartea de farmece să ne dezvăluie toate secretele. Fii pregătit...

Guillemot lăasă impresia că este mulțumit de promisiunile ridicole ale Marelui Mag și ascultă atent instrucțiunile. În cele din urmă, era destul de simplu: era suficient ca, ținând cartea și concentrându-se foarte tare, să repete formulele pe care Charfalaq le recita.

Ucenicul așază mâinile pe *Cartea Stelelor*. Imediat, o

furnicătură plăcută îl invadează și simți cum se trezesc și vibrează în el Grafemele adormite.

— Bine! Văd după roșeața din obraji că ești pe cale să-ți revii, iar cartea de farmece îți apreciază prezența. Cu atât mai bine!

Marele Mag își începu incantația. Era foarte lungă. Din fericire, se oprea adesea pentru a-i permite lui Guillemot să repete ceea ce trebuia să spună.

Guillemot își dădu toată osteneala. Se strădui cu atât mai mult cu cât Grafemelor se pare că le făcea mare plăcere ritualul ciudat care era pe cale de a se împlini. Curând, toate erau acolo; *Fehu, Uruz, Thursaz, Ansuz, Raidhu, Kenaz, Gebu, Wunjo, Hagal, Naudhiz, Isaz, Yera, Ehiwaz, Perthro, Elhaz, Sowelo, Teiwaz, Berkana, Ehwo, Mannaz, Laukaz, Ingwaz, Dagaz și Odaia*. Cele douăzeci și patru de Grafeme ale alfabetului stelelor se aflau toate în pânțele, în pieptul și în mintea lui, strălucind și vibrând ca întotdeauna. Grafemele învățate de la Maestrul Qadehar erau întipărite mult mai adânc în el și încolțiseră și crescuseră datorită celui mai puternic și celui mai bogat *Önd* pe care îl avusese vreodată o ființă umană! Grafemele hrănite de o asemenea forță deveniseră entități separate, autonome și capabile să-și substituie propria voință voinței celui care le purta, când se dovedea necesar! Acum, toate stăteau aliniate în fața *Cărții* care le născocise, care le crease...

În timp ce Charfalaq asuda din greu de efortul de a conduce ritualul, iar Grafemele rămâneau fascinate de apropierea cărții de farmece, Guillemot, tot repetând mecanic cuvintele Magului, recita în gând vechiul Poem al înțelepciunii Ucenicilor Vrăjitori, de care Maestrul său era atât de legat:

„Știi cum trebuie să gravezi? Știi cum trebuie să interpretezi? Știi cum trebuie să colorezi Grafemele? Știi cum să verifici? Știi cum trebuie să întrebi? Știi cum trebuie să sacrifici? Știi cum trebuie să oferi? Știi cum trebui să aperi? Mai bine nu întrebi decât să sacrifici; un dar este întotdeauna recompensat. Mai bine nu oferi decât

să aperi prea mult...”

Maestrul său nu încetase să-i spună că, într-o zi, o să înțeleagă aceste fraze. Ei bine, această zi sosise! N-ar fi putut explica de ce, dar, cu cât se gândea mai mult la aceste fraze, în care găsisese numeroase soluții pentru problemele sale, cu atât mai mult era urmărit de faptul că aveau o semnificație mult mai adâncă decât cea pe care le-o dădea toata lumea. Acest poem apărea în primele capitole ale *Cărții Stelelor*, după textul numit *Învățătura Vestitorului*, un text fundamental, care povestea cum fusese creată cartea de farmece. Trebuie să fie o legătură: *Cartea* începea prin a da o cheie oricui voia s-o folosească! O cheie putea deschide, dar, la fel de bine, putea și închide o poartă...

Într-un moment al incantației, cartea de vrăji lansă un semnal de alarmă – în felul în care anunțase Societatea Urșilor că era în pericol – și Grafemele se neliniștiră. Guillemot le simți cum tremură în el. Le potoli imediat, cerându-le să aibă încredere în el. Grafemele se liniștiră.

Dintr-odată, Charfalaq începu să vorbească mai repede și mai tare. Guillemot ghici că era pe punctul de a atinge momentul culminant al ritualului. Ceea ce însemna că, în curând, va reuși... Guillemot închise ochii și se alătură exaltării Magului. Chemate de o forță uriașă, Grafemele din interiorul lui se ridicară din nou și încremeniră. Guillemot se strădui din răspuțeri să-l împiedice pe al șaisprezecelea dintre ele, *Sowelo*, să facă același lucru. Avea absolută nevoie de el pentru a-și pune planul în aplicare!

„Știi cum să aperi? Mai bine nu oferi decât să aperi... Un dar este întotdeauna recompensat!” își repetă, pentru a-și da curaj.

Când înțelese că incantația ajunsese la paroxism, când simți *Cartea* tremurând sub degete, când văzu Grafemele devenind incandescente sub pleoapele sale, chemă încet *„Sowelo, Sowelo”*, Grafemul puterii și al soarelui, al focului care îngrozește și al victoriilor devastatoare...

„Prin puterea Roții și a Rădăcinii, mare crescător,

energie puternică care spargi barierele, mă înclin în fața sacralui și chem voința ta! Eliberează-ne și redă-ne pe fiecare destinului nostru. SOWELO!"

Grafemul zbârnâi, începu să vibreze, apoi explodă. Guillemot urlă. Marele Mag întrerupse incantația. Fără să-i vină să creadă, cu ochii mari, văzu cum Guillemot se luminează din interior și ia foc, cuprins de flăcări reci. O coloană de lumină izbucni din interiorul băiatului, care nu înceta să urle, și urcă spre cer. Apoi, focul se transmite *Cărții Stelelor*, și Charfalaq sughiță de uimire. O a doua coloană de energie topi paginile cărții de farmece.

— NUUU!

Dar Marele Mag nu mai avu timp să se îndepărteze de *Carte* și flăcările țâșniră spre el. Magul mormăi și glasul i se transformă într-un strigăt de durere, de disperare și, în cele din urmă, de agonie, când izbucni o a treia coloană luminoasă, care se uni cu celelalte două, în drumul lor spre stele.

Când, în sfârșit epuizată, extraordinara cantitate de energie magică începu să se împrăstie în spațiu, Guillemot se lăsă încet pe pământ. Se putea crede că își pierduse încă o dată cunoștința, dar respira regulat, cu trăsăturile relaxate: dormea.

Cartea Stelelor căzu și ea pe pământ, și vântul serii, care se stârnise, îi răsfoi paginile. Paginile ultimei treimi din lucrare erau albe, complet goale, ca și cum n-ar fi cunoscut niciodată cerneala.

Chiar alături, în locul în care, cu câteva minute înainte se afla Magul Charfalaq, șeful Gildei și Marele Maestru al cultului lui Bohor, era o grămăjoară de praf, care dispăru încet, încet, măturată de același vânt. Qadehar avusese dreptate să-i spună într-o zi elevului său că magia se hrănește mai puțin din corpul fizic, decât se hrănește corpul fizic din magie! Grafemele erau duse, bătrânul prăbușit, dezagregat, volatilizat...

În sfârșit, dincolo, pe cerul nopții care se umplea de stele, două noi constelații începură să scânteieze, născute din magia care se întorsese în cer.

39 DUPĂ BĂTĂLIE

Noaptea se lăsa peste Yénibohor. Din taberele improvizate, instalate de Armata Colinelor în orașul cucerit, se înălțau gemetele răniților. Oamenii răscoleau casele cu speranța de a găsi mese, scaune și mai ales saltele care să le facă noaptea mai confortabilă, după această bătălie încrâncenată. În închisoare, destul de mare, de altfel, fuseseră înghesuiți preoții care scăpaseră de gloanțele Oamenilor Nisipurilor și Orkii din armata lui Thunku care rămăseseră în viață. Morții fuseseră înșirați, unul lângă altul, pe drum, în fața intrării în oraș. Se auzeau și câteva râsete lângă focurile care începuseră să se aprindă, dar peste tot domnea un sentiment de profundă oboseală.

Romaric, Gontrand, Bertram și Kyle, descoperindu-le pe Coralie și pe Ambre fără viață pe podeaua laboratorului, săriră imediat în ajutorul lor. În cele din urmă, își recăpătară cunoștința și Gérald, lăsându-i pe Qadehar și pe Seniorul Sha să se ocupe de vraja de fugă folosită de Umbră, veni să le spună câteva cuvinte de îmbărbătare. Când fetele se ridicară, Vrajitorul îi însoți pe toți șase la poalele turnului. Pe drum, cedând insistențelor lor, le povesti, în cele din urmă, în amănunt, ce se întâmplase. Apoi, îi încredința pe tineri unui Cavaler, care îi conduse într-o casă din apropierea turnului.

Acolo îl găsiră pe Thomas, culcat pe niște paie și vegheat de Agathe și de Toti, așezați lângă el. Ambre, încă foarte slăbită, se sprijinea de Bertram, care n-ar fi lăsat această grijă nimănui altcuiva. Coralie, al cărei chip avea, când se trezise, spre marea ei ușurare, un aspect normal, era susținută de Romaric. Doi Cavaleri, Amber și Bertolen, vlăguți și cu armura găurită de lovituri, primiseră ordin de la Comandor și de la Kushumai să rămână alături de ei și să le acorde o atenție pe cât de vigilență, pe atât de

prevenitoare.

— Cum merge, Thomas? întreba amabil Gontrand, apropiindu-se de rănit.

— Umărul și piciorul mă dor îngrozitor, răspunse băiatul pe un ton ursuz. Dar se pare că încă le simt, ceea ce e un semn bun!

— Un semn bun este faptul ca încă ești în stare sa glumești, se strâmba Agathe, jucând rolul de infirmieră pe care, fără să vrea, și-l asumase.

— Mulțumesc, Agathe, că ai rămas alături de el, spuse Gontrand punând o mână pe brațul ei.

— Lui Toti trebuie să-i mulțumești, nu mie: el este cel care s-a ocupat de Thomas.

Agathe, în timp ce vorbea, își pusese mâna peste cea a lui Gontrand, care nu și-o retrase.

— Oh, știți, n-a fost mare lucru, se apăra stânjenit Toti.

— Vino aici, Toti, îi spuse Kyle. Sunt mândru de tine, continuă el, strângându-l la piept, cu oarecare duritate, pentru că era un băiat din Deșert și pentru că unul ca el nu trebuia să-și arate emoțiile. Ai făcut cinste Lumii Incerte!

Amber și Bertolen stăteau la distanță ca să nu deranjeze întâlnirea copiilor care, după puterile lor, se comportaseră în această bătălie ca niște adevărați eroi.

— Și Guillemot? se hazardă să întrebe Agathe.

— Dispărut. Luat de Umbră. Vrajitorii n-au putut face nimic. Sunt pe urmele lui... răspunse Ambre, a cărei bărbie tremura, ca și cum era gata să plângă.

— Haide, Ambre, o încurajă Coralie, știi foarte bine că s-a făcut tot ce a fost posibil! Iar tu ai făcut chiar mai mult decât noi.

— Nu-i adevărat, suspină ea. Am fost vrăjită, influențată de femeia cu ochii verzi! Am făcut ce a vrut ea să fac. În timp ce, pe tine, Coralie, nu te-a obligat nimeni să vii să mă ajuti! Ți-a fost foarte rău, am simțit. Și ai rămas, mi-ai salvat viața!

Începu să plângă pe umărul surorii ei și o strânse în brațe cu putere. Coralie îi mângâie părul și începu să plângă și ea. Nimeni nu îndrăzni să spună nimic. Era

pentru prima oară când prietenii o vedeau pe Ambre plângând. Chiar dacă nu asistaseră la scena din turn, știau: Coralie dovedise un curaj de care, fără îndoială, ei n-ar fi fost în stare niciodată...

Deodată, în cameră își făcu apariția Urien de Troil. Era răvășit și avea fața încă plină de sânge. Mirosea puternic a transpirație. Amber și Bertolen se ridicară, salutându-l respectuos. Bătrânul Cavaler se luptase ca un leu... Urien se apropie de tineri. Bătu afectuos obrazul lui Romaric, nepotul lui, apoi întrebă cu vocea lui gravă:

— Care dintre voi este Toti?

— Eu sunt... răspunse timid băiatul.

— Ai un frate căruia toată lumea îi spune Arcașul și care a comandat trupele de briganzi?

— Da. De... de ce?

Urien îl privi drept în ochi.

— Fii tare, micuțule. Fratele tău este mort. Căzut în luptă. Pe câmpul de onoare.

Toti plecă privirea. Lacrimile îi străluceau în ochi. O luă pe urmele lui Urien ca un automat și părăsi casa. Prietenii lui, în afară de Thomas, care făcu semn că poate rămâne singur, îl urmară.

Corpul Arcașului fu depus, de vreo zece briganzi, în fața casei, la lumina torțelor. Când Toti apăru în prag, înaintară ceremonios și îi strânseră mâna cu seriozitate. Toti rămase mult timp nemișcat, înaintea trupului fratelui său. Apoi se aruncă peste el și dădu frâu liber durerii, plângând și lovind cu pumnii în pieptul nemișcat.

— M-ai lăsat... singur... M-ai părăsit... Acum sunt singur!

— Încetează, micuțule, spuse Urien, ridicându-l. Fratele tău nu se mai întoarce. Trebuie să te arăți demn de sacrificiul lui.

Toti se calmă încet, încet. Întoarce privirea de la corpul Arcașului, se apropie de Urien și îi luă mâna. Bătrânul Cavaler se arată surprins.

— Bietul Toti, murmură Romaric spre ceilalți. Trebuie să-i spunem ceva încurajator...

Zarva produsă împiedică micul grup să meargă și să-l

consoleze pe nefericitul băiat. Trei bărbați tocmai ieșeau din turn! Unul dintre ei purta pe brațe un copil...

În timp ce Qadehar, care îl purta pe brațe pe Guillemot, urmat de Yorwan și de Gérard, care ținea strâns la piept marea *Carte* neagră înstelată, își făcură apariția din turn, o mulțime numeroasă și pestriță se grăbi imediat să le iasă în întâmpinare. Oamenii Armatei Colinelor știau că ultimul act al acestui război îndrăzneț dus împotriva Umbrei îl jucau Vrajitorii... îi întâmpinară cu strigăte de bucurie și cu urale, căci înțelesesă că, dacă erau în viață, asta dovedea că Umbra pierise.

Kushumăi, care își recăpătase forțele și mergea fără ajutorul Vânătorilor, fu printre primii care îi aclamă.

— Ați reușit! spuse ea. L-ați învins pe Marele Mag și l-ați adus înapoi pe Guillemot!

— Noi n-am făcut nimic, o corectă Gérard. Ne-am mulțumit să spulberăm vraja de dislocare folosită de Charfalaq și, la rândul nostru, s-o folosim. Ne-am trezit în orașul Yâdigâr, într-un templu dedicat demonului Bohor. L-am găsit pe Guillemot leșinat pe acoperișul turnului, alături de *Cartea Stelelor* și de o grămăjoară de praf. Nici urmă de Mag. Nu știu ce s-a întâmplat, dar, cu certitudine, Guillemot a învins.

Explicațiile Vrajitorului îi umplură pe toți de uimire.

— Esențialul este că acel bătrân blestemat n-a reușit să-și desăvârșească ritualul! Cele două lumi, ale noastre, și chiar Lumea Reală, care n-o s-o știe niciodată, sunt acum salvate! exclamă Kushumăi.

— Cum se simte Guillemot? întrebă Comandorul, care se apropiase de ei.

— Este foarte slăbit, dar respiră normal, răspunse Qadehar.

— Guillemot!

Făcându-și loc prin gloata adunată în fața turnului Umbrei, Ambre, Coralie, Romaric, Gontrand, Bertram, Agathe și Kyle se grăbiră spre Qadehar.

La vederea prietenului ei fără cunoștință, Ambre scoase

un strigăt sfâșietor:

— E mort! Oh, e mort! E mort!

— Calmează-te, Ambre! interveni Gérald. Este viu, Guillemot trăiește!

Înțelegând că i se spune adevărul, Ambre scoase un suspin de ușurare. Se grăbi să mângâie, cu mână tremurândă, obrazul băiatului adormit. Acesta mișcă, deschise cu greutate ochii, fixă ceva din fața lui, apoi îi închise la loc.

— Sunteți sigur că o să fie bine? se neliniști Coralie.

— Da. Are nevoie de odihnă. De multă odihnă.

Ambre părea mai liniștită. Îl privi fix pe Guillemot, cu o expresie ciudată pe față.

— Este curios... spuse ea cu aer gânditor, am uitat că avea ochii atât de verzi!

Qadehar căută privirea lui Kushumaï.

— Ochii mamei sale... murmură el. Mi se pare că trebuie să avem o mică discuție, adăugă el, privind-o pe Femeia-Vânător.

— Toți trei, rectifică Yorwan.

Se întoarse spre Kyle. Băiatul ridică ochii spre el.

— Atunci, e adevărat ce mi-a spus Gérald? Sunteți... eu sunt...

— Sunt tatăl tău, Kyle, și mama ta, a cărei privire frumoasă o moștenești, trăiește în Țara de Ys. Kushumaï... te-a schimbat cu Guillemot când erai bebeluș și te-a încredințat, am înțeles, bunătății Poporului Deșertului...

— Așa este, spuse Kushumaï, a cărei voce începu să tremure.

Acela a fost singurul moment în care Femeia-Vânător nu mai era războinica nemiloasă, nici chiar Vrăjitoarea neîndurătoare pe care toți o cunoșteau. Timp de o clipă, apărură așa cum era în cele mai adânci tainițe ale sufletului ei: o mamă care, pentru a-și pune copilul la adăpost, fusese nevoită să se despartă de el și să fure copilul altei mame!

Dar Kushumaï nu așteptă mult ca să-și revină:

— Fiecare lucru la timpul lui. Pentru moment, Qadehar trebuie să-l ducă pe Guillemot în Ys, pentru a-l încredința

medicilor. În ce mă privește, trebuie să am o discuție cu Ambre. Trebuie să-mi cer iertare.

Se adresează apoi lui Qadehar, cu un zâmbet ciudat pe buze:

— Ah... Qadehar, încă nu e vreme de sărbătorit, dar vine și clipa aceea. La timpul potrivit, va veni și momentul regăsirii noastre! Fii pregătit...

Apoi se întoarce spre Ambre, o luă ușor de umăr și o trase deoparte.

40 REVERII

Guillemot se răsuci în patul lui suspinând. Trecuse o lună de când ocupa aceasta cameră, într-un spital din Dashtikazar! O cameră plăcută, sigur, vopsită în alb și albastru, numai a lui, cu ferestre care dădeau spre landă și spre mare, plină de flori, pe care infirmierele le schimbau în fiecare zi; dar începuse să se simtă din nou ca la închisoare!

De când Maestrul Qadehar, Yorwan și Gérald îl găsiseră pe acoperișul templului, era într-o asemenea stare de slăbiciune, încât medicii așteptaseră înainte de a-și spune părerea în legătură cu el. Apoi, datorită îngrijirilor și atenției tuturor, se restabilise încet, iar acum nu-l mai țineau în spital decât din precauție. Din fericire, ca să-și umple zilele, putea conta pe vizite, atât de numeroase, încât medicul-șef fusese nevoit să intervină și să ceară înaltului Magistrat să stabilească o listă de persoane care aveau permisiunea să intre în camera sa...

— Maes... Tată! exclamă Guillemot, observându-l pe Qadehar, care se furișase în liniște în cameră.

— Bună ziua, fiule, răspunse Vrăjitorul, zâmbind. Cum îi merge eroului nostru astăzi?

Epopeea expediției Cavalerilor, ca și asediul Yénibohorului de către Armata Colinelor alimenta toate conversațiile în Țara de Ys. În ceea ce privește duelul care se dăduse între Guillemot și Charfalaq, aceasta era deja un mit! Ucenicul Vrăjitor, care acum nu mai era considerat un Ucenic, avea un loc special în inima locuitorilor din Ys, încă de când o salvase pe Agathe din ghearele monștrilor din Lumea Incertă. Astăzi, el era un erou național, fiind pe cale să devină un mit în viață! Din primele zile, grupuri întregi de admiratori se grăbiseră spre holul spitalului pentru a-și arăta recunoștința că fuseseră eliberați de amenințarea Umbrei. Recunoștința lor era, fără îndoială,

foarte plăcută, dar și împovăratore. De altfel, Guillemot simțea o imensă nevoie de liniște și de singurătate, pentru a reflecta la toate acele evenimente care, în atât de puțin timp, îi dăduseră viața peste cap.

— Nu-mi spune erou... n-are niciun haz! îl rugă Guillemot.

— Nu glumesc, răspunse Qadehar apropiindu-se și mângâind tandru obrajii lui Guillemot, care se ridicase. Dimpotrivă, sunt foarte mândru de tine! La fel ca mama ta, crede-mă! Vreau să vorbim despre Alicia...

Primul șoc, bineînțeles, fusese acela de a primi confirmarea că Alicia nu e mama lui adevărată.

Fusese foarte dureros pentru Alicia, care plânsese în hohote, strângându-l la nesfârșit la piept, repetându-i că va rămâne pentru totdeauna fiul ei. Își aminti că o privise cu multă tandrețe. Și îi spusese că, pentru el, nimic nu se schimbase, că viața lui rămânea aceeași, alături de ea, la Troil. Se gândea la mama lui adevărată? îl întrebase, tulburată. Adevărata lui mamă...

Așadar, adevărata lui mamă era acea femeie cu ochi verzi, care o transformase pe Ambre într-o teribilă Hamingja, și care trăia în mijlocul animalelor sălbatice, în întunecata pădure din Lumea Incertă, care comanda oamenilor dintr-o societate secretă! Nu era chiar așa cum își imagina Guillemot o mamă. Îi spusese și Aliciei, așa cum îi mărturisise timid și lui Kushumaï, care venise într-o zi să-l vadă, pe patul de spital.

Kushumaï îi zâmbise și îi spusese că îi părea rău că lucrurile se întâmplaseră așa. Trebuisse să-l abandoneze, ca să-l pună la adăpost într-o lume cât mai îndepărtată de preoții din Yénibohor; responsabilitățile ei erau atât de importante, pentru atâția oameni, încât nu își permisese să se lase pradă sentimentelor. Îi mai spusese că era dezamăgită, dar că înțelegea și accepta hotărârea lui de a rămâne în Ys, alături de Alicia. Că putea veni la ea când voia... Guillemot îi răspunsese că nu o va uita. Îi promisese că o să profite de situațiile când o va însoți pe Alicia pentru a-l vedea pe Kyle, în Lumea Incertă.

Kyle era adevăratul fiu al Aliciei, cel pe care Kushumăi îl luase și îl lăsase în Deșertul Vorace. Era copilul pe care Alicia îl avusese cu Yorwan. Umbra nu mințise când i-o spusese, ca să-l facă să părăsească Djaghataelul. Ceea ce ea nu știa atunci era că fusese schimbat. Schimbul de la maternitate explica faptul că Seniorul Sha nu îl identificase pe Guillemot în subsolul de la Gifdu. Astăzi, Yorwan o regăsise pe Alicia, iubirea lui dintotdeauna, și pe fiul pe care îl căuta! Un singur lucru umbrea scena: Kyle refuza cu încăpățănare să vină să locuiască în Ys. Viața lui era în Deșertul Vorace, printre Oamenii Nisipurilor. Yorwan, care cunoștea și respecta Poporul Deșertului, găsisese repede soluția. Atâta vreme cât comunicarea dintre cele două lumi era atât de simplă! A fost mult mai greu pentru Alicia, care plânsese mult, dar, în cele din urmă, se împăcase cu argumentele fiului și cu ale tatălui. Kyle se bucura că își regăsise părinții, și conveniră să se întâlnească mai des, în Lumea Incertă, la solstiții, și în Țara de Ys, la echinocții.

— Pariez că o să-mi spui că ai trecut doar să mă îmbrățișezi, deși nu m-ai îmbrățișat! Și că ai foarte multă treabă, că nu mai poți să stai...

— Nu vreau să fie așa, suspină Vrăjitorul. Acum, toată lumea mă caută. Dintr-odată, am devenit indispensabil! Îți promit că vom recupera timpul pierdut mai târziu, când o să ieși...

— Nu te neliniști, nu insist, îl asigură Guillemot, luându-i mâna. Te tachinez doar. Asta-i tot!

Al doilea șoc pe care trebuise să-l înfrunte Guillemot fusese să înțeleagă că tatăl lui, acel tată pe care îl credea în exil în Lumea Reală, pentru totdeauna, și pe care îl dorise atât de mult, acest tată era... Maestrul Qadehar! I se spusese că Maestrul Qadehar fusese la fel de surprins ca și el să o afle! Kushumăi nu îi spusese niciodată că aștepta un copil și, cum amândoi pierduseră repede legătura unul cu altul, Vrăjitorul n-avea cum să bănuiască...

În sfârșit, raporturile dintre Qadehar și Guillemot erau acum complet schimbate. Qadehar putea să dea frâu liber

sentimentelor pentru Ucenicul lui. Atitudinea Maestrului pentru elev se transformase repede în cea a unui tată față de fiul lui. Această evoluție, deși mai simplă pentru Guillemot, reprezentase un al treilea șoc pe care, pentru că nu mai putea rămâne Ucenic Vrajitor...

Își pierduse de fapt toate puterile. Puterile lui magice dispăruseră în stele, atunci când declanșase întreruperea ritualului...

Avusese nevoie de timp ca să accepte că niciun Grafem, niciodată, nu va mai răspunde la chemarea lui. Se simțea, ca și Seniorul Sha în Lumea Reală, un copil obișnuit...

— Ți-am adus ceva de citit, îi spuse Qadehar, punând pe noptieră câteva romane de aventuri. Toate poveștile acestea o să ți se pară acum banale!

— Te înșeli! Este plăcut să descoperi, la căldurică, aventurile extraordinare ale altora.

— Fă-te bine, spuse Vrajitorul, părăsindu-l pe fostul lui Ucenic. Sunt grăbit să reluăm plimbările noastre prin landă!

Guillemot îl privi, cu ochi mari, rugători. Qadehar zâmbi stânjenit, apoi se hotărî: se aplecă și își sărută fiul pe frunte. Băiatul era încântat.

— Să fii cuminte! îi spuse Vrajitorul, părăsind camera.

— Și tu!

Guillemot regreta că Maestrul Qadehar nu-l vizita mai des. Îi plăcea să râdă și să se ghemuiască la pieptul Aliciei, dar și să discute ore în șir cu tatăl lui, Vrajitorul. Dar acesta fusese ales Mare Mag în locul lui Charfalaq și avea mult de lucru, părăsind Gifdu foarte rar. De când partea considerată periculoasă din *Cartea Stelelor* se ștersese, în timpul faimoasei nopți de pe acoperișul templului din Yâdigâr, legăturile dintre Guildă și Confreria Vântului se limpeziseră. Qadehar se străduia să stabilească adevărate legături de prietenie și de încredere între Vrajitori și Cavaleri. Lucra și la un proiect de creare a mănăstirilor în Lumea Incertă. Se spunea, de altfel, că se oferise s-o facă el însuși și se punea întrebarea dacă primul stabiliment al Guildei nu-și va deschide porțile alături de Violetul Irtych...

Guillemot privi spre ceasul care se afla pe noptieră. Curând, trebuia să primească vizita Aliciei. Venea în fiecare zi spre prânz, singură. Mâncau împreună, fiecare cu farfuria pe genunchi. Niciodată Guillemot nu se simțise mai aproape de ea. Simțea că îi pare rău că nu este cu adevărat mama lui și, în același timp, aproape îi era rușine de bucuria pe care o simțea regăsindu-l pe bărbatul pe care nu încetase să-l iubească, plecat ca un hoț și revenit ca erou. Voia să-i demonstreze lui Guillemot că fratele lui, Kyle, n-o să-i ia niciodată locul în inima ei. Guillemot încerca s-o facă să înțeleagă că nu era responsabilă de toate încurcăturile trecutului și că nu avea nimic să-și reproșeze, pentru că exista întotdeauna un loc pentru el. Nu era el cel mai fericit dintre băieți? Kushumai își deschisese brațele, lăsându-i libertatea, îl respecta și îl admira pe Yorwan, Alicia îl iubea cum iubești un fiu...

Își lăsă gândurile să hoinărească încă un moment. Chipul Umbrei îi reveni în memorie, la început neliniștitoare, apoi înspăimântătoare, împrumută trăsăturile Marelui Mag, rânjind, obosit și îngrozit, în momentul când magia, care îl ținea încă în viață, se înălțase spre stele. Imediat apărură figura unui alt bătrân: cea a lui Eusebe de Gri, cel care îl răpise luând înfățișarea lui Bertram. Qadehar îi spusese că Magul de Gri scăpase și dispăruse, fugind, cu siguranță, în Lumea Incertă. Dar, în același timp, îl asigurase: n-o să scape multă vreme de oamenii lui Kushumai! Societatea Urșilor declanșase o mare operațiune pentru a-i găsi pe Comandantul Thunku și pe consilierul lui, un preot periculos, Lomgo, dispăruți amândoi în timpul asediului Yénibohorului.

Kushumai... Guillemot își aminti de strâmbătura lui Ambre când îi povestise despre discuția lor, în timpul unei vizite. Femeia-Vânător se justificase îndelung în legătură cu ocazia nesperată pe care Ambre o reprezentase atunci când putuse s-o folosească drept protecție pentru Guillemot, ca Hamingja, adică în calitatea de persoană vrăjită și condiționată. Kushumai își ceruse iertare, dar Ambre simțise că femeia nu regreta nimic și că, dacă ar fi

fost s-o ia de la capăt, ar fi făcut la fel, fără să țină cont de durerea ei, nici de riscurile pe care vraja le presupunea pentru sănătatea ei fizică și mentală. Capacitatea de a sacrifica, fără niciun regret, ceea ce considera niște fleacuri, cu scopul de a apăra lucrurile importante, crescuse admirația prietenei sale pentru această femeie, care, sigur, nu respecta nicio regulă, fiind dincolo de bine și de rău, așa cum era natura, a cărei fiică se considera. Dar îi provocase lui Ambre și o neîncredere de nezdruncinat, iar faptul că știa că ea era adevărata mamă a lui Guillemot îi provoca o mare tristețe.

„Din fericire, îi spuse ea pe un ton ironic și făcându-i cu ochiul, Qadehar este tatăl tău: ai ce moșteni de la el!”

EPILOG

— Ei, cum îi merge lui Guillemot al nostru? întrebă vesel o infirmieră, intrând în cameră, cu brațele încărcate de flori din Lumea Incertă.

Guillemot surâse. Era infirmiera lui preferată, întotdeauna binedispusă, întotdeauna gata să spună prostii, care îl făceau să roșească până la rădăcina părului. Și apoi, ochii ei scânteietori și părul negru îi aminteau de Ambre...

— Cred că ai o vizită, continuă ea, punând buchetul într-o vază mare.

— Cine este?

— Nu știu, îl tachină ea. Sunt două fete și doi băieți nerăbdători la intrare!

— Oh, n-ai niciun haz! se supără Guillemot. Spune-le să vină.

Infirmiera ieși râzând.

Câteva clipe mai târziu, Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie își făcură apariția în cameră.

— Se pare că o să ieși curând de aici! exclamă Gontrand. E genial!

— Se pare... La naiba, abia aștept!

— Nu te plânge, băftosule! spuse Coralie. Tu, cel puțin, nu ești obligat să mergi la școală!

— Atunci, așa e, s-a hotărât? întrebă Gontrand, care voia să afle. Kyle o să rămână în deșertul lui?

— Da, răspunse Guillemot, trăgând de medalionul solar pe care Comandorul îl recuperase de la un Ork, la sfârșitul luptei. O să-mi fie dor de el, dar am promis că o să merg să-l văd de fiecare dată când voi putea...

— Și despre Toti, știi partea cea bună? spuse Coralie.

— Toti? Ce este?

— O să vină să locuiască în Ys, îl lămuri Romaric. Unchiul Urien a hotărât să-l înfieze. Crede că, de la dispariția lui Valentin, castelul din Troil este prea gol. Și

apoi, pentru că fratele lui, Arcașul, a murit în timpul bătăliei de la Yénibohor, Toti nu mai are familie în Lumea Incertă.

— Adopția este o idee bună, se bucură Guillemot. Dar spune-mi, dragul meu văr, l-a schimbat pe unchiul?

— Trans-for-mat! Să-l fi văzut la marea petrecere dată de înaltul Magistrat în onoarea Cavalerilor! L-a luat pe Yorwan în brațe, l-a numit frate și, cu hohote în glas, i-a cerut iertare că a crezut că a fugit, când, de fapt, el a făcut un act de mare curaj, sacrificându-și fericirea pentru a-i salva pe alții. A fost foarte emoționant! I-a îmbrățișat și pe domnul de Krakal și pe domnul de Balangru, care s-au împăcat de când copiii lor le-au făcut marea cinste de a lupta împreună împotriva Umbrei, în timp ce ei se certau pentru prostii...

— Thomas? Agathe? Ei ce fac?

— Da, să vorbim puțin despre Agathe, Gontrand, ceru Romaric pe un ton ironic.

— Este foarte bine, răspunse cel din urmă, ignorând aluzia. Thomas, la fel: umărul și piciorul sunt aproape vindecate. Confreria l-a chemat la Bromotul, când începe școala. O să fie un Scutier ca lumea!

— E adevărat ce se povestește? glumi Romaric. Agathe și cu tine pregătiți un spectacol pentru vară, în care ea cântă cântece de iubire și tu cânti la mandolină?

— La chitară, îi răspunse Gontrand, imperturbabil.

— Încetați puțin amândoi, interveni Guillemot râzând. Dar Bertram? Despre el aveți vreo veste?

Prietenii schimbară priviri amuzate și Coralie pufni în râs.

— N-o să ghicești niciodată... începu Romaric. Știai că Bertram s-a dus să ceară ajutorul Korriganilor, în timp ce toată lumea încerca să aducă pe cineva ca să îngroașe rândurile armatei Colinelor?

— Da, Maes... tata mi-a povestit. Mi-a spus chiar că ajutorul bătrânilor Korrigani împotriva preoților a fost hotărâtor.

— Bertram a rămas mereu destul de misterios în

legătură cu motivul care l-a determinat pe regele Korriganilor să se împotrivească Umbrei. Vrei să știi sfârșitul poveștii?

— Bineînțeles! Nu mă mai țineți pe jar!

— În schimbul ajutorului, Bertram i-a promis lui Kor Mehtar că-i va fi bufon personal, câtă vreme magicienii Korrigani vor lipsi de la Bouleagant!

— Vrei să spui... că Bertram a petrecut o săptămână printre Korrigani, nevoit să facă pe paiața și să suporte capriciile regelui? Nu! Groaznic!

— Asta explică de ce la Yénibohor era mereu pe fugă! Înțelese brusc Coralie.

— După acest episod care, până la urmă, n-a mers chiar așa de rău, după câte am auzit vorbindu-se, Bertram e în Lumea Incertă cu Gérald. Îl ajută la nu știu ce treabă importantă a Guildei...

— Tata... tata mi-a explicat, confirmă Guillemot, că atunci când energia mea și cea a cărții de farmece s-au scurs în spațiu, două noi constelații s-au născut și au schimbat locul altora pe cer. Pentru ca Grafemele să poată continua să funcționeze în Lumea Incertă, trebuie să li se dea forma corespunzătoare noilor poziții ale stelelor. Este o muncă teribilă. Bertram și Gérald sunt doar doi...

— Este adevărat că tu ai dat numele celor două constelații? se miră Coralie.

— Da. Le-am numit Constelația Vrajitorului și Constelația Cavalerului. Pentru a onora sacrificiul lui Qadwan și al lui Valentin...

— Este cu adevărat emoționant.

— Spune-mi, Guillemot, își aminti dintr-odată Ambre, sper că n-ai uitat... Trebuie să ieși de aici săptămâna viitoare. Înaltul Magistrat a pregătit o sărbătoare în cinstea ta. Va fi multă lume! Tot ținutul Ys este invitat, precum și numeroase persoane din Lumea Incertă: Oamenii Mării, ai Nisipurilor, cei din Est, din Violetul Irtych.

— Poți fii sigură. Pentru nimic în lume n-aș pierde așa ceva!

— Bine, îi întrerupse Gontrand, privind ceasul, trebuie să plecăm. Dacă depășim ora, n-o să mai avem dreptul să venim să te vedem!

— Ah, trădătorilor, valea! Și mulțumesc că ați venit!

Gontrand ajunsese la ușă și se distra împingând-o pe Ambre înaintea lui. În spatele lor, Romaric și Coralie se luară de mână discret, fără să știe că Guillemot îi observa cu un surâs amuzat.

— Așteptați! exclamă Ambre pe coridor, lovindu-se cu mâna peste frunte. Am uitat ceva. Dați-i drumu', vă prind din urmă! spuse repede prietenilor și făcu cale-ntoarsă.

Intră în camera lui Guillemot și, cu pas hotărât, înaintă până la patul băiatului, care o fixa cu o privire mirată.

— Mi-am uitat vesta, spuse ea.

— Dar o ai pe tine!

— Știu.

Se aplecă și își apropie buzele de ale lui Guillemot, înmărmurit. Dar nicio clipă acesta nu se gândi să se ferească. În clipa când gurile lor se atinseră, închise ochii.

— Sunt extrem de mulțumită că o să vii acasă...

— Da, și eu.

— Pe mâine!

— Pe mâine!

Își privi prietena ieșind, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Plecarea micului grup îi lăsă o senzație de gol, așa că se strădui să uite, cercetând nenumăratele cadouri pe care i le făcuseră și pe care le lăsaseră în jurul lui, așa cum făcea când era mai mic, când le primea pe cele de la solstițiul de iarnă.

Atenția îi fu atrasă de o frumoasă piatră albă pe care i-o dăduse Kor Mehtar în persoană, când venise să-i facă o vizită împreună cu o delegație oficială condusă de înaltul Magistrat. Piatra era acoperită de semne pe care Korriganii le numeau Oghame și care erau purtătoarele unei magii care nu provenea din stele, ci din pământ și din lună. Întinse mâna și o mângâie. Era lucioasă și catifelată. Din joacă, atinse în treacăt unul dintre Oghame, gravat pe

o muchie.

Apoi își lăsa capul pe pernă. Își mușcă buzele. Aveau încă gustul lui Ambre. Hotărât, chiar dacă îi luase puterile magice, *Cartea Stelelor* îi făcuse cel mai frumos dar lăsându-l în viață.

Pe jos, fără ca Guillemot să-și dea seama, Oghamul pe care îl mângâiasse se trezi și începu să strălucească cu o lumină caldă și roșie...

Carnetul lui Guillemot

Multiversul

Maestrul Qadehar mi-a dezvăluit că există și alte Lumi decât cele pe care noi le cunoaștem. Ar fi nouă! Mi-a explicat că toate aceste Lumi erau legate între ele printr-un fel de stâlp (care nu există ca atare, bineînțeles!), Irmin sau Yggdrasill, care reprezintă coeziunea spațiului în care evoluează aceste Lumi și indispensabilul echilibru care face ca totul să funcționeze; acest stâlp este axul Lumilor. În fine, Wyrđ, pânza de păianjen, care unește toate lucrurile între ele, oricare ar fi Lumea lor. De aceea Vrăjitorii Guildei preferă să vorbească de multiversuri mai mult decât de univers: chiar dacă el rămâne coerent și menținut prin legături puternice, universul nu este unic, ci multiplu...

Sigiliul

Este o vrajă care se înrudește cu Galdr și care seamănă cu Lokk, dar care nu este niciuna, nici alta! De fapt, Vrăjitorul care invocă un Sigiliu fabrică un cerc, o roată făcută din Grafeme. Nu le leagă între ele și, cu atât mai mult, nu le asociază: le înrudește. Asociindu-le cât se poate de exact, Vrăjitorul provoacă estomparea lor, în favoarea obținerii unui alt element. Autonom. Puternic. Și periculos! De aceea, Sigiliul este foarte rar folosit. Cel mai cunoscut

Sigiliu este cel al Dragonului, numit și Lindrom. Grafemele chemate în timpul ritualului se estompează și cedează locul unui șarpe monstruos, care rămâne prizonier în dimensiunea noastră, până când își îndeplinește misiunea pentru care a fost chemat. Cum nu suportă lumina, nu are decât o dorință: să se supună, pentru a se putea întoarce în tenebrele liniștitoare ale Neantului! Maestrul Qadwan i-a fost, din păcate, victimă, în turnul Umbrei...

Odhr

Este o stare de extaz, o inspirație extremă, care permite o mare detașare față de realitate. Odhr este opusă (și complementară) cu Hugn. Hugn reprezintă spiritul conștient, starea de trezie totală, în legătură completă cu realul. Datorită lui Odhr, am putut scăpa de groaznica Țestoasă-lume, și, ca urmare, n-am avut nevoie nici să beau, nici să mănânc.

Învățătura Vestitorului, urmată de Poemul înțelepciunii Ucenicilor Vrajitori

Știu că am locuit într-un copac, atârnat,
De vânt măturat,
Nouă nopți am trăit
De-o lance rănit,
Eu singur, abandonat,
De copac atârnat,
Un copac despre care nimeni nu știa
De unde rădăcinile își trăgea.

Nu mi s-a întins un pocal,
Nici pâine nu mi s-a dat.
M-am aplecat,
Grafemele le-am adunat,
Urlând le-am adunat
Și-apoi am căzut...

Atunci, am început să renasc
Și să-nvăț,
Să progrez și să cresc,
Din cuvânt în cuvânt,
Cuvântul m-a condus.
Din act în act,
Actul m-a condus...

Vei descoperi Grafemele,
Vei interpreta cartea.
Cartea cea mai importantă

Cartea cea mai puternică
Care naște Puterile,
Care marchează înțelepciunea
Și care va colora Vestitorul

Știi cum trebuie să gravezi?
Știi cum trebuie să interpretezi?
Știi cum trebuie să colorezi Grafemele?
Știi cum să verifici?
Știi cum trebuie să întrebi?
Știi cum trebuie să sacrifici?
Știi cum trebuie să oferi?
Știi cum trebuie să aperi?
Mai bine nu întrebi decât să sacrifici;
Un dar este întotdeauna recompensat.
Mai bine nu oferi decât să aperi prea mult..

Alfabetul Grafemelor

F Ansuz

ANSUZ (A)

Ordine: al patrulea Grafem

Asociații (poreclă): Fermentul, Umedul

Semnificații: putere creatoare, inteligență („ascuțită ca sabia“), cunoștințe

Puteri: deschide puterile interioare, eliberează Önd (suflul vital) și conduce Odhr (inspirație, extaz); eliberează de frica de moarte; Grafem al cântecelor și al incantațiilor.

Grafem periculos!

H Hagal

HAGAL (H)

Ordine: al nouălea Grafem

Asociații (poreclă): Bunica, Steaua, Roșul, Grindina

Semnificații: leagă trecutul de viitor („Hropt a creat lumea veche“), cuprinde misterele multiversului

Puteri: poate cel mai puternic Grafem; puterile lui sunt multiple; definește mai mult decât oricare altul Vé, spațiul sacru legat de practica magiei

Atenție! (Dificil de utilizat)

Σ Sowelo

SOWELO (S)

Ordine: al șaisprezecelea Grafem

Asociații (poreclă): Roata, Rădăcina

Semnificații: puterea („mă înclin în fața sacrului“), spiritul prin excelență; cuprinde puterea soarelui; focul șamanic, înspăimântător

Puteri: întărește voința; artizan al victoriilor devastatoare; energie puternică care sparge barierele, eliberează Omul și îl repune pe calea destinului său (Orlög)

Teiwaz

TEIWAZ (T)

Ordine: al șaptesprezecelea Grafem

Asociații (poreclă): Balanța, Limpezimea, Invincibilul

Semnificații: echilibrul exterior (echivalentul masculin al Berkana); dreptatea, armonia („fierarul adesea își umflă foalele“); Grafemul lui Irmin, Stâlpul Lumilor

Puteri: păstrează coeziunea lucrurilor, legea, ordinea; echilibrează forțele.

EHWO (E)

Ordine: al nouăsprezecelea Grafem

Asociații (poreclă): Calul, Gemenii, Celebrul

Semnificații: armonia dintre cal și cavaler („este o susținere pentru cel care nu se odihnește niciodată”); unirea corpurilor și a spiritelor; protectorul cautărilor spirituale și al jurămintelor de fidelitate

Puteri: ajutor în caz de călătorie între Lumi; permite protejarea spiritului în afara corpului și deplasarea spiritului în corp: mărește iuțeala

MANNAZ (M)

Ordine: al douăzecilea Grafem

Asociații (poreclă): Oul cosmic, Strămoșul, Mani

Semnificații: vis și inconștient („celor o sută de doctori”); unitatea timpului („puternică este încheștarea șoimului”); legătura dintre Om și Puteri

Puteri: dezvoltă memoria și potențialul uman; protejează haosul

ODALA (O)

Ordine: al douăzeci și patrulea Grafem

Asociații (poreclă): Moștenirea, Hoța

Semnificații: apartenență și posesiune; centrul unui Clan, secretul unui templu

Puteri: protejează locuințele („în locuința sa, Vulturul prosperă“); guvernează locurile de netrecut; permite exprimarea a ceea ce se păstrează în sine („devino ceea ce ești“)

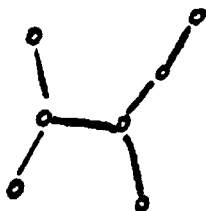
*Exemple de constelații care
au dat naștere Grafemelor:*

VĂCARUL (ODALA)

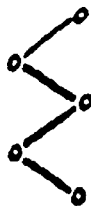
Văcarul

POCALUL (HAGAL)

Pocalul

CASIOPEEA (SOWELO)

Casiopeea

O veste cumplită s-a abătut asupra locuitorilor Țării de Ys: Guillemot a fost răpit de Umbră, cel mai de temut adversar pe care tânărul a trebuit vreodată să-l înfrunte. Ajutată de acesta, Umbra poate avea acces la ultimele vrăji ale *Cărții Stelelor*, devenind astfel stăpâna celor Trei Lumi.
Va reuși Guillemot să reziste în fața puterii malefice a Umbrei?
O luptă fără precedent e pe cale să înceapă...

CARTEA stelelor

I. Vrăjitorul Qadehar
II. Seniorul Sha
III. Chipul Umbrei

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-353-2

9 789731 033532

www.rao.ro
www.raobooks.com